

NU PRIVI ÎN URMĂ

**JESSICA
BARRY**

virtual-project.eu

JESSICA BARRY

NU PRIVI ÎN URMĂ

Original: *Don't Turn Around* (2020)

Traducere din limba engleză de:
MIHAELA NEACȘU

virtual-project.eu

2023

PROLOG

În primul rând, ea simte mirosul: cauciuc ars și benzină. Apoi durerea. Clocotul sângelui în urechi, respirația sacadată.

Privește cu ochii mijiți printre cioburile parbrizului. La început, nu știe unde este. Când își amintește, frica o lovește ca un val greu, întunecat.

Și atunci aude: scrâșnetul prelung, cutremurător, de metal râcâind peste metal.

La geam vede un chip.

Este el.

E afară, încearcă să intre.

1.

LUBBOCK, TEXAS *518 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE*

Cait lăsă motorul pornit.

Avea Jeep-ul din facultate. Îl cumpăraseră la mâna a doua, în vara dinaintea primului an de școală, cu banii strânși lucrând ca vânzătoare la Richland Mall. Uneori îi făcea probleme. De obicei, nu o deranja. Îi plăcea să ridice capota știind că, cel mai adesea, rezolva singură problema. Tatăl ei o ținuse pe lângă el, în garaj, de când avea șase ani. Însă tocmai atunci nu își putea permite ca mașina să-i facă probleme.

Peluza era acoperită de brumă. Casa nu era precum cele în care locuise, dar se învățase să nu aibă așteptări. De obicei, erau locuințe înghesuite și dărăpănate, apartamente în blocuri din beton sau case cu tencuiala căzută, în cartiere unde nu voia să întârzie după lăsarea întinericului.

Cu vreo lună în urmă, la periferia orașului Abilene, existase o casă amplasată în spatele șinelor de cale ferată, pe Autostrada 20. Prima oară, trecuse pe lângă ea fără să-i dea atenție, deși numărul 22 era cât se poate de vizibil pe cutia poștală. Nu își imaginase că cineva chiar locuia acolo – era o dărăpănătură și părea abandonată, cu ferestrele astupate cu scânduri și o camionetă ruginită în fața casei, fără cauciucuri, ce părea că zăcea acolo de multă vreme. Mai mersese cam patru sute de metri, căutând casă, deși împrejur erau doar terenuri agricole părăsite. Verificase din nou adresa, era corectă, iar ea o știa. Nu făcea astfel de greșeli la serviciu. Așa că se întorsese, parcase în fața colibei și imediat o copilă ce nu părea mai mare de optsprezece ani apăruse în fugă din spatele casei și urcase lângă ea. Cait își amintea încă zâmbetul emoționat al fetei, părul lung, împletit în coadă și unghiile ei murdare ca niște semiluni.

Casa aceasta însă era diferită: era o vilă nouă, într-un cartier modern, cu garaj dublu și un ren iluminat pe peluză – una dintre decorațiunile acelea realizate cu gust, din sârmă și becuțe cu lumină albă, nu din cele gonflabile, ieftine, pe care părinții ei le instalau pe acoperiș, în Waco – doi

reni dezumflați, înhămați la sania care purta un Moș Crăciun umflat. Casa era din cărămidă roșie, cu acoperișuri ascuțite, și o alee pietruită șerpuia către ușa impozantă de la intrare. Proprietățile erau mai ieftine acolo decât în Austin – majoritatea locațiilor erau ieftine în comparație cu Austin –, dar era clar casa cuiva înstărit.

Casa aceea o descumpăni puțin.

Cait privi strada în lung și în lat ca să vadă dacă era vreo mișcare. Ferestrele erau închise și singura lumină venea de la felinarele elegante ce mărgineau trotuarele. O tricicletă roșie fusese uitată pe aleea din fața unei case. Își imaginează o copilă cu obraji îmbujorați, pedalând în sus și în jos pe trotuar, cu piciorușele încordate, degetele strânse pe ghidon, cu vântul învolburându-i părul în timp ce ea gonește țipând de bucurie sau de teamă. Sau poate amândouă.

Cum ieșise din Austin, traficul se rărise. Fusese doar ea, alături de alți câțiva călători, pe drumul lung, nesfârșit. Panorama rămăsese aceeași, terenuri pustii, întinse cât vedeai cu ochii, întrerupte când și când de peluze verzi și grupuri de case ce semnalau prezența unui oraș.

Opt ore mai târziu ajunsese la destinație și aștepta. Se foi în scaun, se scarpină, își înăbuși un căscat. După ce porneau, avea să se oprească să-și ia o cafea. Nu voia să oprească decât după ce ieșeau din oraș.

Se uită la ceasul de pe bord: 12.10. Ora stabilită pentru preluare fusese miezul nopții, dar ea ajunsese cu câteva minute mai devreme, pentru orice eventualitate. Trecuse ceva timp de când aștepta. Se întâmpla, uneori. Oamenii erau tulburați, se răzgândeau. Când se întâmpla asta, înțelegerea era să-i dea de veste: să aprindă și să stingă rapid lumina, de trei ori la rând, ca ea să știe că nu mai veneau. Dacă o aprindeau doar de două ori, însemna că aveau probleme, iar ea trebuia să anunțe poliția.

În noaptea aceea însă, până la momentul acela, nu primise niciun semnal.

Nu era impacientată sau cel puțin nu fusese încă. Scrută din nou strada. Era liniște în Pleasantville. Mașinile erau la adăpost în garaje, oamenii la adăpost în așternuturi.

Cu coada ochiului zări ceva. Așeză o mână pe volan și pe cealaltă pe schimbătorul de viteze. Venise momentul? Inima bătea să-i sară din piept.

Văzu un oposum strecurându-se la baza unui gard viu des și se cutremură. Crescuse printre ei, dar asta nu însemna că îi plăceau, dimpotrivă. Cât erau pui, erau simpatici, însă când creșteau, deveneau răi.

Cu toate acestea, un oposum nu era o amenințare.

Își întoarse din nou privirea către casă. Era tot cufundată în întuneric, nu mișca nimic. Se uită la ceas: 12.15. Hotărî să-i mai dea cinci minute. Nu putea aștepta prea mult. Risca să atragă atenția. Dacă vreun vecin se trezea să meargă la baie și vedea Jeep-ul vechi în fața casei, ar fi chemat imediat poliția. Și nimeni nu voia să implice poliția în astfel de situații. Nu știa niciodată de partea cui erau.

Văzu o perdea mișcându-se la una din ferestre și, o clipă mai târziu, la parterul casei se aprinse o lumină. Venise momentul: era acum ori niciodată. Se îndreptă în scaun și își șterse urmele de rimei de sub ochi.

„Pregătește-te! Cum urcă în mașină, trebuie să pleci!”

Câteva secunde mai târziu, din casă apărură o femeie blondă îmbrăcată într-o bluză albă și pantaloni kaki. Pe umăr avea o geantă ce părea scumpă. De fapt, aspectul general al femeii părea unul scump – rafinat, impecabil. Cait o privi cum închide ușa în urma ei, șovăie, apoi verifică din nou să vadă dacă e încuiată.

Cait simți cum i se prelinge sudoarea pe ceafă. „Haidehaidehaide”.

Femeia aruncă priviri grăbite spre casele vecinilor și porni în grabă pe alee.

Cait se întinse și deschise portiera. Chipul femeii apărură lângă ea.

— Bună, Rebecca?

Cait se asigură că rostise numele femeii zâmbind. Era important să le facă să se simtă confortabil din prima clipă. Femeia dădu din cap și se așeză pe scaun. Parfumul ei umplu mașina: bumbac, vanilie și lemn de santal.

— Eu sunt Caitlyn, spuse apoi, deși femeia știa deja. Însă poți să-mi spui Cait. Femeia dădu iar din cap și strânse geanta la piept. Centura de siguranță se trage din spate, spuse Cait și femeia se încruntă, apoi își prinse centura. Privea drept înainte, prin parbriz, către strada pustie.

Cait întoarse mașina și porni la drum.

— Ai telefon?

Femeia clipi nedumerită.

— Un telefon mobil, repetă Cait. Uneori păteau așa, se blocau, învățase să vorbească cu ele. Dacă ai, trebuie să îl închizi.

Femeia făcu ochii mari.

— De ce?

— GPS.

Cuta dintre sprâncenele ei se adânci și mai mult.

— Chiar este...

— Da, chiar este necesar. Îmi pare rău, știu că pare o măsură extremă, dar... Nu-și termină vorba. Știau amândouă că situația în care se găseau era una extremă.

Femeia scotoci în geantă și scoase telefonul. Cait își păstră atenția fixată asupra șoselei, dar o privi până îl închise.

— Cât ține drumul?

— Cam șase ore. Poate mai puțin. E apă pe bancheta din spate, dacă vrei.

Rebecca strânse și mai tare geanta la piept.

— Sunt bine, mulțumesc.

În oglinda retrovizoare, Cait văzu o lumină aprinzându-se și un chip apărui la o fereastră.

„Stai liniștită. Vezi-ți de drum; nu înseamnă neapărat ceva”.

— Te-ai bine cu vecinii? o întreabă pe un ton cât mai firesc.

Rebecca o privi surprinsă.

— Nu neapărat.

Cait continuă să privească în oglinda retrovizoare. Draperia căzu acoperind fereastra și lumina se stinse. Oftă ușurată.

— Pare genul de cartier unde oamenii sunt prietenoși. Organizează petreceri împreună, genul acesta de lucruri. Există o patrulă civilă?

Rebecca scutură din cap.

— Nu cred.

— Bun.

Avusese probleme cu patrulele civile, în trecut. Dă-i cuiva o insignă falsă și iluzia autorității și lucrurile riscă să degenereze destul de rapid. Restul caselor rămaseră cufundate în întuneric. Drumul era pustiu. Mai aveau puțin și ieșeau din cartier. Imediat ce intrau pe arterele principale, avea să fie mai ușor.

— Te deranjează dacă pornesc radioul? Îmi menține atenția trează.

Femeia clătină negativ din cap. Cait deschise radioul. Vocea tăgănată a unui prezentator de radio umplu mașina. Schimbă posturile până găsi unul care difuza muzică. Vocea melodioasă a lui Billy Joel răsună în boxe, cu un cântec despre băutul de unul singur, îl lăsa acolo. Se gândi că nu putea da

greș cu Billy Joel.

Casa era în sud-estul orașului Lubbock, așa că trebuiau să străbată orașul ca să ajungă pe Autostrada 60. Intră pe Broadway și trecu pe lângă un birou de avocatură, în fața căruia, pe o pancartă, scria: „Bine ați venit! Nu câștigăm, nu plătiți!” Erau semafoare la fiecare intersecție și toate comutau pe culoarea roșie când se apropiau, ca și cum se vorbiseră între ele să le întârzie cât mai mult în oraș.

— Haide, haide, murmură Cait lovind volanul cu mâinile.

Nu-i plăcea liniștea înconjurătoare. Era aspectul cel mai neplăcut al acelor călătorii nocturne: liniștea. Le-ar fi fost mai ușor să se piardă în mulțime într-un oraș activ.

Pe lângă mașină trecu un bărbat cu un fes de Moș Crăciun, ținând într-o mână o cârpă murdară și în cealaltă o pancartă pe care scria: „Mi-e foame, vă rog, ajutați-mă!” Le bătui în geam. Cait îi făcu semn să plece, dar omul începu să șteargă parbrizul cu cârpa murdară, lăsând zoaie pe geam. Cait aruncă o privire către Rebecca. Femeia se făcuse mică pe scaun și strângea atât de tare cureaua genții încât i se albiseră nodurile degetelor.

Cait deschise geamul și-i întinse omului câteva bancnote.

— Mulțumesc, ai făcut o treabă grozavă.

Acesta luă banii, duse mâna la o pălărie imaginară și se îndepărtă chiar în momentul în care lumina semaforului se făcu verde.

— Ești bine? o întrebă pe Rebecca.

Rebecca dădu afirmativ din cap, dar avea fălcile încheștate și se uita drept în față cu privirea pierdută și goală. Abia dacă mișcase de când părăsise casa.

— Aproape am ieșit din Lubbock, spuse Cait.

Cele două benzi late de circulație ale șoselei erau mărginite, pe ambele părți, de magazine, biserici mari și restaurante cu specific mexican, de oraș tipic texan. Când și când, câte o firmă luminoasă intermitentă arunca asupra lor o lumină galbenă, spălăcită, scoțând la iveală umbre stranii, efemere. Peste tot erau luminițe de Crăciun – stele multicolore și fulgi albastrii, un înger cu aripi aurite suspendat deasupra bulevardului iar în ferestrele magazinelor, anunțuri promoționale făceau reclamă la șampanie și la brățări ieftine cu diamante.

Cait ura Crăciunul. Se bea mult, se organizau petreceri stânjenitoare și bărbații în vârstă căutau să pipăie femeile, după câteva pahare de whisky.

Fostul ei șef insistase să atârne o crenguță de vâsc la capătul barului și, de câte ori mergea să scoată o șampanie de la frigider, era cineva acolo, dând târcoale, așteptând să-și încerce norocul. Acum aveau un șef nou, o femeie, și Cait spera ca lucrurile să se schimbe, deși, dacă se gândea că uniforma angajatelor era alcătuită din bustiere și pălării de fetru, perspectivele nu erau promițătoare. Cel puțin bacșișurile erau bunicile.

Se întinse și făcu o grimasă. O durea spatele. Conducea de ore bune, plecase la oră de vârf din Austin, apoi pe Autostrada 183. Locuia de opt ani acolo și cu fiecare an i se părea tot mai greu, străzile deveneau din ce în ce mai aglomerate, camionete și rable și mașini sport scumpe sufocau străzile și blocau inima orașului.

Prietenii ei se gândeau să plece. Spuneau că nu mai suportau aglomerația, sau chiriile din ce în ce mai mari pentru apartamente mizerabile, sau stațiile de alimentare Tesla care apăruseră precum ciupercile după ploaie și la care erau mereu cozi lungi de așteptare, însă nu făceau decât să vorbească. Nimeni nu pleca. Unde să meargă? Într-un loc tot ca acela?

Trecură pe lângă Church's Chicken și hotelul Eleganté. Orașul începea să piardă teren, întinderi verzi apărând din ce în ce mai des între clădiri, acestea din urmă devenind tot mai ample. Cait văzu că umerii Rebeccăi începeau să coboare și strânsoarea mâinilor pe geantă să se relaxeze.

În cele din urmă, văzură indicatorul care anunța ieșirea din Lubbock.

— Am ieșit, spuse Cait. Ce a fost mai greu a trecut.

Rebecca zâmbi.

Traversară orașul Littlefield, trecură pe lângă o reprezentanță John Deere și un indicator care anunța camere libere la Plains Motel. Mai făcuse drumul acela de câteva ori – odată cu o studentă drăguță, care își petrecuse tot timpul învățând pentru un examen la biologie, și a doua oară cu o femeie din Odesa, care plânsese cât ținuse călătoria.

Aceea fusese o călătorie dificilă. Dar avusese parte de unele și mai grele.

Câteva dintre clientele ei – acelea ale căror slujbe le permiteau să-și ia zile libere sau ai căror parteneri nu erau extrem de posesivi – nu păraseau statul, iar ea le ducea în Austin, Dallas sau Fort Worth. Cele mai multe mergeau în New Mexico, unde regulile nu erau la fel de stricte. Era o călătorie mai lungă, dar mai rapidă. Lubbock era într-o zonă moartă – indiferent în ce direcție mergeai, îți lua cinci ore. Alegerea era a clienței. În

noaptea aceea, Cait se îndrepta spre vest.

Privi în oglinda retrovizoare. În spatele lor venea o cabină de tir. Prinse viteză și o lăsa în urmă. Din câte își dădea seama, nu le urmărea nimeni. Își permise să se relaxeze puțin. Întotdeauna, pericolul cel mai mare era aproape de casă. Cu cât se îndepărtau mai mult, cu atât erau mai în siguranță. Până ajungeau la destinație, desigur, dar despre asta nu voia să își facă griji până în zori.

Cait plecase pe grabă – târziu, ca întotdeauna – și nu mâncase cina. Foamea amestecată cu oboseala îi irita ochii și-i făcea trupul greoi. O ceașcă de cafea și o felie de plăcintă aveau să îi dea suficientă energie să continue.

— Te superi dacă oprim după ce trecem granița?

Rebecca se întoarse brusc către ea.

— De ce?

— Vreau să beau o cafea. Sunt pe drum de la ora șase.

Colțurile gurii îi coborâră.

— Presupun că nu. Dacă trebuie.

— Mulțumesc. Mă grăbesc, îți promit. Știu că ești speriată, dar am ieșit din zona periculoasă.

— De unde știi?

— Nouăzeci la sută din incidente au loc în primele zece minute ale călătoriei. Cele mai multe probleme le-am avut în fața casei. Acum că am ieșit din Lubbock, ar trebui să meargă totul ca uns.

Rebecca dădu din cap, dar nu părea convinsă. Avea un profil demn de o monedă romană. Nas drept, bărbie fermă. Profil patrician. Cait zâmbi la propria ei descriere. Era o explicație bună, trebuia să o noteze. Poate o va folosi cândva.

Între timp, trebuia să termine lucrarea despre condițiile de muncă la ferma organică de la periferia orașului Austin. Editorul ei i-o cerea de câteva săptămâni, dar ea nu reușise să termine. Nu că acela ar fi avut vreun drept să se plângă, la cât o plătea, adică nimic. Cu toate acestea, nu voia să îl supere. Nu primea des o șansă, mai ales în vremurile acelea.

Un indicator le semnală că ieșeau din Littlefield. Se apropiau de deșert. În curând, urmau să vadă doar tufișuri și cerul întins. Stomacul îi ghiorțai. Abia aștepta să ajungă în Clovis. Era ultima ei șansă să găsească o cafea acceptabilă.

Aruncă o privire spre femeia de lângă ea.

— Stai bine? Vrei să pornesc căldura sau ceva?

Rebecca scutură negativ din cap.

— Sunt bine, mulțumesc.

— Să-mi spui. Temperaturile vor scădea peste noapte. Au zis chiar că s-ar putea să ningă. Lovi bordul mașinii cu mâna. Nu-ți face griji, merge bine pe vreme rea.

Rebecca zâmbi slab.

— E bine de știut, spuse, apoi se întoarse spre fereastră.

Așadar, nu era vorba de ceață. Pe Cait nu o deranja. Era destul timp pentru asta.

2.

CU NOUĂ LUNI ÎNAINTE

Cait se dădu jos din pat și merse împleticit până în baie. Becul era ars, așa că se îndreptă pe pipăite până la toaletă, pe întuneric, având grijă să nu dea cu capul de tavanul înclinat. Îi auzea sforăitul ușor peste zgomotul făcut de jetul de urină lovind vasul toaletei. Era bine. Nu-l trezise.

Când termină, se ridică cu grijă și se întoarse să se privească în oglindă. Se mai obișnuise cu întunericul și își vedea orbitele întunecate ale ochilor și sclipirea slabă a dinților în oglindă. Își lipi fruntea de oglindă. „Ce naiba faci aici?” se întreabă, dar nu avea un răspuns. Sforăiturile continuă.

Era vina Alyssei. Ea insistase să meargă la Cedar Street de ziua ei, deși localul era o mizerie, plin de studenți beți și de turiști aflați în căutarea unei „experiențe autentice”. Se smiorcăise săptămâni la rând, până când Caitlyn cedase, așa cum Alyssa știa că va face, fie și numai ca să-i închidă gura. Alyssa chiuise de bucurie și o îmbrățișase, iar bucuria prietenei ei aproape compensa faptul că urma să își piardă o noapte prețioasă, având grijă ca studenții să nu-i verse tequila pe teniși.

Ce putea să mai zică? Când venea vorba de prieteni, nu le putea rezista. Așa-i spusese mama ei când venise de la școală, într-o zi, și o anunțase că schimbase penarul ei argintiu, nou-nouț, cu cel roșu, vechi, al Melissei Brandino, după ce Melissa zisese că penarul argintiu se asorta mai bine cu pantofiorii ei lustruiți decât cu tenișii uzați ai lui Cait.

— O, Caity, spusese mama ei clătinând din cap și oftând. Câteodată ești prea drăguță.

De fapt, trecuse multă vreme de când cineva o mai descrisese ca fiind prea drăguță.

Prin urmare, merseră la Cedar Street și, după cum se așteptase, nici nu trecură zece minute și cineva vărsă tequila pe tenișii ei noi-nouți, în timp ce o fată vomita violent pe ușa de la toaletă.

— Amintește-mi, de ce suntem aici? o întrebase pe Alyssa, dar aceasta era prea ocupată ca să o audă – le arăta unor studenți insigna ei de

sărbătorită.

Cait se așeză apoi la bar, ceru un Maker's dublu și-l bău dintr-o singură înghițitură. Simți arsura până în stomac. Dacă nu-i poți înfrânge, alătură-te lor. Atunci îl văzu pe Jake traversând curtea, urmărit de privirile tuturor femeilor pe o rază de șase metri. Inclusiv a ei.

Știa cine era. Un tip care venea la bar, era redactor muzical la Digg și, într-o noapte, după multe beri, îi cântase osanale lui Jake, vorbind despre el ca despre următorul mare solist al națiunii. Devenise curioasă și, întoarsă acasă, îl căutase pe Spotify. Deși crescuse în Texas – sau poate tocmai de aceea – muzica country nu era genul ei, însă până și ea trebui să admită că tipul avea ceva special. Vocea lui era un mârâit înfundat peste acordurile delicate ale chitarei, gravă, captivantă, extrem de seducătoare.

Se uitase după Alyssa, care se săruta cu unul dintre studenți, apoi ieșise și-l urmărise pe Jake câteva străzi, până la Pearl, pe Fourth Street. Habar nu avea de ce făcuse asta – nu avea obiceiul să urmărească bărbați necunoscuți –, însă faptul că-l întâlnise în felul acela i se păruse cumva sortit, oricât de siropos suna asta.

Rămase în spate cât el urcă pe scenă și făcu probele de sunet. Amintindu-și cât de beți erau clienții la Cedar Street, se gândi că trebuia să fie trecut de miezul nopții, dar când verifică ora pe telefon, văzu că era puțin peste ora zece. Îi făcu semn barmanului să-i aducă o bere și se sprijini cu spatele de tejghea în timp ce Jake repeta acordurile de început.

La Pearl nu era lume multă – la urma urmei, era luni seara dar se aglomeră rapid, oamenii venind atrași de vocea lui. Și ea era atrasă și, nu peste mult timp, stătea în fața scenei, legănându-se în ritmul muzicii, privind sudoarea cum se prelingea pe chipul lui, aflat în bătaia reflectoarelor.

Privirile li se întâlneau și buzele lui schițară un zâmbet. Era încrezut. Îi plăcea asta. Continuă să danseze, îl simți cum o măsoară din priviri, cum dorința începe să clocotească. Își legănă șoldurile și-și trecu mâna prin păr. „Al meu ești”, își zise și puterea aceea o înfioră.

El își termină numărul, coborî de pe scenă și inevitabilul se produse: se sărutară în spatele barului și în taxi, în drum spre apartamentul lui, care era mai degrabă sălașul unui muzician în devenire și nu al unuia pe cale să dea lovitură.

Sexul începu destul de banal – cu ea deasupra, o vreme, apoi el o

răsturnă pe spate. Era plăcut, deși el își ținea privirea fixată undeva peste capul ei; nu o privea în ochi, într-un fel care o făcea să înțeleagă că putea fi oricine în locul ei. Lui nu-i păsa. Nici ei nu-i păsa cine știe ce – era doar sex, nu iubire –, însă n-ar fi deranjat-o ca el să depună mai mult efort în a o satisface.

Apoi, chiar când credea că se pregătea să termine, el își puse mâinile pe gâtul ei și strânse încât aproape își pierdu cunoștința. La început, se zbătu, îl zgârie pe spate, încercă să-i descleșteze mâinile, dar lupta părea să-l excite și mai mult, iar lipsa oxigenului îi slăbea din ce în ce mai mult puterile, până când rămase moale ca o cârpă. Atunci îi dădu drumul, suficient cât să i-o vâre în gură, unde ejaculă în timp ce o numea curvă, apoi o sărută pe obraz – nu pe gură, nu după ce înghițise –, se întoarse pe partea cealaltă și se culcă.

Își luă hainele și merse în sufragerie și, cu trupul aplecat din cauza aerului condiționat, își trase pantalonii pe ea, apoi sutienul și bluza, căutând să-și miște cât mai puțin capul din cauza durerii de gât. Sigur urma să se învinețească, dar avea să acopere urmele cu fond de ten ca să evite întrebările – glumele, mai degrabă – celor de la bar.

Nu o întrebase dacă îi plăceau astfel de chestii, presupusese că-i plăceau sau nu-l interesase. Cam atât despre sensibilitatea cantautorului. Nu era decât un alt idiot din șirul lung de cretini care făceau ce voiau, fără să ceară permisiunea. Era sătulă de asta. Își aminti de redactorul muzical de la bar, care spusese că Jake se pregătea să plece într-un turneu important, că în câteva luni întreaga țară avea să-l cunoască. Nu era de mirare că-și imagina că putea face orice.

De data aceasta, hotărî ea, avea să îl coste.

În fața apartamentului lui, comandă un taxi. Mașina venea în nouă minute, avea timp destul. Scoase un carnețel și un pix din geantă și începu să scrie. Când sosi mașina, scrisese jumătate din articolul care avea să-i schimbe viața.

3.

AMHERST, TEXAS *447 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE*

Rebecca privi orașul cum dispare în oglinda laterală, până când cerul nopții îl înghiți cu totul. Abia atunci își permise să respire în voie.

Odată ce ieșeau din Lubbock era mai ușor. Acela era primul pas și cel mai important.

Când Jeep-ul oprise în fața casei, ea rămăsese pe întuneric, în dormitorul lor, cu mâinile adunate în poală, ascultând torsul lin al motorului. Ea își dorise asta – plănuse totul cu grijă –, dar acum că se întâmpla, încremenise. Trecuseră astfel cinci minute, zece. I se spusese că șoferul aștepta douăzeci de minute – nu mai mult. După cincisprezece minute își luă geanta și alergă spre ușă. Dacă șovăia, fie și pentru o clipă, știa că nu putea merge până la capăt. Când păși în noaptea rece, nu o întâmpină niciun fulger să o trăsnească. Sau șocul unui gard electrificat. Doar o fată într-un Jeep.

Rebeccăi nu-i venea să creadă ce liniștit era cartierul la ora aceea. Nu se auzea decât torsul liniștit al motorului și strigătul îndepărtat al unor vulpi. Când verifică ușa, să se asigure că o încuiase, își auzi inima bubuind în piept și sunetul înfundat al pașilor ei pe alee. La urma urmei, nu era chiar așa de greu.

Cu toate acestea, o năpădiră aceleași griji. „Dacă vine acasă mai devreme? Dacă cineva mi-a descoperit planul și i-a spus? Când am vorbit la telefon, mi-au garantat confidențialitatea, dar știu eu cum sunt oamenii. Nu poți avea încredere în nimeni, mai ales când e vorba de bani. Și în cazul acesta, era vorba de bani”.

Rebecca o privi pe fată. Era tânără – douăzeci și ceva de ani. O copilă. Se așteptase la cineva mai matur. I se părea ciudat să fie condusă de cineva atât de tânăr; era împotriva firii.

Își întoarse privirea înapoi asupra drumului. Nimic. Nimic. Siloz. Nimic. Nimic. Depozit. Se simțea infimă, ca o păpușă de hârtie, precum cele cu care se jucase când era copil.

Era de aproape trei ani în Texas și locul i se părea la fel de străin ca atunci când pusese piciorul acolo pentru prima oară.

Continua să se simtă străină în locul care ar fi trebuit să-i fie casă.

4.

CU TREI ANI ÎNAINTE

Ochii albaștri ai lui Patrick păruseră sinceri când o spusese. În colțul gurii lui frumoase rămăsese un strop de sos.

— A venit momentul, draga mea, spuse el luându-i mâna peste masă.

Rebecca se opri cu furculița în aer.

— Nu știam că e o limită de timp.

— Știu că pare o nebunie, dar o să-ți placă acolo, crede-mă. Spații întinse, aer curat, oameni cumsecade... Serios, Becs, ai văzut și tu cum s-a schimbat locul acesta. Parcă trăim într-un muzeu. Nimeni nu mai trăiește aici cu adevărat.

Așa era. San Francisco se schimbase. Constatase și ea la liceul unde predă engleza: familii întregi fuseseră alungate din oraș de chiriile exorbitante, numărul celor rămași pe drumuri explodase, elevii își pierdeau mințile și sănătatea urmărind un singur scop – să obțină note mari. Tehnologia invadase orașul, averile noilor îmbogățiți anulând farmecul decadent al orașului. Până și restaurantul în care erau agățase pe ușa o pancartă anunțând că se muta în Oakland. Când îl întrebaseră despre asta pe ospătar, omul ridicase din umeri, spunând doar: „Progresul”.

Cu toate acestea, Bay Area fusese dintotdeauna casa ei.

— Viețile noastre sunt aici.

— Viețile noastre sunt oriunde suntem noi, atât timp cât suntem împreună. Clătină din cap. Becs, vreau să mă întorc acasă. Bunica a rămas singură și îmbătrânește. Trebuie să îmi asum responsabilitatea.

— Și tata e singur.

— Tatăl tău are puțin peste șaiszeci de ani și se ține mai bine decât mine. Bunica face optzeci de ani. Ai văzut în ce stare era casă, când am fost acolo de Crăciun. Nu mai poate avea grijă de nimic.

— Am putea angaja pe cineva să o ajute, propuse ea. Sau ar putea să meargă la un azil. Am auzit că unele sunt chiar plăcute. Zici că sunt hoteluri de lux, nu case de bătrâni.

Se agăța de orice.

— Știi bine că bunica nu pleacă din casa ei. Dintotdeauna a spus că nu iese de-acolo decât cu picioarele înainte și o cred. Mâna lui caldă o cuprinse pe a ei, o senzație atât de familiară. Știu că ceea ce îți cer nu e ușor, dar cred sincer că îți va plăcea în Lubbock. Oamenii sunt buni și e atâta spațiu... mai multe oportunități. Trase aer în piept. Să lucrez pentru procuratură – nu e de ajuns. Aș putea face mult mai multe. Dacă aș fi kongresmen, sau senator...

— Pentru că membrii Congresului sunt recunoscuți pentru realizările lor, spuse ea cu amărăciune nedisimulată.

El ridică mâinile.

— Știu, știu. Însă tot cred că aș face mai mult bine dintr-o astfel de poziție decât de aici, unde fac înțelegeri pentru traficanți mărunți de droguri și prostituate. Vreau să spun – nu am nicio șansă să fiu ales aici. Știi bine cât de tradiționalist e mediul politic în California. În Texas sunt de-al lor, mă cunosc. Asta face din mine un candidat puternic. Criteriile demografice se schimbă. Chiar cred că am o șansă reală.

Și-l imaginea strângând mâinile oamenilor, ridicând bebeluși în brațe, o pancartă cu numele lui pe scenă. Prietenii lor spusesea mereu că trebuia să facă politică. Nu știuse însă că și el își dorea asta.

Își duse mâna la cruciulița din aur de la gât. Încercă să se vadă pe scenă, lângă el, zâmbind cu mândrie către mulțimea care-l adula. Pentru că mulțimea *il va adora*. Nu avea nicio îndoială. Toată lumea îl iubea pe Patrick. Era unul dintre băieții de aur. Asta o atrăsese la el mai presus de orice. Faptul că, dintre toate fetele din lume, o alesese pe ea. Așa știuse că era norocoasă.

Ar fi trebuit să își dea seama că, la un moment dat, el avea să dorească să cucerească și lumea.

Se uită la el peste masă. O privea cu nerăbdare, curios, dar mai era ceva. Încrederea potolită a cuiva care câștigă întotdeauna și care știe că norocul va ține cu el. Era obișnuit să primească întotdeauna ceea ce își dorea, iar ea fusese mereu dispusă să îi ofere.

— Doi ani, spuse ea împăturind șervetul și așezându-l pe masă, încerc doi ani, dar dacă nu îmi place, ne întoarcem aici definitiv.

— De acord. Zâmbetul îi acoperi toată fața. Becky, iubito, îți promit că nu vei regreta. Cred sincer că am talent pentru politică. Dacă ajung într-o

poziție de putere, voi schimba multe.

Se convinsese singură că făcuse o alegere bună. În perspectivă, doi ani nu era mult și poate că o schimbare de peisaj le prindea bine. Nu se plângea ea întruna că orașul o obosea? Bugetul școlii fusese tăiat drastic, nu mai primise o mărire de salariu de câțiva ani, numărul elevilor creștea pe măsură ce resursele scădeau. Nu îi va fi greu să fie acreditată ca profesor în Texas. Ar putea preda doi ani într-o școală drăguță din suburbii, poate chiar să își ia și câteva ore la o universitate. Își puteau lua o locuință mai încăpătoare – o casă chiar, cu o curte, garaj și mașină. Să nu se mai spele pe dinți înghesuiți. Să nu mai vină încărcați de la cumpărături, în autobuze aglomerate și sufocante.

Cer întins. Câmpii nesfârșite. Patrick lângă ea.

Doi ani nu însemnau nimic. O clipă în nemărginirea timpului.

Nu știa, pe atunci, cât de repede se putea sfârși viața cuiva, ca un castel de nisip lovit de un val.

5.

SUDAN, TEXAS *438 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE*

Rebecca se uită la ceas. Era aproape ora unu noaptea, ceea ce însemna că pe Coasta de Vest era ora unsprezece. Poate că el dormea deja, sau poate că era la bar, bând o votcă cu apă tonică, cu ecusonul pe care scria: „Bună, numele meu este...” lipit pe piept, ca și cum cei care veniseră la eveniment nu știau cine era invitatul principal. Vorbise cu el în seara aceea, devreme, după ce își ținuse discursul, dar înainte să meargă la cină. Abia ieșise din duș – întotdeauna făcea duș înainte de cină – și îl auzea în telefon cum se îmbrăca, foșnetul mătăsos al cravatei în timp ce-i făcea nodul. Îi răspunsese la întrebările obișnuite – era relaxată?, mâncase de prânz?, setase alarma casei? – și-i promisese să-l sune din nou, de dimineață. Îi spusese că-l iubea și că-i era dor de el, deși adevărul era mai complicat.

Vârî mâna în geantă, strânse degetele pe plasticul dur, apoi îi dădu drumul. Era târziu – dacă era să sune, o făcuse deja. Nu-i plăcea să o trezească. Cu toate acestea, un fior rece îi alunecă pe ceafă. Dacă o suna și nu răspundea, va trimite pe cineva acasă, să vadă ce făcea? Și văzând că nu era acasă, va trimite pe cineva după ea?

Se gândi la documentele din geanta ei. Poate o făcuse deja. Poate erau pe urmele lor.

Strânse mânerul portierei, cu încheieturile degetelor albite. O dureau plămâni. Se întâmpla din nou: pereții veneau către ea, privirea i se întuneca treptat. Jeep-ul deveni dintr-odată minuscule, o colivie de metal în care nu era suficient aer pentru amândouă. Inspira respirația lui Cait și Cait pe a ei, iar asta însemna că împreună consumau tot oxigenul. Aveau să se sufocă în cutia aceea de conserve care mirosea a fum de țigară, aromă artificială de pin, șamponul lui Cait și parfumul pe care Patrick i-l făcuse cadou de ziua ei, când împlinise treizeci și cinci de ani. Cum va trece peste asta, Dumnezeuule, cum?

Simți că cealaltă o privea. „Nu te uita la mine! Nu te uita!” Pereții se

strângeau și mai mult. Era un pui de pasăre în găoacea oului. Plămânii îi erau sfârtecați de durere.

California.

Învățase trucul acela după primele atacuri de panică. Dacă voia să scape din strânsoarea minții ei, trebuia să se întoarcă în California. Se gândi la palmieri și la umbra lor boltită peste parc, la casele în stil victorian, zugrăvite în culoarea șerbetului, și la mirosul sărat al apei ce impregna văzduhul. Dacă închidea ochii și se forța, vedea întregul oraș San Francisco de pe Crown Beach: zgârie-norii învăluiți în ceață, colina Nob Hill, arcul întins al Bay Bridge.

Simți cum pieptul i se relaxează și respirația îi revine la normal. Se simți în stare să vorbească.

— Te superi dacă deschid puțin geamul? Cred că am nevoie de niște aer proaspăt.

Cait dădu afirmativ din cap.

— Scuze, știu că e sufocant aici.

Aerul era surprinzător de rece și Rebecca își revenea cu fiecare respirație.

Cait continua să o privească.

— Ești bine? Pari un pic...

În lumina farurilor, surprinse o mișcare. O sclipire de dinți, un petec întunecat de blană. Sunetul dezgustător al impactului. Un geamăt. Cait apăsă pedala de frână și scrâșnetul cauciucurilor pe asfalt spintecă noaptea; prea târziu. Tăcere.

— Ce a fost asta?

Cait scutură nedumerită din cap. Era palidă și tulburată.

— Nu știu. Un coiot, poate?

Deschise portiera și merse încet în fața mașinii, cu picioarele tremurând din cauza șocului. Rebecca o urmă. Văzură în același timp o dâră de sânge pe botul mașinii și un smoc de păr aspru agățat în masca radiatorului. O bucată mare de blană roșcată, o lăbuță atârând fără viață.

Era o vulpe. Din unghiul acela, cum zăcea nemișcată sub mașină, părea că doarme. Doar sângele întunecat de pe bot indica faptul că era moartă.

— O, Doamne!

Cait se întoarse și o văzu pe Rebecca. Clătină din cap.

— Urcă în mașină.

— Este...

Nu trebuia să-i răspundă. Știa deja.

— Intră în mașină. N-ar trebui să fii aici.

Vulpea era micuță – probabil o femelă tânără. Rebecca își aminti de vizuina de sub trambulina din curtea părinților. Tatăl ei se prefăcea mereu iritat de prezența lor.

— Niște șobolani uriași, bombănea el când găsea câte un rahat proaspăt, dar ea-l surprinsese în câteva rânduri zâmbind când le privea pe geam.

Într-o vară, dimineața când se trezise, văzuse puii de vulpe sărind pe trambulină, cu piciorușele în aer, făcând salturi, în vreme ce mama lor îi veghea din apropiere.

— Nu sunt cu mult diferite de câini, îi spusese mama ei, așezându-i o mână pe umăr. Doar mai sălbatice.

Rebecca întinse brațul și atinse vulpea pe piept. Blana era moale, iar trupul încă era cald.

Cait se uită la vulpe, apoi de-a lungul străzii pustii.

— Nu o putem lăsa aici, în mijlocul drumului. O privi pe Rebecca. Ești bine? Nu ești rănită?

— Sunt bine. Tu?

— Și eu. Îmi pare rău că s-a întâmplat asta. Ar fi trebuit să fiu... nu termină de rostit gândul. Farurile proiectau două rotocoale de lumină în fața lor, alungindu-le umbrele. Nu se auzeau decât torsul lin al motorului și zumzăitul slab al radioului care pierduse postul.

Cait își îndreptă spatele și se scutură de praf.

— Ce-ar fi să te întorci în mașină, îi spuse, încercând să o conducă spre ușă. Curăț eu aici.

Rebecca scutură nemulțumită din cap.

— N-ai să poți singură.

— Ba sigur că pot.

— Te rog. Se aplecă și așeză o mână pe capul vulpii. Lasă-mă să te ajut.

Lucră în tăcere. Cait apucă vulpea de partea din spate, Rebecca de gât. Împreună o lăsară la marginea drumului. Cadavrul era surprinzător de greu; blana era dureros de moale.

— Pare că a murit repede. Nu s-a chinuit.

Cait dădu afirmativ din cap.

— Sper.

Așezară vulpea la marginea unui petec de iarbă, în fața unui parc de rulote.

— Poate o găsește cineva mâine dimineață și o îngroapă cum se cuvine, spuse Cait făcând un semn cu bărbia către șirul de case din apropiere.

— Poate.

Știau amândouă că era puțin probabil. Vulpile moarte erau din abundență pe șoselele acelea – cadavrul va rămâne pradă vulturilor sau va fi aruncat la gunoi. Rebecca se uită la vulpe și îi veni să urle. Părea atât de singură, acolo, în iarbă. Atât de mică. Ca și cum mama ei nu apucase să-i lingă blănița, să o curețe sau să o muște tandru în timp ce se juca cu ceilalți pui. Își feri privirea. Lumea era un loc cumplit. Insuportabil uneori.

Auzi zgomotul portierei trântite și privi către mașină. Cait venea spre ea cu niște haine în brațe. Un hanorac vechi cu însemnele Baylor. Se aplecă și acoperi cadavrul. Privirea îi era rușinată și totodată sfidătoare.

— Să nu-i fie frig.

Plecară și Rebecca privi silueta vulpii micșorându-se treptat. Până ce dispăru cu totul.

6.

CU DOI ANI ȘI JUMĂTATE ÎNAINTE

Palmele îi erau transpirate. Rebecca le șterse discret pe rochie. Se bucura că se îmbrăcase în negru, deși Patrick se temuse că putea părea îndoliată.

— Reproduc stilul Jackie O, spuse ea legând un șirag de perle în jurul gâtului.

Patrick îi făcu cu ochiul.

— Arăți minunat, indiferent cu cine ai semăna.

Șeful de campanie pe care îl avea de câteva săptămâni – Rich Cadogan, unul dintre cei mai buni din branșă, după părerea lui Patrick – intră în încăpere și-i întinse lui Patrick niște fișe cu însemnări.

— Ai grijă să te referi la toate punctele-cheie, îi spuse bătându-l pe spate.

Patrick le bifă pe degete.

— Taxe reduse pentru familiile de muncitori. Servicii medicale îmbunătățite. Servicii comunitare. Pedepse mai aspre pentru recidiviști. „Neîndurători cu infracțiunile, neîndurători cu cauzele infracționalității”.

— Bravo, spuse Rich zâmbind. Apoi se întoarse către Rebecca. Renunță la perle. Lumea te va considera elitistă. Și schimbă pantofii. Nu uita, oamenii trebuie să te placă la fel de mult ca pe Patrick. Iar pe Patrick îl iubesc, nu-i așa?

Patrick rânji.

— Doar mulțumită ție. Surprinse privirea Rebeccăi și adăugă: însă cred că Rebecca arată bine. Elegantă. Ca Jackie O.

— Modelul Kennedy nu funcționează aici. Ne adresăm mamelor din suburbii și cum voi nu aveți copii, suntem deja în dezavantaj. Dacă apare îmbrăcată așa, se vor gândi că e o scorpie. Îi aruncă o privire. Fără supărare.

Rebecca simți cum i se aprind obraji.

— E singura rochie pe care am adus-o cu mine. Nu am altceva.

— Stai să văd ce pot face. Rich ieși din încăpere lăsând în urma lui o undă de parfum Tom Ford.

Patrick o privi cum scoate șiragul de perle.

— Nu înseamnă nimic, spuse așezându-și mâna pe brațul ei. Își face datoria, atâta tot.

— Știu. Simți cum i se adună lacrimile în ochi. Iar eu vreau să fac ceea ce trebuie.

O întoarse către el și o strânse în brațe.

— O vei face, iubito. O vei face.

Dar mai avea până acolo. Asta voise să spună? Va face ceea ce trebuie, la un moment dat, dar nu încă. Partea cea mai neplăcută era că știa că el avea dreptate. Cu o săptămână în urmă, Rich aranjase ca un reporter să vină acasă, să le ia un interviu, și, de cum le pășise pragul, Rebecca observase că femeia măsura cu privirea fiecare colțișor și nu părea mulțumită. Bucătăria era prea sterilă. Sufrageria, cu rafturile de cărți și fără televizor, era sufocantă și ostentativă. Fursecurile pe care i le oferise – cumpărate special de la cofetăria drăguță de pe Strada 82 – fuseseră primite cu un zâmbet forțat și știuse în clipa aceea că trebuia să le fi pregătit ea însăși.

Când apărui interviul, Rebecca citi crispată prezentarea pe care i-o făcuse femeia. Era „cumpănită” și „rezervată”, iar părul ei blond era descris în două rânduri ca fiind „îngrijit”. „Exemplu de scriere indolentă, o muștrase Rebecca, fără să se gândească prea mult”. Făcuse mare caz de faptul că era născută și crescută pe Coasta de Vest și că-și făcuse studiile la Berkeley. „Rebecca McRae a predat engleza, timp de șase ani, la un liceu progresist din centrul orașului San Francisco”. Îi și vedea pe cei care citeau articolul dându-și ochii peste cap.

Patrick, pe de altă parte, era înfățișat ca eroul reîntors pe meleagurile natale, băiatul care se luptase cu demonii elitiști de pe Coasta de Vest, revenind victorios în Statul Stelei Singuratică^[1]. Autoarea îi descria amănunțit ochii și atrăgea atenția asupra brațelor lui puternice, puse în evidență de mânecile suflecate ale cămășii.

În noaptea aceea, Rebecca se încuiase în baie și se privise îndelung în oglindă. Asta ajunsese: o nevestă înțepată, cu gusturi îndoielnice în materie de prăjituri de casă? Trebuia să fi făcut eforturi mai mari să se angajeze la o școală în Lubbock, dar transferul documentelor durase mai mult decât se așteptase și până obținuse acreditările, anul școlar începuse și nimeni nu făcea angajări. Apoi Patrick fusese ales să candideze pentru Congres și-i spusese că va fi foarte ocupată să-l ajute pe el cu campania.

— După ce sunt ales, îi spusese, vei avea o platformă unde să discuți

despre reformele în educație. Te vei folosi de ideile tale ca să ajuți mii de copii din Lubbock, nu doar pe cei treizeci care au avut norocul să te aibă ca profesoară. Îi ridicase bărbia cu degetele. Vom face o echipă pe cinste, noi doi. Texasul nu va ști ce l-a lovit.

Rich intră în cameră și-i întinse un pardesiul albastru-deschis și o pereche de balerini.

— Le-am furat de la o stagiară.

Îmbracă pardesiul – stagiara se dădea cu Shalimar, parfum care-i provoca de fiecare dată dureri de cap – și încălță pantofii care o strângeau. Patrick zâmbi.

— Arăți perfect, îi spuse sărutând-o pe obraz.

Rich, din celălalt capăt al camerei, ridică degetul mare în semn de aprobare.

— Merge, deocamdată. Pentru data viitoare voi aduce un consultant de modă.

Rebecca se privi în oglinda mare. Nu recunoștea imaginea din fața ei.

Auzi numele lui Patrick, apoi el îi luă mâna și o conduse pe scenă. Rămase în spatele lui, cu bărbia aplecată, cu o expresie calculată, care trebuia să transmită seriozitate, mândrie, căldură și valori tradiționale și toate celelalte atribute pe care Patrick o învățase că trebuia să le comunice. Nu era nevoie să vorbească – de fapt, îi recomandasera să nu vorbească –, trebuia să stea cuminte și să privească cu adorație către ceafa lui Patrick, transpirând în tăcere în pardesiul stagiarei. Picioarele o dureau deja.

Patrick se apropie de tribună, salută mulțimea cu un gest studiat și începu să rostească discursul pe care îl repetase de dimineață la duș.

— Bună ziua. Numele meu este Patrick McRae și mă aflu aici, alături de frumoasa mea soție, Rebecca, să vă cer să mă alegeți ca reprezentant al mărețului stat al Texasului în Congres.

7.

MULESHOE, TEXAS 407 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

Rebecca nu scosese o vorbă de când lăsaseră vulpea la marginea drumului și atmosfera în mașină era încărcată. Tăcerea ei părea intenționată. Acuzatoare. Ca și cum o considera pe Cait vinovată de cele întâmplate, deși era clar că fusese un accident. Acestea fiind spuse, dacă nu ar fi fost atât de cufundată în gânduri, poate că ar fi văzut vulpea la timp.

Trebuia să recunoască, Rebecca o surprinsese coborând din mașină, după accident. Și mai mult o surprinsese faptul că insistase să o ajute să elibereze drumul. Nu părea genul să se murdărească pe mâini. Părea mai degrabă genul care rămâne pe margine, care era obișnuită să muncească alții pentru ea. Mai ales când venea vorba de treburile neplăcute.

Dar o ajutase – nici nu clipise când apucase vulpea de gât. Cait încă-i simțea greutatea și blana moale gâdilându-i încheieturile brațelor.

Vina îi strânse stomacul. Trebuia să fi fost mai atentă la drum.

Alungă gândul. *Nu te consuma*, aceasta era deviza ei. *Dacă lași gândurile să te copleșească, te vor îneca.*

— Ce să zic, n-am pornit la drum sub cele mai bune auspicii.

Încercase să glumească, dar privind-o pe Rebecca realizează că nu reușise. Chipul femeii era neclintit și sobru ca o mască mortuară.

Apoi, peste o secundă:

— Nu-ți voi da cinci stele la evaluare, să fii sigură.

Cait fu pe fază.

— Hei, ține cont că ți-am oferit apă, mai devreme. Merit cel puțin două stele pentru asta. Gluma o luase prin surprindere. Dar era un semn bun, un început. Putea lucra cu asta. Așadar, lăsând la o parte calitatea execrabilă a serviciului de escortă, cum te simți? Ai nevoie de ceva?

Rebecca scutură din cap.

— Deocamdată, nu. Mulțumesc. Zâmbetul îi dispăru.

Cait dădu cu nonșalanță din cap.

— În regulă, să-mi spui când ai nevoie. Pentru asta sunt aici.

— Așa voi face.

Tăcere. Cait își văzu de drum. Simțea că Rebecca voia să spună ceva, își aduna curajul. Trebuia doar să aibă răbdare.

În cele din urmă, Rebecca trase aer în piept.

— Ai auzit să se întâmple vreodată ceva? întrebă.

— Pe drum, vrei să zici?

Rebecca dădu din cap.

Cait căută un post de radio. Nu prindea nimic. Trăgea de timp.

— Nimic grav.

— Așadar, *ceva* tot s-a întâmplat?

Cait ridică din umeri.

— Iubitul unei femei a ieșit după ea cu o bâtă de baseball. Nu știu dacă voia să o folosească sau doar să o sperie, căci n-am așteptat să vedem. A urcat în mașină și am plecat în viteză.

— Iisuse! Altceva?

Cait clătină negativ din cap. Nu avea niciun rost să o sperie pe biata femeie. Așa că nu-i spuse despre cărămida pe care cineva o aruncase în parbriz, pentru că, practic, nu se întâmplase în mers. Un detaliu de ordin tehnic, dar care conta.

— Femeia s-a întors la el?

— La iubit? Cait ridică din umeri. Nu știu. Am încercat să-i spun că o putem ajuta și în alte feluri, că serviciile noastre se extind dincolo de această procedură, dar nu a vrut să vorbească despre asta. De fapt, nu a vrut să vorbească despre nimic – cum ne-am îndepărtat suficient, a închis ochii și a dormit tot drumul până în Albuquerque. Nu știu dacă s-a prefăcut sau era realmente epuizată. Cait se gândi preț de câteva secunde. Probabil amândouă.

— Prin urmare, ai adus-o înapoi acasă când s-a terminat totul?

Cait simți reproșul insinuat și o cuprinse o ușoară iritare.

— Suntem aici să ajutăm cum putem, dar și să facem ceea ce ne cere clienta. Mi-a cerut să o aduc înapoi acasă, așa că asta am făcut.

„Mi-am făcut datoria, spuse pentru ea. Așa cum fac și acum”.

— Iubitul ei o aștepta?

— Nu știu. Nu l-am văzut. Am așteptat câteva minute, după ce a intrat în casă, pentru orice eventualitate, dar... Ridică iar din umeri. Nimic.

Încă își amintea sentimentul de neputință cu care o privise pe femeie străbătând aleea către casă cu umerii plecați, resemnată. Îi venise să iasă din mașină, să se repeadă la ea și să o zgâlțâie. În schimb, o privise dispărând în casa întunecoasă și, după ce așteptase zece minute, se întorsese în Austin și băuse toată seara, încercând să uite cele întâmplate.

Era un sentiment pe care-l cunoștea mult prea bine.

8.

CU NOUĂ LUNI ÎNAINTE

În cel mai rău caz, era o gafa, nimic mai mult. Era ostentativ, poate, dar așa funcționa jurnalismul online. Scriai un articol despre un subiect, redactorul îi pune un titlu controversat și te alegeai cu vizualizări. Vizualizările însemnau bani din publicitate și banii din publicitate însemnau că site-ul își plătea jurnaliștii. Nu mult, desigur. Cinci sute de dolari fusese cea mai mare sumă pe care o primise și fusese vorba de un articol sponsorizat, pentru un lanț hotelier. Când scria despre subiecte care o interesau cu adevărat, primea mult mai puțin, uneori nimic.

Pentru acela primise o sută de dolari.

Scrisese articolul la calculator imediat ce ajunsese acasă, după ce cafeaua pe care o băuse să alunge mahmureala îi dăduse energie și nerăbdare. Terminase într-o oră și trimisese articolul editorului ei – de fapt, femeii care spera să fie editoarea ei – la un site care publica articole bazate pe mărturii personale și bârfe.

„M-am gândit că s-ar putea să-ți placă”, scrisese, apoi trimisese articolul, făcuse un duș fierbinte și se dusese la culcare.

Nu își făcuse cine știe ce speranțe – Jake era bine-cunoscut în Austin, dar nu câștigase încă notorietate pe plan național și muzica country era de nișă. Însă o ajutase momentul, materialele referitoare la mișcarea MeToo erau primite cu entuziasm, mai ales dacă era vorba de personaje cunoscute (fie și semicunoscute) și conținea detalii scabroase de natură sexuală.

De dimineață, o aștepta un e-mail: „Mi-a plăcut, îi scria editoarea, dar cred că e mai bine să-l publicăm anonim. Am vorbit cu avocații noștri și nu-ți putem acoperi riscurile. Te plătim două sute de dolari. Ce zici?” îi mai spunea că articolul urma să apară în aceeași zi.

Cait fusese dezamăgită că nu-i apărea numele, dar era plătită, așa că ieși la o cafea să sărbătorească. În cafenea, schimbă mesaje cu Alyssa, împărtășindu-și reciproc din peripețiile nopții trecute. Alyssa abandonase studentul de la Cedar Street și încheiase noaptea în compania unor

israelieni care plecau în curând în armată. „Tipii ăștia știu să se distreze, spunea Alyssa, adăugând un șir de emoticoane. Tu ce ai făcut? o întreabă apoi. Ai dispărut”.

Cait îi povesti și-i spuse să citească mai târziu articolul. La ora două, acesta apărui cu titlul: „CEA. MAI. DEZASTRUOASĂ. ÎNTÂLNIRE”. alături de o pictogramă înfățișând chipul visător al lui Jake cu o pereche de coarne de diavol adăugate în Photoshop.

Cait accesă link-ul nerăbdătoare. Site-ul nu era printre cele de top, dar începea să câștige audiență, iar ea spera ca articolul acela să o plaseze alături de Jezebel^{2} sau de Man Repeller^{3}. Citi pe sărite, reținând modificările editoarei. Consideră că era un articol încheiat – amuzant și caustic și, firește, puțin cam dur, dar tipul era un nemernic. O merita din plin.

Îl mai citi o dată, îl trimise Alysei, apoi îmbracă uniforma și plecă la muncă.

Când își verifică din nou telefonul, la finalul turei, văzu că articolul devenise viral.

Acela era visul oricărui scriitor, nu? Ca materialul lui să fie văzut de cât mai mulți. Dar nu așa, nu în felul acela. Comentariile cititorilor o numeau mult mai urât decât o făcuse el. Mulți dintre aceștia erau femei. Erau și bărbați care o numeau curvă și spuneau că merita să fie violată ca să-și învețe lecția, că femeile ca ea erau mizerabile, că femeile ca ea meritau să moară. Cuvântul „muistă” apărea de mai multe ori decât își imaginase Cait vreodată că era posibil.

Simți cum i se face greață. Cine erau oamenii aceia și de ce o urau cu o asemenea intensitate? Sigur, poate că prezentase lucrurile ușor dramatic, dar ceea ce spusese era într-un totu adevărat. *O strânsese de gât* în timp ce făceau sex. *Se speriasse* deși poate nu chiar așa de rău cum lăsase să se înțeleagă. Însă doar pentru că știa cum se desfășurau situațiile de genul acela. Jake nu intenționase să o ucidă, nici măcar să-i facă rău. Voise doar să-i dea de înțeles că ar fi putut să o facă pentru că îl excita sentimentul acela de putere asupra altcuiva. Nu era o raritate.

Cu toate acestea, un sentiment greu de rușine puse stăpânire pe ea. Sigur greșise undeva, dacă oamenii o urau cu atâta putere. Sigur era vina ei.

„Și-a căutat-o”.

Citi propoziția aceea, iar și iar. Ea îl urmărise pe Jake. Era adevărat.

Știuse ce făcea când dansase în fața lui, știuse ce promisiuni îi făcuse cu trupul ei. Îl însoțise acasă de bunăvoie, făcuse sex cu el fără să pună întrebări. Oare avea dreptul să se plângă doar pentru că felul în care trăia el plăcerea era diferit de al ei? Nu știuse că, mai devreme sau mai târziu, i se va întâmpla ceva? Nu era norocoasă că nu pățise ceva mai rău?

Editoarea îi mai trimisese un e-mail. La subiect scrisese „La naiba!”, iar textul era: „Articolul tău are mai multe vizualizări în ultimele opt ore decât tot ce am publicat până acum”.

Avea și un mesaj de la Alyssa: „Nu știe nimeni că tu ai scris articolul, corect? Las-o așa, că lumea e NEBUNĂ”.

Cait luă un pahar, își turnă niște whisky și-l bău din câteva înghițituri rapide. Își mai turnă unul. Va trebui să le treacă la pierderi, să nu se înfurie JB când urma să facă inventarul. Simți alcoolul alunecându-i prin stomac, până în vârful degetelor, relaxându-i nodul din gât.

Alyssa avea dreptate: noroc că nu știa nimeni că ea scrisese articolul acela. Căci se părea că făcuse o greșeală uriașă.

9.

FARWELL, TEXAS *373 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE*

Gândul Rebeccăi se întorcea la vulpea de la marginea drumului, din Sudan. Revedea aburul înălțându-se din balta de sânge și pupilele stinse. Văzuse privirea aceea pentru prima dată când era copil și Bugs, iepurașul ei, fusese sfâșiat de câinele vecinilor. Vedea câinele acela zilnic, de două ori pe zi, pe drumul către și dinspre stația de autobuz. Îl chema Fletch și alerga de-a lungul gardului, mârâind în lanț. Într-o dimineață, auzise gălăgie în fundul curții și ajunsese chiar când Fletch îl scutura pe Bugs rupându-i gâtul fragil. Când se repezise spre el, țipând, Fletch lăsase iepurașul și fugise. Însă era prea târziu. Văzuse viața scurgându-se din ochii lui Bugs, rapid, ca flacăra unei lumânări când sufli către ea. Cu o clipă în urmă, fusese iepurașul ei, căruia îi plăcea ardeiul gras, să fie scărpinat sub bărbie și ale cărui mustăți o gâdilau când fremăta din nări, iar în clipa următoare era o grămăjoară de oase, carne și blăniță. Așa știuse, ulterior, când mama ei încercase să-i spună că Bugs urcase la ceruri, pe curcubeu, că aceea era o minciună. Văzuse un animal murind și nu avea cum să mai uite – știa că viața putea înceta într-o clipă și nu avea sens să pretindă că dincolo de asta mai era ceva.

Își așează o mână pe pântec.

Trecură pe lângă o fabrică și pe lângă niște silozuri care se ridica la orizont ca un șir de dinți tociți. De cealaltă parte a șoselei, un restaurant își ademenea clienții: *Joi – noaptea fripturilor*.

Un indicator mic, verde, le anunță că ieșeau din Farwell, Texas, și intrau în Texico, New Mexico.

— Am scăpat, spuse Cait, arătând către indicator și zâmbind blând. Te poți relaxa acum.

Rebecca simți nodul din stomac strângându-se.

Cait se înșela când spunea că pericolul era aproape de casă. Pentru ea, ieșirea dintre granițele statului însemna că pericolul devenise, dintr-odată,

înfricoșător de real.

10.

SAN DIEGO, CALIFORNIA

Patrick se lăsă greu pe pat, în camera de hotel, frecându-și ochii obosiți. Organizatorii conferinței promiseseră cazarea la patru stele, dar după asprimea așternuturilor era mai degrabă de trei, însă lui nu-i păsa prea mult. Locurile unde se desfășurau aceste evenimente erau toate la fel: foaier de marmură – cel în care se afla găzduia un brad de Crăciun împodobit cu beteală –, coridoare lungi și săpunuri minuscule, în ambalaje de hârtie. Măine dimineață va lua un mic dejun cu șuncă rece și ouă stătute, pe care îl va mânca în timp ce oamenii se vor opri la masa lui să-l salute. Unii vor întârzia, sperând că vor fi invitați să-i țină companie. Nu-l deranja. Doar despre asta era vorba! Să stabilească legături cu oamenii. Să îi influențeze.

Se uită la ceas. Zece și jumătate. În Lubbock era trecut de miezul nopții. Ea probabil că dormea sau cel puțin era în pat. Știa că, în ultima vreme, nu dormea bine.

Luă telefonul. Voia să-i audă vocea, fie și pentru un minut. Situația dintre ei, în ultimul timp... îl durea, sincer. Dacă ar fi putut să o facă să vadă lucrurile ca el, dacă o făcea să creadă, nu s-ar mai fi purtat așa unul cu celălalt. El nu s-ar mai fi purtat așa. Ar fi fost fericiți, ca înainte. Cum fuseseră cu ani în urmă, în San Francisco.

Apăsă butonul de apelare și așteptă. De obicei, îi răspundea la al doilea apel. Poate că adormise. Chiar și așa, telefonul ar fi trebuit să o trezească. Așteptă să intre mesageria vocală, în schimb auzi mesajul trăgănat al unui serviciu automat: „Ne pare rău, abonatul apelat nu poate fi contactat. După semnalul sonor, vă rugăm lăsați un mesaj”.

Rămase cu telefonul în mână, privindu-l înainte să închidă. De ce nu intrase robotul telefonic? Poate că se oprișe curentul și revenise la setările din fabrică. Însă mesajul acela automat... îl mai auzise și înainte.

Telefonul ei mobil. Probabil că încercase să-și configureze mesageria vocală, dar renunțase. „Are prea multe butoane, spusese fluturând telefonul Samsung. Renunț. Va trebui să fac eu pe robotul”.

Verifică numărul la care sunase. Era numărul de acasă.

Căută numărul ei de mobil și apasă. Sună de câteva ori, apoi auzi același mesaj. Închise și aruncă telefonul pe pat.

De ce redirectionase numărul de acasă pe telefonul ei mobil? Doar îi promisese să nu plece nicăieri cât era el plecat. Avea nevoie de odihnă. Nu avea niciun motiv să nu răspundă la telefon.

Decât dacă...

Își cuprinse capul între palme. „Dumnezeule, nu. Te rog, nu”.

Se întinse și luă iar telefonul, căută printre apelurile recente până ajunse la numărul lui Rich. Sigur era treaz. Din câte își dăduse el seama, șeful lui de campanie nu dormea niciodată.

Rich răspunse la primul apel.

— Hei, campionule! Cum e California? I-ai impresionat?

— Conferința a fost OK. Ascultă, iartă-mă că te deranjez la ora asta...

— Nu trebuie să te scuzi. Știi că sunt disponibil la orice oră.

— Am sunat acasă și Rebecca nu răspunde. Cred că... s-a întâmplat ceva.

— Mă ocup eu. Stai liniștit.

— S-ar putea să nu fie nimic. Poate doarme. Poate a dezactivat sonorul sau nu a așezat telefonul în furcă... Știa, în timp ce vorbea, că nu credea nimic din ceea ce spunea. E posibil să te pun pe drumuri degeaba.

— Ai făcut bine că m-ai sunat. Acum mergi și încearcă să dormi puțin. Mâine călătorești devreme și trebuie să arăți bine în fața judecătorului.

— Mă anunți după ce vorbești cu ea?

Convorbirea se încheie. Patrick ținu telefonul în mână câteva secunde, înainte să-l așeze pe noptieră și să se îndrepte spre minibar. Scoase câteva sticlute, le turnă într-un pahar și-l goli dintr-o înghițitură. Apoi se lăsa în genunchi și începu să se roage.

11.

CLOVIS, NEW MEXICO *357 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE*

Cait cunoștea multă lume care detesta să conducă – urau tensiunile din trafic, plictiseala, gâtul înțepenit, picioarele amortite –, dar ei îi plăcea, mai ales când ieșea din oraș, pe autostradă. Uneori conducea fără oprire pe șoselele întinse din Texas, cu privirea ațintită asupra liniei albe, întrerupte, care se pierdea la orizont, și peste ea se așternea o liniște profundă. Era starea cea mai apropiată de meditație. Încercase o aplicație dintre acelea în care vocea unei femei îi șoptea să-și imagineze valuri izbindu-se de țărm sau întinderi nesfârșite acoperite cu flori de câmp, însă, în ciuda strădaniei, gândul îi fugea mereu la toate lucrurile pe care le avea de făcut, astfel încât, în cele din urmă, renunțase, își făcuse o listă și se dusesse la culcare.

Puteai să scoți o fată din Waco, dar nu puteai să o convingi să creadă în aburelile acelea new age, concluzionase ea.

Acolo, pe șosea, mintea i se golea de gânduri și nu mai rămâneau decât sunetul motorului și direcția mașinii, tot înainte. Uneori, se vedea pe ea în mașină, ca un punct static în univers, în vreme ce restul lumii trecea în goană pe lângă ea. Acele momente erau preferatele ei, deși, după o vreme, mintea începea să-i joace feste, ca desenele acelea Magic Eye, din reviste, pe care le văzuse când era copil și când trebuia să închidă ochii, preț de o secundă, ca să-și recapete claritatea vederii.

Cel mai mult îi plăcea însă faptul că atunci când conducea era cu adevărat singură. La bar, era expusă fiecărui individ care se simțea abătut și voia să bea un pahar și să schimbe o vorbă cu cineva, iar când nu servea, râdea din politețe la glumele nesărate ale șefului sau se lua de ajutorii de barman să aducă gheață. Până și acasă, în apartamentul ei, știa că era înconjurată de oameni din toate părțile. Pereții erau subțiri și de fiecare dată când cineva își pregătea un smoothie, făcea sex sau mergea la baie se auzea. Zgomotele vieții altora o însoțeau permanent și-și făceau loc în mintea ei.

În Jeep era liniște. Parcă plutea într-un spațiu personal, protejat; era intangibilă, chiar dacă se afla între sute de mașini. Până și în momentul acela, cu Rebecca lângă ea privind pe fereastră, se simțea aproape singură. Aproape.

Cait ieși de pe autostradă spre primul oraș pe care îl întâlniră de când trecuseră granița în New Mexico și străbătu străzile pustii către firma luminoasă, albastru cu roșu, a unui restaurant IHOP.

— E bine aici? Întrebă în timp ce oprea în parcare pustie, cu excepția unei camionete și a unui El Camino vechi.

Când intrară, ospătărița nu se obosi să se ridice de pe scăunelul unde completa o integramă. Le făcu semn să-și ia singure un meniu din grămada de la intrare și le spuse să se așeze unde voiau. Cait se uită împrejur, îl văzu pe bucătar fumând lângă ieșirea de urgență și pe cei patru muncitori cu veste reflectorizante. Alese un separeu lângă geam și se așeză la perete, în așa fel încât să poată supraveghea localul.

În cele din urmă, ospătărița veni și le luă comanda – cafea și plăcintă cu cireșe pentru Cait, apă cu lămâie pentru Rebecca. Așteptară în liniște să fie servite, în acordurile discrete ale muzicii de fundal. Ospătărița le așeză fără chef băuturile pe masă. Care vasăzică nu se aștepta la un bacșiș consistent. Cait înțelegea. Știa din experiență că la mesele de femei nu se consuma mult – un platou cu apetitive, salate ca fel principal și câte un pahar de vin alb. Femeile aveau tendința să achite în comun și calculau bacșișul la sânge. Nu era ca atunci când servea la mese ocupate de bărbați, care se dădeau mari, comandau fripturi și sticle de Barolo. Nu că într-un loc ca acela serveau Barolo, dar principiul rămânea. Bărbații căutau să facă impresie și – dacă aveai noroc – asta însemna un bacșiș frumos pentru ospătărița cea simpatică. Dacă nu aveai noroc, asta însemna că trebuia să te ferești de mâinile întinse să te pipăie când te aplecai să debarasezi masa.

Cait lăsa întotdeauna bacșișuri generoase. Îi va lăsa cel puțin 25%, deși femeia nu le adresase încă nicio vorbă bună. O făcea ca să demonstreze ceva. Poate data viitoare când două femei vor intra în local, singure în toiul nopții, se va purta mai frumos cu ele. „Zâmbește, scumpo. Nu poate fi atât de grav”. De câte ori nu auzise și ea replica aceea. Dacă zâmbetul dispărea, fie și pentru o clipă, se luau de ea. Considerau că le datora acel zâmbet. Că trebuia să fie recunoscătoare.

La bar nu era la fel. Controla băuturile, iar asta o făcea să fie cea mai

importantă persoană din local. Dacă cineva îi cerea să zâmbească, îi spunea să se ducă naibii, iar acela nu putea face nimic, pentru că voia să bea. În plus, între ea și clienți era teigheaua. Mai întindea câte unul mâna să o atingă, când se apleca să scoată o bere din frigider, dar mai rar.

Cait își puse mult zahăr în cafea și amestecă cu lingurița. De obicei, nu bea cafeaua foarte dulce, dar după întâmplarea cu vulpea adrenalina o părăsise, lăsând-o moleșită.

— Îmi pare rău că trebuie să conduci la ora asta, spuse Rebecca râcâind cu unghia o picătură de sirop întărită pe masă. Pot să te înlocuiesc, dacă ești obosită.

— O să îmi revin după ce beau niște cafea.

Nu lăsa pe nimeni să-i conducă mașina.

— Oricum, sunt pasăre de noapte. Nu e nicio problemă.

— Te deranjează?

— Că sunt pasăre de noapte?

Rebecca dădu afirmativ din cap.

— E în regulă. Sunt barmaniță, prin urmare e defect profesional.

— Serios? Unde?

— În Austin.

Cait sorbi lung din cafea.

— Am auzit că sunt niște baruri drăguțe în Austin.

— Da, păi, acolo unde lucrez eu purtăm pălării Stetson și pantaloni scurți Daisy Duke. Nu e tocmai culmea rafinamentului.

Rebecca părea îngrozită.

— Serios? Dar asta este... este...

— Dezgustător? Degradant? Da, este.

— De ce lucrezi acolo?

— Se plătește binișor și proprietarul meu ține neapărat să încaseze chiria.

— O, sigur. Scuze, n-am vrut să spun...

— E în regulă.

Cait se stăpâni să nu-și dea ochii peste cap. Sigur că o femeie ca ea avea să întrebe asta. Probabil că nu lucrase o zi în viața ei. Probabil că nu călcase vreodată vreun loc precum Dark Horse sau chiar într-un IHOP. Își imagina probabil că lumea se învârtea în jurul ei, un covor roșu după altul desfășurându-se sub picioarele ei, oriunde mergea.

În copilărie, familia lui Cait fusese cea mai nevoiașă din cartier. Locuiau într-o zonă înstărită din Waco – tatăl ei moștenise casa de la tatăl lui –, iar Cait crescuse printre copii de contabili, medici și directori din industria petrolului. Încă își amintea expresiile colegelor ei, când venea rândul mamei ei să găzduiască întâlnirea cercetașelor. Mindy strâmbase din nasul ei drăgălaș la vederea linoleumului din bucătărie și a aparatului vechi de prăjit pâine de pe bufet. Cait o auzise spunând celorlalte fete că era o casă „de sărântoci”, iar acelea râseseră. Nu mai auzise cuvântul până atunci, dar înțelesese imediat ce însemna și că probabil așa era. Când fetele plecaseră, mama ei îi oferise înghețată și-i spusese să nu plece urechea la „afurisitele alea mici”, dar firește că ea o făcuse și din momentul acela își privise viața prin ochii lui Mindy. Canapeaua pe care se cuibărea lângă mama ei ca să se uite la filme vechi i se părea dintr-odată uzată, dormitorul pe care-l împărțeau cei trei frați ai ei devenise înghesuit și deprimant – niciunul din colegii ei nu împărțea camera cu altcineva, darămite să doarmă în paturi suprapuse –, iar pasteile cu ton pe care mama ei le făcea în fiecare vineri și care fuseseră preferatele ei, dintr-odată i se păreau ieftine și nu mai erau bune. Mâncare de sărântoci, își zicea înfigând furculița în farfurie.

Avea nouă ani când descoperise că tot ceea ce iubea la viața ei nu era suficient de bun.

Bău cafeaua și făcu semn ospătăriței să-i mai aducă una. Înfipse furculița în felia de plăcintă. Acum că o avea în fața ei, n-o mai voia. Cireșele erau aproape fluorescente, acoperite cu o mazăgă groasă, împinse farfuria de lângă ea. Se va mulțumi cu cafeaua.

Privi împrejur. Cei patru muncitori erau tot acolo, lângă masa acoperită cu plicuri golite de zahăr și cești de cafea băute pe jumătate, îl zări pe unul trecând pe sub masă o sticlă cu tărie. Avea să-i lase un bacșiș și mai mare ospătăriței, pe care o aștepta o tură lungă și grea.

Bucătarul venise din pauza de țigară și stătea în dreptul ușii cu telefonul în mână. Ospătărița era lângă măsuța cu cafea, zăbovind. Cait se opri apoi cu privirea asupra individului așezat la bar. Nu-l zărise înainte. De vârstă mijlocie. Blugi și tricou. Nu ieșea cu nimic în evidență. Cu toate acestea, ceva o tulbură. Trebuia să fie tot timpul în alertă – nu era acesta mottoul Surorilor de Caritate? „Întotdeauna atente, întotdeauna vigilente”. Când devenise șoferiță pentru ele, participase la un instructaj de opt ore, într-o duminică mohorâtă, și repetaseră măsurile de precauție. Șoferii se vor

folosi de mașinile personale – organizația nu-și permitea un parc propriu dar vor primi plăcuțe de înmatriculare false, cu numere de Dallas. Nu aveau voie să spună nimănui unde mergeau și pe cine transportau. Fără telefoane mobile. Fără fotografii. Fără nume de familie. Și mereu, mereu să se aștepte la ce era mai rău. La momentul respectiv, măsurile i se păruseră ușor exagerate, dar ajunsese să înțeleagă riscurile. Mai ales când bărbatul de la tejghea se întoarce și o privi fix pe Rebecca.

Nu era privirea aceea libidinoasă, care te măsoara din cap până-n picioare, pe care o cunoștea ea însăși și pe care, era convinsă, o femeie frumoasă ca Rebecca o atrăgea adesea. Era ceva în privirea lui care trecea dincolo de faptul că încerca să și-o imagineze goală. O privea de parcă voia să-i pătrundă în adâncul sufletului.

Cait îi surprinse privirea și nu zâmbi. Așa proceda în situații ca aceea: îi provoca. Dacă viața alături de trei frați o învățase ceva, era să nu dea înapoi. Dacă simt că ți-e teamă, ești pierdută.

Nu-și luă privirea de la el. Bărbatul avu bunul simț să se uite în altă parte, dar după câteva secunde ochii îi erau din nou la Rebecca. Era o disperare stranie în privirea lui, o foame. O sperie cumplit.

„Calmează-te, își zise. Concentrează-te! Evaluează situația. Ce vezi?”

Așa. Nu avea toc de armă la vedere. Firește, ar fi putut avea totuși o armă asupra lui, la gleznă sau la spate. Sau poate era doar un ciudat care nu vedea des femei frumoase. Poate era un scrântit cu idei fixe despre orele la care umblă femeile cuviincioase și trăgea anumite concluzii cu privire la prezența lor acolo, noaptea, singure. Sau poate Rebecca îi amintea de cineva.

Cait se uită la Rebecca. Era căzută pe gânduri. Nu-l văzuse pe individ. Asta era bine. Însemna că avea și mai puțin timp să se sperie când intervenea Cait. În geamul întunecat al ferestrei vedea că bărbatul se întorsese cu spatele, dar continua să le privească în oglinzile de deasupra tejghelei. Îi surprinse privirea și simți cum i se ridică părul pe ceafă.

Venise timpul să plece.

Rebecca se uită la Cait, iar Cait o privi cu subînțeleles. Genul de privire pe care o femeie învață să o simtă mai mult decât o vede. Cait își aruncă privirea către individul de la tejghea și făcu o mișcare abia perceptibilă din cap. Pe chipul Rebeccăi se citi imediat frica.

— Ce zici? Întrebă Cait cât putu de firesc. Pornim?

Rebecca dădu din cap afirmativ, cu privirea ațintită asupra lui Cait. Era speriată – asta se vedea clar –, dar își păstra cumpătul. Cait era impresionată. Întinse brațul peste masă și o atinse pe mână.

— Nu te uita, îi șopti.

Rebecca dădu din cap.

— Cer nota, zise ea. Vocea îi tremura ușor.

— Nu e timp. Cait lăsa o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă. Nu aveau timp să aștepte restul. Ospătărița se alegea cu un bacșiș realmente generos. Ești pregătită?

Rebecca ieși prima, Cait în urma ei, cu privirea ațintită asupra bărbatului. Acela părea să nu o vadă pe Cait: nu avea ochi decât pentru Rebecca. O însoți cu privirea când ieși din local, dar nu făcu nicio mișcare. Doar o privea. Într-un fel, era mai rău. Dacă ar fi încercat ceva, aveau martori. Cei patru muncitori poate alegeau să fie eroi. Bucătarul sigur avea cel puțin un cuțit la îndemână și s-ar fi mirat să nu existe o armă sub tejghea. În localuri ca acela, amplasate în mijlocul pustietății, oamenii nu-și asumau riscuri.

Cait aruncă o privire în parcare aproape pustie. Odată ieșite, erau pe cont propriu.

Rebecca deschise ușa care zornăi. Ospătărița își ridică ochii din revistă și, când văzu bancnota pe masă, le făcu un semn de rămas-bun, fără entuziasm. Cait nu-și amintea ca ușa să fi zornăit la sosire. Cum de nu-l auzise intrând? Lăsase garda jos, devenise comodă. Fusesse neglijentă, iar acum vor plăti pentru asta.

Trecură pragul și erau afară, în aerul rece care le lovea obraji. Alergară împreună la mașină. El Camino-ul dispăruse, dar camioneta era tot acolo. Celelalte locuri erau pustii. Jeep-ul era în celălalt capăt. Cait se muștră că nu parcase mai aproape de local. Asfaltul se întindea înaintea lor, negru, nesfârșit. Strângea cheile mașinii așteptându-se să-i audă pașii în urma ei, sigură că avea să-i simtă, din clipă în clipă, mâinile împrejurul gâtului. Auzea răsuflarea sacadată a Rebeccăi și ecoul pașilor lor, dar ușa nu o auzi. Omul rămăsese înăuntru.

Sau poate ieșise pe ușa din dos.

Mai aveau câțiva pași.

Apăsă butonul să deblocheze ușile și farurile licăriră.

Cele două femei intrară în mașină trântind portierele în urma lor.

Rebecca blocă uşile.

Cait dădu cu spatele.

Când să iasă în şosea, aruncă o privire înapoi spre restaurant. Bărbatul nu mai era lângă teighea. Plecase.

12.

JAKE

— Ceea ce mă deranjează, spuse Jake gesticulând cu sticla de bere, e sentimentul că m-a păcălit. Înțelegi?

Craig își plecă capul; era felul lui de-a spune că era atent la discuție. Lui Jake asta îi amintea de copilărie când, la spovedanie, mințea cu privire la numărul bătailor pe care i le administrase fratelui său, lăsând nerostite gândurile păcătoase.

— Nici măcar nu sunt supărat că mi-a dezvăluit numele, deși managerul meu spune că ar trebui să încep să le cer gagicilor să semneze un acord de confidențialitate și, sincer să fiu, nu e o idee rea. E vorba de principiu. Nu mai e nimic sfânt. Duse sticla la buze și sorbi.

Craig clătină din cap. Asta însemna că era alături de el.

— Mi-am dat seama că e scrântită, dar am crezut că e genul mișto de scrânteală, știi ce zic? Jake aruncă o privire cu subînțeles către creștetul lui Craig. Doar ai văzut-o și tu în noaptea aia. Cum dansa în fața scenei, se dădea în spectacol. Venise să și-o tragă. Și ne-am tras-o. Apoi ce face? Izbi cu palma în masă. ZDRANG! Povestește totul în așa fel încât să pară că eu sunt personajul negativ.

Craig își înalță capul.

— Da, omule, e o mizerie.

— Chiar este! Jake scutură din cap, nedumerit. Jur că nu înțeleg femeile.

Craig mormăi ceva în semn de solidaritate. Avea și el problemele lui – fosta lui iubită, de care se despărțise de vreo două luni, îl sunase să-i spună că fusese la doctor și că avea clamidia, prin urmare să facă bine să meargă și el la doctor ca să-i dea tratament. „Mă tratez”, îi spusese, ca și cum asta îl consola cu ceva. Nu avea însă de gând să-i spună lui Jake. De ce să-i spună, ca să facă mișto de el șase luni de-atunci încolo? Nici vorbă.

— Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare că eu am fost cel abuzat, înțelegi? Ia gândește-te: o primesc în casa mea, fac sex cu ea, *după ce practic m-a implorat*, apoi tot eu mi-o iau? Spune versiunea ei și

dintr-odată toată lumea crede că sunt vreun pervers. Nu e cinstit!

Craig mormăi ceva. La momentul acela, nu avea asigurare medicală. La naiba! Cât avea să-l coste vizita la medic? Ar putea încerca să meargă la spitalul public, dar dacă-l recunoștea cineva și trebuia să dea explicații...

Craig luă o gură de bere. Căutase informații despre clamidia, după ce vorbise cu ea, și nu mai reușea să-și șteargă imaginile acelea din minte. La naiba, nu era de joacă.

Jake se rezemă de spătarul scaunului.

— Nebunia e că, după atenția pe care a primit-o articolul, single-ul meu a ajuns foarte cunoscut, spuse el. Managerul meu m-a sunat după-amiază să-mi zică că l-au contactat niște impresari și au discutat despre un turneu național. Așa că, poate ar trebui să-i mulțumesc.

Asta însemna că se culcase și cu alții când încă erau împreună? Așa se infectase? Craig își zise că va căuta pe Google perioada de incubație, când va ajunge acasă, apoi se răzgândi. Nu voia să știe.

— Ai citit comentariile? Oamenii o sfâșie. Nu că ar ști cine este. „Anonim”, auzi! Jake scutură iar din cap și-și termină berea. Îi făcu semn ospătăriței să le mai aducă un rând. I-am spus managerului meu că vreau să-i dezvălui identitatea, dar mi-a zis că asta mă va face antipatic. Oamenii vor căuta să vorbească cu ea, ar putea inventa mizerii care mă vor pune într-o lumină și mai defavorabilă. Ridică din umeri. Dar tot mi-aș dori ca o persoană să spună cine e. Ar fi amuzant.

Cumnatul lui Craig era farmacist. Ar putea să-l sune, să-l roage să-i facă rost de niște antibiotic. Doar nu-i cerea cine știe ce.

Jake îi zâmbi ospătăriței când le aduse berile, iar fata îi răspunse la rândul ei cu un zâmbet.

— Ar trebui să-i cer numărul de telefon, murmură el privind-o cum se îndepărta.

Nu, cumnatul lui n-ar fi de acord. Era prea pămpălău.

— Recunosc, poate am fost un pic cam dur, dar celor mai multe le place asta. Femeilor le place să fie dominate și cu asta basta. Se poartă ca și cum vor să fie independente, dar în sinea lor vor un bărbat care să le spună ce și cum să facă. E în natura umană. Nu e nimic în neregulă cu asta. Sorbi lung din bere, apoi își înăbuși un râgâit. Însă nebunia e că ceea ce mi-a făcut ea mie e legal. Îți vine să crezi? Adică, sunt de acord cu libertatea de exprimare, la fel ca toată lumea, dar treaba asta e... calomnie sau ceva de

genul ăsta.

Craig ridică sticla și începu să dezlipească eticheta. La naiba. Nu avea de ales, trebuia să meargă la spitalul public.

— Zic doar că cineva trebuie să-i dea o lecție. Să o pună la locul ei. Jake se întoarse spre el. Înțelegeți ce zic?

Craig tăcu.

Jake îl împinse cu piciorul.

— Hei, omule, mă ascuți?

13.

BAZA MILITARĂ AERIANĂ CANNON, NEW MEXICO 349 KILOMETRI DE LA ALBUQUERQUE

Parcurseră în tăcere primii kilometri, cu ochii ațintiți în oglinzi, să vadă dacă erau urmărite, dacă bărbatul de la restaurant venea pe urmele lor, hotărât să le ucidă, dar luminile orașului dispărură și șoseaua se încăpățâna să rămână pustie. Rebecca începu să respire din nou.

Cait o privi.

— L-ai recunoscut?

— Nu.

Spunea adevărul: nu-l recunoscuse pe individul de la restaurant, dar de cum îl văzuse știuse că era acolo pentru ea. Privirea din ochii lui, pe care o surprinsese în treacăt, fusese de ajuns să o convingă.

Patrick probabil sunase acasă și înțeleșese că ea plecase. Dar cum de-i dăduse așa de repede de urmă? Se uită la ceasul de pe bord. Nu plecaseră decât de vreo două ore. Nu era destul timp pentru ca el să fi trimis pe cineva acasă, darămite să le și găsească.

Doar dacă nu cumva știa deja încotro se îndreptau.

Cait clătină din cap nedumerită la rândul ei.

— Nici eu nu-l cunosc. În fine, am scăpat de el. Ești bine?

— Un pic zdruncinată. Tu?

— Sunt bine, se grăbi Cait să spună. Și ea era agitată și încerca să o ascundă. Sincer? Probabil era doar un ciudat. Îi aruncă o privire să vadă dacă accepta ipoteza.

— Posibil, răspunse Rebecca. Nu voia să-i spună lui Cait despre bănuielile ei, nu înainte de a înțelege mai bine cu ce se confruntau. Nu voia ca aceasta să ajungă la concluzia că era prea periculos. Când vorbiseră la telefon, Surorile de Caritate îi citiseră un avertisment. Aveau dreptul să înceteze furnizarea serviciilor în orice moment, dacă siguranța clienței sau cea a șoferului erau amenințate. Dacă șoferul sau clienta se confruntau cu un pericol iminent, Surorile de Caritate urmau să contacteze imediat

autoritățile. Rebecca acceptase condițiile pentru că nu avusese de ales.

— Există mulți ciudați pe lume, dar majoritatea sunt inofensivi. Îi văd mereu la bar, spuse Cait. Tipi care cred că dacă le servești de băut au vreun drept asupra ta. Am avut o dată un tip care a stat toată noaptea și a lăsat bacșiș un dolar pentru cinci rânduri de băuturi. Se închide barul, mă îndrept spre mașină și tipul se apropie de mine clătinându-se pe picioare. Îmi oferă o sută de dolari să i-o sug.

Rebecca o privi îngrozită.

— Și ce-ai zis?

— I-am zis că nu i-aș atinge scula nici pentru un milion de dolari și să plece mai repede, până nu chem poliția.

— Nu ți-a fost frică?

— De ăla? Abia se ținea pe picioare.

— Mie mi-ar fi fost teamă să nu-l enervez. Te putea răni.

Cait ridică din umeri.

— Cum ziceam, abia se ținea pe picioare, darămite să încerce ceva. În plus, am crescut cu trei frați. Știu să-mi port de grijă.

Rebecca nu o provocă. Știa că spusese lucrurile acelea ca să o facă să se simtă în siguranță lângă ea, dar ceva din bravada ei nu-i picase bine.

Încercă să-și amintească cum era ea la vârsta lui Cait. Preda deja, peste cincizeci de ore pe săptămână într-o clasă întunecoasă, și lucra în weekenduri la bar, ca să-și completeze veniturile. Oare îl cunoscuse deja pe Patrick? Probabil că da. Cât să fi avut – douăzeci și cinci de ani? Așadar, puțin mai tânără decât Cait. Douăzeci și cinci de ani și aștepta ca viața ei să înceapă.

În primul rând, îi atrăsese atenția zâmbetul lui. Alb, strălucitor, ca dintr-o reclamă la pastă de dinți, un șirag perfect zâmbindu-i din celălalt capăt al încăperii. Își ferise privirea – așa fusese învățată să facă dacă un bărbat îi dădea atenție: să îl privească în ochi, apoi să-și ferească privirea –, dar când se uită la el din nou, acesta continua să-i zâmbească. Îl urmărise venind spre ea cuprinsă de un soi de admirație.

Umeri drepti, cămașă albă scrobită, zâmbet care-i punea gropițe în obraji. Ochii puteau fi realmente descriși ca fiind strălucitori. Îi întinsese mâna, iar ea o cuprinsese fără să se uite și, imediat ce palmele li se atinseră, o străbătu un fior pe care nu-l mai simțise până atunci.

— Eu sunt Patrick, spusese el, iar ea își rostise numele cu o voce pe care

nu o recunoștea.

Era obișnuită să fie abordată de bărbați. Era blondă, suplă, drăguță – știa asta, nu se angaja în modestia falsă pe care multe femei se încăpățâneau să o practice – și, în ciuda grijilor pe care și le făcea mama ei, aerul ei detașat îi atrăgea pe bărbați. Își dădea seama, când o priveau, că ardeau de dorință să știe ce gândea. Uneori, surprindea câte unul, în timp ce vorbeau, măsurând-o din cap până în picioare ca pe un specimen ce urma să fie disecat, întrebându-se ce instrument era mai potrivit ca să-i despice craniul. Uneori le dădea numărul ei de telefon și, uneori, le și răspundea când sunau. De cele mai multe ori însă nu o făcea. Pentru ea iubirea era un sentiment total și copleșitor, ca un cutremur sau un uragan. Aștepta să o lovească.

Cu Patrick, lovitura fusese fatală. Spre sfârșitul serii, o sărutase. Nu-și amintea dacă mai fusese vreodată sărutată în felul acela, cu palmele lui cuprinzându-i obrajii și genele atingându-i pielea. În clipa aceea, știuse că fusese înfrântă.

Mai târziu, se întrebase dacă avusese măcar de ales. Cu cât ajungea să-l cunoască mai bine, cu atât înțelegea că Patrick avea o imagine foarte clară a viitorului lui și, când o văzuse în seara aceea, știuse că ea se potrivea cu planul lui ca o mânășă.

CU DOI ANI ÎNAINTE

Zgârieturile fine ale tacâmurilor din argint de pe platourile din porțelan. Clinchetul paharelor din cristal cu șampanie pentru un toast. Murmurul conversației politicoase, plăcut ca susurul unui izvor.

Bubuiturile ca de tobă ale migrenei răsunându-i în cap. Centura rochiei strânsă dureros peste coaste. Gustul amar de fiere care i se ridica în gât.

— Scuzați-mă, spuse Rebecca, ridicându-se de la masă.

Patrick abia dacă observă. Era prins într-o discuție cu un contribuabil important, un om de afaceri din industria petrolului, al cărui nume îl și uitase. Soția tipului – Sara, sau poate era Tara – îi zâmbi scurt, apoi își întoarse privirea către langustinele din farfurie. Păruse să o antipatizeze pe Rebecca de la bun început sau poate era doar obosită că trebuia să suporte încă o cină plictisitoare în timp ce bărbații își încordau mușchii și încheiau afaceri. Rebecca o înțelegea.

Întrebă un ospătar unde era baia. Își croi drum printre mese zâmbind și sperând să ajungă înainte să i se facă rău.

Baia era una din sălile acelea formale, cu scaune cu catifea și oglinzi încadrate de becuri, ca într-un film cu Marilyn Monroe. Decoratorul își evaluase greșit publicul. Niciuna din femeile care intrau în baie nu voia să-și privească chipul în lumina aceea incandescentă.

Erau doar trei cabine de toaletă, astfel încât așteptarea i se păru nesfârșită. Femeile își zâmbeau una alteia, apoi își aplecau privirile spre telefon sau spre podea. Nimeni nu voia să discute în timp ce își aștepta rândul la toaletă. Era umilitor. În plus, conversația le aștepta imediat ce reveneau în sală. Aceasta trebuia să fie o pauză.

Rebecca se sprijini de perete, după ce se asigură că vopseaua nu se lua. Avea o rochie pastel, cu guler pe gât, care se termina sub genunchi, cu imprimeu floral, primăvărat, deși era februarie. I-o trimisese Rich, însoțită de o notă în care îi amintea să o îmbrace cu dres. Dăduse ochii peste cap, dar verificase să se asigure că mai avea o pereche iară fire duse.

Patru luni. Trecuseră patru luni de când era congressman. O clipă cât o viață. Suficient pentru ea să se fi obișnuit cu rolul de nevastă de politician, mai ales ținând cont și de lunile de campanie. Anumite lucruri erau ușor de făcut. Învățase cum să vorbească la interviuri și unde să se așeze pe podium în așa fel încât să rămână în cadru fără să-și umbrească soțul. Învățase cum să se poarte la acele dineuri pentru străngeri de fonduri, deși o storceau de vlagă.

În seara aceea însă era altfel. În seara aceea se simțise epuizată de cum urcase în mașină. O durea capul. Baia mirosea a parfumuri amestecate cu dezinfectant și potpuriu de arome. Simți cum fierea i se ridică iar în gât, cum i se strânge stomacul, ca și cum în măruntaiele ei se frământa o lighioană.

Dintr-o cabină ieși o femeie cu părul cărunt, într-un taior, iar Rebecca țâșni pe lângă șirul de femei care își așteptau rândul și trânti ușa în urma ei. Nici nu apucă să o încuie, că se prăbuși în genunchi și vomită tot ceea ce mâncase. Îi dădură lacrimile.

Auzi o bătaie în ușă.

— Ești bine? Ai nevoie de ceva?

— Sunt bine, apucă să spună, apoi stomacul i se răzvrăti din nou. Acum vomita doar lichid de fiere, nimic altceva. Își lipi fruntea de vasul rece.

Răsună o nouă bătaie în ușă.

— Vrei să îți chem soțul?

— Nu, mulțumesc.

De unde știa care era soțul ei, se întrebă, apoi își aminti că, firește, toată lumea îi știa pe ea și pe Patrick. Îi văzuseră pe scenă cu doar o oră în urmă. „Frumoasa mea soție”, o prezentase Patrick, arătând către ea, iar ea venise lângă el, în aplauzele politicoase ale mulțimii, zâmbind cu modestie.

Rușinea o cuprinse ca o vâlvătaie înțețită de vânt. Trebuia să se spele și să se întoarcă în sală înainte să înceapă să umble vorba. Cât putu de discret, scuipă pentru ultima oară în vasul de toaletă, apoi trase apa. Se ridică, își șterse sudoarea de pe frunte, își îndreptă rochia și ieși cât putu de demn.

— Îmi cer scuze, murmură stânjenită. Cred că am luat un virus.

Femeile exclamă înțelegătoare, în timp ce ea își dădea cu apă pe mâini și pe tâmpile, dar le simțea privirile cântărind-o. Le simțea întrebările nerostite. Oare îl văzuseră pe ospătar umplându-i paharul cu vin de mai multe ori? Se clătina, avea privirea tulbure? Langustinele nu fuseseră

proaspete? Mâncaseră și ele... oare le aștepta aceeași soartă?

Rebecca se privi în oglindă și își aranjă o șuviță rebelă. Era palidă, dar nu arăta foarte rău. O femeie se apropie și-i întinse o bomboană mentolată.

— Respirația ta, scumpo, îi zise și Rebecca se îmbujoră de rușine, dar o primi cu recunoștință.

Când reveni la masă, Patrick o privi îngrijorat.

— Ești bine? o întrebă în șoaptă când se așeză lângă el.

— Da, îi răspunse ea vioi. M-am deranjat puțin la stomac.

Însă pe drumul înapoi de la baie, în minte îi răsărise un alt gând și deja făcea calculele.

Mama ei îi spusese cândva că expresia „grețuri matinale” era greșită. „Când am fost însărcinată cu tine, au fost mai degrabă grețuri permanente. În primele trei luni, n-am mâncat decât sărățele”.

Duminică se făceau șase săptămâni. Ciclul nu-i întârzia niciodată.

Rămase cu privirea pierdută în gol în timp ce ospătarul îi luă farfuria.

15.

ST. VRAIN, NEW MEXICO *333 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE*

Cait avea un presentiment că urma să se întâmple ceva. Era ca o furnicătură în ceafă. Apoi auzi sunetul. La început, slab, ca un zumzet de insectă, suprapus peste torsul motorului, dar crescuse rapid în intensitate și dintr-odată luminile unor faruri se reflectau orbitor în oglinda retrovizoare. Camioneta venea în viteză spre ele. Mult prea repede. Zumzetul deveni asurzitor.

Camioneta ocoli fulgerător Jeep-ul prin stânga, în zgomot și sclipiri de metal, apoi îi tăie calea și frână brusc. Cait trebui să frâneze și ea ca să nu se izbească de el.

— Ce naiba?

Camioneta înainta încet, cu o viteză mai mică de cincizeci de kilometri pe oră.

— Ce face? întrebă Rebecca.

— Habar nu am.

Șoseaua avea două benzi și nu mai era nicio altă mașină. Avea loc destul să depășească. Cait trecu pe banda din stânga. Camioneta i se vârî din nou în față. Cait schimbă iar banda. Camioneta o imită. Cait claxonă prelung.

— Ce mama naibii face?

Camioneta încetini din nou. Treizeci de kilometri la oră. Apoi douăzeci.

— Iisuse Hristoase!

— Poate vrea să oprești, spuse Rebecca, dar Cait clătină din cap.

— N-ar trebui să oprim. Nu știm...

Nu era nevoie să rostească gândul până la capăt. Amândouă citeau ziare, văzuseră filme, citiseră cărți, ascultaseră dezbateri, erau femei care trăiau în lume. Știa ce se putea întâmpla dacă opreau.

Cait privi șoseaua. Nu văzu nicio barieră și se gândi că dacă ajungea pe banda de urgență, poate reușea să-l ocolească...

Apăsă pedala de accelerație și smuci volanul spre dreapta. Rebecca

scăpă un țipăt când mașina țâșni înainte. Cait nu avea timp să-și ceară scuze. Mergeau pe lângă camionetă, dar aceasta amenința să vină spre ele, pe banda de urgență. Trase iar de volan și Jeep-ul intră pe drumul de pământ, patină câteva clipe până capătă din nou aderență. Trecu în fața camionetei și apăsă din nou pe accelerație.

— Ce dobitoc, bombăni Cait în timp ce luminile camionetei rămâneau tot mai în urmă.

Însă nu peste mult, acceleră din nou și le ajunse.

— La naiba, nu văd nimic, spuse Cait mijind ochii și privind înaintea ei pe șosea.

Luminile camionetei se amestecau cu ale Jeep-ului, aruncând o strălucire stranie, gălbuie, peste asfalt. Camioneta începu să semnalizeze și să claxoneze.

Cait vru să accelereze, dar mașina răspunse cu întârziere la comandă și camioneta veni lângă ele, le însoți în paralel câteva minute bune, apoi le depăși trecând din nou înaintea lor.

Și din nou, încetini: șaiszeci, cincizeci, patruzeci de kilometri pe oră.

— Ce faci? strigă Cait.

Abia se târau. Schimbă banda. Camioneta făcu la fel. Reveni pe bandă. Camioneta la fel. Cait claxonă. Degeaba.

Ajunseseră la 15 kilometri pe oră și camioneta mergea pe mijlocul șoselei, blocând ambele benzi de circulație. Miji ochii încercând să-l vadă pe șofer în oglindă, dar nu vedea decât oglinda întunecată și lumina farurilor reflectată în ea.

— Ce crezi că vrea?

— Nu știu.

Rebecca închise ochii.

Cait privi împrejur pe șosea. Ultima oară văzuse o mașină cu o jumătate de oră în urmă. Din Clovis, înaintase 32 de kilometri și până la orașul următor mai aveau o bucată bună de mers. Individul acela avea destul timp să facă orice dorea. Nu era nimeni împrejur, în afară de iepurii adormiți în vizuinile lor și de șerpii cu clopoței încolăciți în iarbă și niciunii nu le-ar fi fost de vreun ajutor, dacă psihopatul din fața lor le scotea de pe șosea.

Va trebui să-l ocolească. Îi aruncă Rebeccăi o privire.

— Ți-ai prins centura?

Rebecca dădu afirmativ din cap.

— Ține-te bine. Haide, puiule, murmură și trase de volan spre dreapta.

Roțile spulberară pietrișul când trecu de pe banda de urgență înapoi pe șosea. Camioneta viră la rândul ei, dar nu suficient de repede. Atinse Jeep-ul angajat în depășire, ușor, adăugând o zgârietură în plus pe aripa deja îndoită, dar nimic grav.

Camioneta claxonă.

Cait apăsă pedala de accelerație. Jeep-ul încă îi asculta comenzile. Nu peste mult timp, mergeau cu 110 kilometri pe oră. Camioneta rămânea în urmă.

— Cred că i-am venit de hac, murmură ea.

Păstră viteza și merse o bucată de drum cu privirea în oglinda retrovizoare, până ce farurile camionetei nu mai erau decât niște scânteii îndepărtate. Am scăpat de el.

— Ce... cine era?

Cait expiră prelung. Nu realizase că-și ținuse respirația. Inima îi bătea în gât și palmele îi erau transpirate. Pentru o clipă, se temuse că își găsiseră sfârșitul.

— Nu știu.

— Crezi că era bărbatul de la restaurant?

— Nu știu, spuse din nou. Se întrebase și ea același lucru, dar nu înțelegea de ce așteptase atât înainte să le atace. Doar dacă nu voise să se asigure că erau în mijlocul pustietății, unde nu le auzea nimeni. Dar cum le urmărise atâta vreme fără ca ea să-l fi văzut? Nu, nu cred că este bărbatul de la restaurant, spuse în cele din urmă cu toată convingerea de care era în stare.

Rebecca însă nu părea convinsă.

— Nu l-am văzut pe șofer. Tu?

— Nu, nici eu. Se uită din nou în oglinda retrovizoare. În urma lor se întindea șoseaua pustie. Indiferent ce fusese se terminase. Nu avea rost să se mai gândească la asta. Nu folosea la nimic să o sperie pe biata femeie și mai mult. Sincer să spun, zise încercând să pară cât mai degajată, probabil era un adolescent plictisit, pus pe șotii. Când eram copil, făceam mereu prostii din astea – curse ilegale, teribilisme. Așa se întâmplă când trăiești în mijlocul pustietății. Îți faci de lucru să nu te plictisești.

— Putea să ne omoare. Putea să ne scoată de pe șosea. Puteam să...

— Așa este, dar suntem bine acum. Nu s-a întâmplat nimic. Cait trase

aer în piept, așteptând să-și mai revină. Adolescenți, eu așa zic. Niște tâmpiți. Dar suntem bine acum. Vor găsi pe altcineva de care să se ia.

Priviră amândouă șoseaua întunecată ce se așternea înaintea lor. Niciuna nu găsi potrivit să menționeze că, la ora aceea, nu mai era nimeni pe drum.

CU NOUĂ LUNI ÎNAINTE

Cait se asigură că aveau destule sticle cu tequila ieftină, să le ajungă cât ținea *happy hour*. Era treaba ajutorului de barman, așa cum era și să taie lămâia, și să aducă gheață, dar Jimmy era bolnav în ziua aceea, așa că făcea singură totul. Nu conta prea mult – era o zi de marți, după vacanța de primăvară, și toți studenții erau acasă, revenindu-și din mahmureală, ceea ce însemna că își va petrece tura uitându-se la televizor și încercând să nu adoarmă. Avea noroc dacă încheia seara cu douăzeci de dolari bacșiș; nu avea de ales. Turele slabe veneau la pachet cu cele bune. Sâmbătă, studenții de la UT^[4] urmau să dea năvală, dornici să-și etaleze bronzul proaspăt și să povestească cum băuseră de pe stomacul unei necunoscute, în Cancun, iar ea avea să plece cu 300 de dolari, pe puțin. Prin urmare, putea suporta o seară slabă de marți.

Era sezonul March Madness, ceea ce însemna că la televizor nu se difuzau decât meciuri de baschet universitar, de care nu-i păsa câtuși de puțin, dar care făceau să treacă timpul mai ușor. Îl urmări pe De'Andre Hunter înscriind un coș de trei puncte, ștergând pentru a suta oară teigheaua curată, apoi se gândi să-și verifice telefonul.

Trecuse o săptămână de când apăruse articolul și, deși ce fusese mai rău trecuse, mai reverbera câte un ecou. Surprinzător, nimeni nu făcuse legătura cu ea; continua să fie „anonimă”. Ceea ce era o ușurare. Puteau scrie ce voiau despre ea, atâta timp cât nu se pomenea cu vreunul la ușă.

Verifică stocurile, văzu că tequila era pe terminate și notă în registrul pentru aprovizionare. JB era probabil în birou, fumând iarbă și uitându-se la filme porno, cele două mari pasiuni ale sale. O putea vedea pe camerele de supraveghere, dar știa că nu se uita niciodată. Nu era cel mai bun șef pe care-l avusese, dar se lucra cel mai ușor cu el. Dacă nu-l deranjai, nu te deranja – la asta se rezuma stilul lui de administrare.

În orice caz, Cait era acolo mult timp; doi ani deja? Putea foarte bine să administreze ea însăși barul – proprietarul spusese asta, ultima oară când

fusesse acolo –, dar știa că dacă accepta poziția de conducere însemna să renunțe la bacșișurile generoase, în timp ce aștepta să se lanseze ca scriitoare.

Și era aproape de împlinirea obiectivului, atât de aproape. Articolul ei era cel mai citit de pe întreg site-ul. Editorea îi spusese că dăduseră lovitura, deși nu o plătiseră încă. Onorariul era fix, nu primea nimic din încasările din publicitate, astfel că, în vreme ce site-ul primea bani frumoși, ea se alegea cu numai două sute de dolari. Se gândise că poate va reuși măcar să publice mai des, dar pentru moment editoarei nu-i mai plăcuse niciuna din propunerile ei.

— Prea serios, îi spusese despre articolul privind traficul de persoane. N-ai ceva mai sexy?

Cait își întinsese antenele și pe la alte publicații, făcuse câteva aluzii la faptul că ea era autoarea articolului despre Jake Forsythe, însă nu se concretizase nimic.

Cu toate acestea, nu putea să mai dureze mult. Un articol scris de ea ajunsese viral – nu putea fi vorba doar de noroc. Nu, nu voia postul lui JB. Va deveni scriitoare, una adevărată. Una căreia îi va apărea numele sub lucrările publicate și care era plătită.

Un val de aer cald ajunsese până la ea și văzu că în bar intraseră doi indivizi. Aruncă laveta sub tejghea și se pregăti să toarne două beri.

— Bună, Caity. Ken se așează pe locul lui obișnuit la bar, iar Nick pe un scaun lângă el. Cum te simți în această seară minunată?

— Plictisită de moarte, spuse ea așezând berile reci înaintea lor. Voi?

— Eh, știi cum e, răspunse Ken sorbind lung din bere. Aceași Marie cu altă pălărie.

— Știu. Vrei și o tărie cu berea aia? Două shoturi de whisky la preț de unul. E ofertă.

— De ce nu?

Cait le turnă două shoturi de Jim Beam, pe care bărbații le dădură pe gât, așezând apoi paharele goale răsturnate pe tejghea. Cait le duse în chiuvetă și șterse din nou tejgheaua barului.

— Unde e barosanul? întrebă Ken. Se referea la JB.

— În birou, cred.

— Muncește din greu sau se preface?

— Tu să-mi spui.

Se scurse astfel o bucată de timp, Ken glumind, Cait răspunzându-i la glume, în timp ce Nick își bea liniștit berea cu privirea ațintită asupra ecranului din spatele ei. Nick nu era prea vorbăreț, iar Cait ajunsese să îl cunoască suficient de bine încât să nu insiste. Trebuia, făcea parte din atribuțiile ei. Era acolo nu doar să servească băuturi, ci și să vorbească. Sau să tacă, după caz.

Ken întotdeauna voia să vorbească. De câțiva ani, venea în fiecare săptămână, se așeza mereu în același loc și bea bere la halbă cu shoturi de whisky până când privirea i se tulbura. Atunci se dădea jos de pe scaun, lăsa zece dolari bacșiș și se întorcea de unde venise. Ken vorbea mult aiurea, dar lui Cait îi plăcea de el. Alunga plictiseala, mai ales într-o zi slabă.

— Ia spune, ai auzit de treaba aia cu Jake Forsythe?

Cait avu grijă să pară dezinteresată.

— Nu. Ce s-a întâmplat?

Bărbatul scutură din cap.

— Știi că Jake e cântăreț, nu? L-am văzut acum vreo patru luni, la Fourth Street; e destul de bun, deși, dacă mă întrebi pe mine, ar trebui să se tundă. Și purta niște pantaloni un pic cam strâmți. Îi aruncă o privire lui Nick. Nu că m-aș fi uitat la fundul lui sau ceva. În fine, o tipă merge cu el acasă – de bunăvoie, să fie clar, recunoaște ea însăși – și se culcă cu el – din nou, de bunăvoie –, apoi tipul se pomenește că ea scrie un articol în care zice că a fost violată sau așa ceva. Ken ridică brațele. Nu mi se pare corect. Bietul tip, a încercat și el să marcheze și ea se folosește de el ca să câștige atenție.

Cait încercă să-și înghită nodul din gât.

— Poate că nu i-a plăcut cum s-au petrecut lucrurile. Poate nu a fost o experiență plăcută pentru ea.

Ken făcu o grimasă.

— Dacă m-aș văita de câte ori n-am avut „o experiență plăcută” – făcu semnul ghilimelelor cu degetele – n-aș mai avea timp de nimic. Serios, Caity, de câte ori avem parte de vreo experiență plăcută pe lumea asta?

— Ești cam cinic.

— Hei, viața e așa cum e, iar eu nu mă plâng. Oamenii ăștia doi au vrut să facă sex unul cu altul și asta au făcut. Așa ar fi trebuit să rămână. În schimb, doar pentru că fata n-a văzut explozii de artificii în timp ce și-o trăgeau sau n-a fost copleșită cu atenții după aceea, se apucă și scrie un

articol în care îl face albie de porci. Clătină nemulțumit din cap. Dacă un bărbat i-ar face asta unei femei, ar fi vai de el.

— Da, păi, dacă o femeie ar încerca să sugrume un bărbat în timp ce fac sex, probabil n-ar fi la fel de traumatizant. Tipul avea cu peste douăzeci de kilograme mai mult decât ea. Putea s-o omoare.

Ken îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Parcă ziceai că nu știi ce s-a întâmplat.

Cait își îndreptă atenția asupra tejghelei, pe care începu să o șteargă din nou.

— Mi-am amintit în timp ce vorbeai.

— De unde știi că avea cu peste douăzeci de kilograme mai mult? Nu se știe cine e tipa care a scris articolul. L-a trimis anonim, ceea ce e și mai rău, după părerea mea. E vorba de lașitate.

— Vorbeam în general, izbucni Cait. Simți o picătură de sudoare prelingându-i-se pe ceafă. În general, bărbații cântăresc mai greu decât femeile și sunt mai puternici. L-am văzut pe Jake în fotografii și nu e tocmai firav.

— Da, asta așa e. Privirea lui Ken se ridică spre ecran. Însă tot cred că e o porcărie. Corectitudine politică pe naiba!

— O să iau o pauză. Mai vrei o bere înainte să plec?

El făcu semn cu mâna.

— Nu, mergi liniștită. Și iartă-mă că m-am aprins așa. Lucrurile de genul ăsta chiar mă înfurie.

— Nicio grijă, răspunse forțându-se să zâmbească. Revin în douăzeci de minute.

Se retrase în camera angajaților, cu țigara deja în gură. O aprinse și trase cu sete. Avea pulsul ridicat; nicotină o făcea să se simtă amețită și-i era puțin rău.

Fusese aproape. Prea aproape.

17.

MELROSE, NEW MEXICO *319 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE*

„Ești bine, își zise Rebecca, vârându-și mâinile tremurânde la subraț. Ești în viață. Nu ai motiv să intri în panică”.

Firește, era o minciună.

Nu crezuse povestea lui Cait despre adolescenți la volanul camionetei. În sinea ei, știa că le urmărise pe ele. Și oricât de mult își dorea să se înșele, știa că de fapt o urmărea pe ea.

Vârî mâna în geantă și deschise telefonul. Nu avea apeluri pierdute. Nu primise mesaje. Nu vedea decât fotografia de pe ecran, cu ea și Patrick, obraz lângă obraz, amândoi zâmbind. Nu avea semnal.

Dacă încerca să o sune, intra direct serviciul de mesagerie vocală. Fără să sune măcar – el va crede că-și închisese telefonul. I-ar fi putut spune că se descărcase bateria, dar dacă o suna pe numărul de acasă, iar ea nu răspundea nici acolo... Nu. Spera ca el să fi fost adormit, în camera lui de hotel. Cufundat într-un somn soră cu moartea. Răsuflă adânc, cu un oftat, și vârî telefonul înapoi în geantă. Îl lăsă pornit, pentru orice eventualitate.

— Aștepți un telefon? întrebă Cait fără urmă de îngăduință în glas.

Rebecca își ținu capul plecat.

— Am vrut să văd dacă e semnal. Nu e.

— De când ai telefonul pornit?

— Acum l-am deschis.

— Ești sigură? întrebă cu o voce dură.

— Da, răspunse cât putu de categoric. Sunt sigură.

— Ți-am cerut să-l închizi cu un motiv. Știi care este acest motiv?

— Nu sunt idioată, spuse Rebecca. Obrajii îi ardeau de rușine.

— N-am zis că ești idioată. Mă întreb însă dacă înțelegi cu adevărat pericolul în care ne aflăm.

— Sigur că înțeleg, se răsti Rebecca.

Cait ridică dintr-un umăr.

— Nu mi se pare că înțelegi, ținând cont de toate cele întâmplate.

Rebeccăi îi venea s-o plesnească. Viața ei era în pericol. Cait era o șoferiță cu pretenții, cu probleme personale și cu un Jeep care mirosea ca un vestiar. Trebuia să fi plecat singură, nu să se lase la mila unei necunoscute. Detesta că ajunsese în situația aceea, detesta faptul că era slabă, dar mai ales detesta faptul că, în sinea ei, știa că femeia avea dreptate. Era în pericol și trebuia să fie atentă. Mai atentă decât oricând.

Trase aer în piept, adoptând o expresie încărcată de remușcare.

— Îmi pare rău că mi-am deschis telefonul, spuse în șoaptă. Am vrut să mă asigur că nu a încercat nimeni să sune. Dacă încearcă și nu răspund, ar intra la bănuieli.

— E miezul nopții, spuse Cait. De ce ar intra cineva la bănuieli dacă nu răspunzi?

Nu se lăsa cu niciun chip. Pe Rebecca începură să o mănânce palmele; așa pătea când era agitată.

— Nu știu, răspunse precaută. Am vrut doar să verific.

Cait mormăi ceva și Rebecca înțelese că o crezuse.

— Ei bine, de acum încolo lasă-l închis, da?

Rebecca încuviință cu o mișcare a capului și scoase telefonul.

— Așteaptă.

Rebecca își ridică privirea către ea, cu degetul suspendat deasupra butonului.

— Până una alta, poți să vezi unde e cea mai apropiată benzinărie?

Clătină negativ din cap.

— Nu e semnal.

Cait înjură în șoaptă.

— Rămânem fără benzină? întrebă Rebecca îngrijorată.

— Nu, nu e chiar așa de rău. Rebecca simți ceva în vocea ei care nu-i plăcu. Se uită la indicator. Era pe roșu. Cait îi surprinse privirea și zâmbi. Nu-ți face griji. Am mai mers așa kilometri întregi. Indicatorul nu e calibrat.

— Cât crezi că mai avem până în oraș?

— Nu sunt sigură. Însă nu poate fi prea departe și cred că e un oraș destul de mare. Vom găsi o benzinărie.

Cait juca la cacealma și Rebecca o știa. N-ar fi vrut să oprească – nu după incidentul de la restaurant și întâmplarea cu camioneta –, dar gândul

că rămâneau în mijlocul deșertului fără benzină îi plăcea și mai puțin.

Ochii îi fugiră din nou spre indicator.

— Ai vreo hartă în torpedou? Poate găsesc ceva.

Cait clătină negativ din cap.

— Am mai făcut drumul ăsta, spuse. Pe Autostrada 60 nu e nimic. Nu m-am gândit că voi avea nevoie de hartă.

Avu prezența de spirit să pară stânjenită. „Sigur că nu are o hartă, își zise Rebecca. E un copil”. Deși, la rândul ei, când folosisese ultima oară o hartă?

Îi reveni o amintire din copilărie, dintr-o excursie pe care o făcuse cu părinții. Tatăl ei conducea, iar mama ei se lupta să citească o hartă din acelea uriașe, pe care o aveau de la AAA⁽¹⁾. Mamei ei nu-i plăcea să zboare. Indiferent de câte ori îi explicase tatăl Rebeccăi cum funcționa un avion, nu-i plăcea gândul că ceva atât de mare și de greu reușea să se înalțe atât de sus. Când tatăl ei se afla încă în armată și era trimis în toate colțurile lumii, mama ei se forțase să zboare – înghițea un Valium, adormea și se trezea într-un loc nou, amețită și dezorientată, dar și uimită că supraviețuise –, însă imediat ce el se pensionase și se stabiliseră în Alameda, declarase că zborurile luaseră sfârșit pentru ea. „Numai în situații de urgență”, spunea, deși nu preciza niciodată ce anume constituia o situație de urgență. De-atunci, nu mai urcase vreodată într-un avion.

Asta a însemnat că vacanțele Rebeccăi se petrecuseră aproape de casă. Nu că n-ar fi avut ce vedea – merseseră la Big Sur și la Joshua Tree, văzuse Marele Canion înainte să împlinească zece ani. Excursiile acelea erau rareori planificate. Se trezea în câte o sâmbătă dimineată, cu mașina deja pregătită, îi spuneau să se spele pe față și pe dinți și să coboare în zece minute. Își lua câteva cărți și CD-playerul, perna și în mai puțin de o oră traversau podul San Rafael sau străbăteau orașul San José, cu razele soarelui pătrunzând prin parbriz și muzica celor de la U2 susurând în căști.

Odată, când mama ei vruse să vadă zăpada, merseseră prin California de Nord și Oregon și apoi străbătuseră Washingtonul până la granița cu British Columbia. Rebecca încă își amintea frigul care-i cuprinsese obraji când deschisese portiera și scârțâitul zăpezii sub pantofii necorespunzători.

Simți durerea din capul pieptului atât de cunoscută. Dumnezeuule, ce dor îi era de ei!

Cait o privea din nou. Duritatea de mai devreme dispăruse, fiind înlocuită de o amabilitate studiată.

— Ești bine? o întrebă cu blândețe și Rebecca înțelese că-și cerea scuze.

Adevărul era că i se făcuse cald și-i era rău, iar în frunte, chiar între ochi, simțea cum îi încolțește o durere de cap.

— Sunt bine, minți.

— Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva.

Rebecca dădu negativ din cap.

— Mulțumesc. Preț de câteva clipe, între cele două femei domni tăcerea. E vorba de soțul meu, spuse în cele din urmă. De aceea verific telefonul. E plecat cu afaceri și, uneori, când nu poate dormi, mă sună noaptea și dacă nu răspund...

Așteptă reacția lui Cait. Multă lume știa cine era soțul ei – și, prin extensie, cine era ea. Voia să vadă dacă știa și Cait.

Însă chipul acesteia rămase neschimbat.

— Înțeleg. Ce zici de asta? Închizi funcția de localizare, iar eu nu te mai bat la cap să oprești telefonul. Ridică din umeri. Nu sunt sigură că veți putea vorbi, dat fiind că nu e semnal, dar măcar ai telefonul pornit.

Rebecca răsuflă ușurată.

— Serios, e în regulă? Scotocea deja după telefon.

— Da, e în regulă.

Rebecca dezactivează funcția de localizare și vâri telefonul înapoi în geantă.

— Mulțumesc.

Cait dădu din cap.

— Cu plăcere.

Rebecca așteptă să o mai întrebe ceva, dar Cait nu mai zise nimic. Dacă fusese surprinsă să afle că era măritată, Cait o ascundea bine. Îi fu recunoscătoare și se întoarse să privească pe geam deșertul spălăcit.

Deja se simțea mai bine.

CU DOI ANI ÎNAINTE

Rebecca era însărcinată în opt săptămâni când primi vestea, la telefon.

La început, nu răspunse – nu cunoștea numărul și se gândi că era vreun agent de asigurări –, însă telefonul sună din nou, un minut mai târziu, și atunci răspunse.

Femeia spuse că o cheamă Kelly.

— Suntem vecinii tatălui tău, explică femeia și Rebeccă i se strânse stomacul.

— Ce s-a întâmplat? E bine?

Femeia nu răspunse imediat. Tăcerea nu dură decât o secundă, dar Rebecca știa că viața ei era pe cale să se schimbe.

— A fost un accident, spuse Kelly cu blândețe și Rebecca începu să plângă.

O mașină lovise un câine în fața casei. Tatăl ei trebuie să fi fost la geam, căci imediat se repezise pe ușă afară. Din grabă, probabil, nu văzuse o treaptă și căzuse, lovindu-se cu capul de asfaltul aleii. Șoferul chemase o ambulanță. Kelly îl însoțise la spital, de unde o suna.

— Doctorii nu mi-au spus prea multe, zise ea. Vor să vorbească cu familia. O nouă pauză. În locul tău, m-aș grăbi.

Rebecca luă avionul în aceeași noapte. Patrick era în Aspermont și nu ajungea la timp, așa că plecă singură. Când intră în spital, tatăl ei era ținut în viață de aparate de aproape douăsprezece ore. În dosarul medical specificase că nu dorea să fie resuscitat, dar paramedicii îl intubaseră înainte să afle, astfel încât acum era nevoie de acordul unei rude ca să-l deconecteze.

Rebecca era singura rudă pe care o mai avea.

Își acordă răgaz doar o oră. Știa că dacă lăsa să treacă mai mult de-atât nu se va îndura să-l lase să plece. Deși el asta dorea – să fie lăsat să plece. I-o repetase de mai multe ori, de-a lungul anilor, prima oară când mama ei se îmbolnăvisese și stătuseră de veghe lângă patul ei, privind cum cancerul o

mânca de vie, și din nou, câțiva ani mai târziu, când suferise un atac de cord.

— Să nu mă lași să putrezesc pe un pat de spital, îi spusese. Când mi-a sosit ceasul, mi-a sosit ceasul.

Rebecca îl ținu de mână și vorbi cu el. Îi povesti despre Texas, despre casa cea mare pe care nu apucase să o vadă și restaurantul din apropiere, unde serveau tamale și care i-ar fi plăcut. Îi vorbi despre Patrick și activitatea lui de kongresmen și parcă-l vedea dându-și ochii peste cap.

Tatăl ei nu ajunsese să-l placă pe Patrick. În ziua nunții, chiar înainte să o conducă la altar, o oprise o clipă să-i spună că încă mai avea timp să se răzgândească.

— Îl iubesc, îi răspunsese ea râzând. Ea era fetița lui. Înțelegea că-i era greu să o lase să plece. Asta îmi doresc.

Tatăl ei se aplecase și o sărutase pe obraz.

— Bine, scumpo. Dacă asta îți dorești. Să nu uiți că sunt lângă tine, indiferent ce se va întâmpla, da?

Mai târziu, Patrick îi spusese că tatăl ei îi strânsese mâna cu atâta forță, încât avusese senzația că-i trosniseră oasele.

Îi povesti apoi câteva din amintirile ei preferate din copilărie. El și mama ei ținând-o de mâini în valurile de la Crown Beach. Călătoria la Disneyland, când îl obligase să se dea cu ea în Big Thunder Mountain, iar el vomitase în tomberon imediat ce se încheiase cursa. Tortul pe care îl făcuseră pentru mama ei, strâmb, mult prea roz și cu gust de rumeguș.

Încercă să nu-l privească, inert și palid cum zăcea, să nu vadă cât i se împuținase trupul sub cearșaf. Tatăl ei fusese un om solid, lat în spate, la un metru optzeci. Militar până în măduva oaselor. Dar, înțelese, vârsta începuse să-și spună cuvântul. Fu recunoscătoare pentru faptul că va fi scutit de neplăcerile înaintării în vârstă. Nu i-ar fi plăcut.

Înainte să cheme doctorul, se aplecă și-l îmbrățișă.

— Sunt însărcinată, îi șopti la ureche. O să fii bunic. Fu convinsă că tatăl ei își mișcase pleoapele, dar când îl privi, chipul îi era lin ca oglinda unui lac.

Îi privi cum îl deconectează de la aparate și ascultă sunetul surd al monitorului, apoi luă un taxi până acasă la tatăl ei, se cuibări în patul pe care acesta îl împărțise cu mama ei, încercând să nu se gândească la faptul că rămăsese orfană la treizeci și trei de ani. Casa îi păstra mirosul și se

pomeni că strânge la piept un pulover de-al lui, inspirând adânc.

La un moment dat, adormi.

Când se trezi, a doua zi dimineață, devreme, intră clătinându-se în baie.
Avea dureri și lenjeria intimă îi era pătată de sânge.

19.

PERIFERIA TOLAR, NEW MEXICO 290 DE KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

Motorul se opri douăzeci de minute mai târziu, cu un icnet trist, abandonându-le la marginea drumului.

Cait își trecu mâna peste față.

— La naiba!

— Ai o canistră cu benzină, de rezervă?

Imediat ce rosti vorbele, Rebecca știu răspunsul. Cait n-ar fi înjurat dacă ar fi avut.

— De obicei, am, dar...

Rebecca simți cum o cuprinde iritarea. Știa că ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare acelei fete – da, Cait era o copilă, nu o femeie, nu un adult –, însă era iresponsabilă. Cum să fie atât de neglijentă? Rămăseseră în mijlocul pustietății, nu treceau mașini ca să poată cere ajutor, și chiar de-ar fi trecut, de unde știau dacă nu oprea vreun maniac? Individul de la restaurant, șoferul camionetei... veneau după ea și nu aveau unde să se refugieze.

Dintr-odată, aerul din mașină deveni greu și sufocant. Centura de siguranță îi apăsa umărul și îi irita pielea. Lumea din jur devenea tot mai mică; simți că i se întunecă vederea. Întinse mâna să deschidă portiera. Trebuia să iasă. Nu mai putea respira.

— Rebecca, așteaptă... auzi vocea lui Cait, lângă ea, venind ca de departe.

Întunericul devenea tot mai dens. Trebuia să iasă din afurisita aceea de mașină. Trebuia să plece de acolo.

Mânerul pocni sub degetele ei și portiera se deschise. Aerul rece al nopții o izbi ca un pahar cu apă aruncat în față – suficient cât să o smulgă din neantul în care căzuse. Trase adânc în piept, de câteva ori; părea dureros.

— Ce faci? Ești bine? întrebă Cait, care ieșise și ea și o privea cu

uimire amestecată cu îngrijorare.

Respiră din nou, adânc. Întunericul începea să se disipeze și mintea să i se limpezească.

— Iartă-mă, sunt claustrofobă uneori. Voiam să iau niște aer.

— Ești foarte palidă. Vrei niște apă?

— Sunt bine acum, serios.

— Bine. Să îmi spui dacă ai nevoie de ceva.

„Ce poți să-mi dai, dacă nu ești capabilă să ne duci unde trebuie să ajungem?”

— Ce facem?

— Mă gândesc să sunăm la tractări. Să vedem dacă ne trimit pe cineva cu niște benzină sau să ne tracteze până la următoarea benzinărie, spuse Cait rozându-și violent cuticulele. Îmi pare rău. Chiar nu știu cum s-a întâmplat. Am făcut plinul înainte să te iau. Ar fi trebuit să ne ajungă.

— Crezi că s-a produs o scurgere?

— Posibil. Însă nu-mi amintesc să fi trecut peste denivelări sau să fi lovit ceva, așa că nu îmi explic.

Cait urcă în mașină și începu să caute în torpedou. Se auzi o înjurătură printre dinți.

— Nu am semnal, zise ridicând telefonul. Tu?

Rebecca verifică.

— Nu, nici eu.

Cait încercă să nu o arate, dar Rebecca îi citea panica de pe chip.

— Asta e, spuse pe un ton afectat. Nu avem de ales, va trebui să ne bazăm pe bunăvoința străinilor. Sigur va trece cineva în curând.

Pe Rebecca o cuprinse teama. Persoana aceea trebuia să o ducă în siguranță în Albuquerque, dar pentru moment părea un copil speriat străduindu-se să nu cedeze. Clătină negativ din cap.

— E prea periculos.

— Nu avem de ales. În orice caz, să facem semn cuiva să oprească nu poate fi mai periculos decât să așteptăm să murim de frig la marginea drumului.

— Ce facem dacă ne ajunge din urmă camioneta?

Cait luă niște pietricele și le aruncă în tufișuri.

— Ți-am zis, au fost niște adolescenți.

— Și dacă nu e așa?

— Ce vrei să spun? se răsti Cait. Că am încurcat-o? Că dintr-o clipă în alta va apărea un criminal și ne va ciopârți? Asta vrei să auzi? Aruncă din nou o piatră, de data aceasta cu furie. Pentru că nu văd cu ce ne-ar ajuta.

Cele două femei se priviră cu iritare.

Cait ridică un braț.

— Ascultă, îmi pare rău, dar...

Rebecca se întoarse pe călcâie.

— Merg să văd dacă prind semnal.

Voia să plece de lângă fata aceea, de lângă mașină, de lângă șosea. Ridică telefonul și merse urmărind să apară o liniuță care să indice că avea semnal, dar în zadar.

Porni pe arătură, printre tufele de *Fallugia paradoxa* albite de lumina farurilor. Peisajul era întins și încremenit, acoperit de umbre negre și albe, ca suprafața lunii. Lumina farurilor scăpătă și nu peste mult timp drumul îi era iluminat doar de o felie de lună și de stelele răspândite pe bolta cerului. Simți dintr-odată, cu violență, nevoia să o rupă la fugă peste pământul mort și să nu se oprească până ce nu cădea de cealaltă parte a lumii.

Într-o dimineață însorită de vară, când avea cinci ani, ieșise în curtea mică a casei părintești să se joace cu găletușa și lopățica din plastic pe care mama ei i le cumpăraseră pentru plajă și începuse să sape. La prânz, în curte era o groapă adâncă până la genunchi. Spre seară, ajunsese până la brâu. Lucra deliberat, ghemuită lângă mormanul de pământ pe care-l cernea în căutare de comori.

Tatăl ei venise acasă de la serviciu mai devreme în ziua aceea, și o găsisese lângă groapă.

— Dacă mai sapi un pic, îi spusese mângâind-o pe cap, o să cazi în partea cealaltă.

După aceea, săpase și mai abitir.

Noaptea, se visase căzând în groapă precum Alice în Țara Minunilor, ajungând într-o lume pe dos, populată cu pisici de Cheshire și Pălărieri Nebuni. De dimineață, alergase în curte și găsisese groapa astupată și nivelată. Izbucnise în lacrimi.

Tatăl ei o auzise și venise să o consoleze.

— N-am vrut să te rănești, îi spusese, cuprinzând-o cu brațul pe după umerii firavi.

Ea își ridicase obrazii plini de lacrimi spre el.

— Dar acum nu voi ști cum e în partea cealaltă.

Asta voia să facă din nou: să ajungă la marginea lumii și să se arunce în gol. Simțea nodul în stomac, senzația amețitoare de dinaintea impactului.

Detesta faptul că se afla acolo, în mijlocul pustietății, nevoită să se bazeze pe ajutorul unei necunoscute. Cait habar nu avea ce făcea – îi devenea, cu fiecare clipă, tot mai clar –, însă cel mai rău era că nu avea de ales. În momentul acela se simțea precum o stea pe cerul nopții – rece, distantă, singură.

— Rebecca?

Peste întinderea deșertului, în vocea lui Cait se simțea teama. N-ar fi trebuit să plece așa. Aruncă o ultimă privire spre ecranul telefonului – tot nu avea semnal – și se întoarse.

Capota Jeep-ului era ridicată. Sub ea, Cait lucra ceva.

— Ce faci?

La auzul glasului ei, Cait își îndreaptă spatele. În privire i se citea ușurarea.

— Încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu rezervorul. M-am uitat și nu pare să fie vorba de o scurgere, cel puțin, din câte văd eu. Își șterse mâinile unsuroase pe pantaloni. Îmi pare rău că n-am avut un bidon cu benzină la noi. Ar fi trebuit să mă pregătesc mai bine.

Rebecca se mai înmuie, dar nu suficient cât să-i accepte scuzele. Nu încă.

— Cum de te pricepi la treaba asta? întrebă ea, făcând un gest spre capota mașinii.

Cait ridică din umeri.

— Tata m-a învățat. Nu e chiar așa de greu. Mai ales la o mașină veche, cum e asta. Acum, toate mașinile sunt operate de calculatoare, e mai greu să identifici o problemă. E nevoie de un tehnician cu un scanner și așa mai departe.

— Eu nu știu nici să schimb uleiul, spuse Rebecca. Presupun că nu sunt foarte practică.

— Păi, asta e.

— Așadar, nu crezi să fie o scurgere? Asta e bine, nu-i așa?

— Da, deși nu explică faptul că am rămas fără benzină.

Cait vârî din nou capul sub capotă și Rebecca auzi zgomot de metal frecat pe metal.

— Stai așa.

— Ai găsit ceva?

Cait apăru ținând în mână ceva care semăna cu un cablu electric mic.

— Asta nu e în regulă.

— Ce este?

— Cablul de alimentare. Era desfăcut.

— Poate când am lovit vulpea...?

Cait clătină din cap.

— Lucrurile astea nu se desprind așa ușor.

— Ce vrei să spui?

— Cred că a umblat cineva la mașină. Cait continua să se uite la cablul din palma ei. Cred că cineva ne-a golit rezervorul.

Fixă cablul la locul lui și trânti capota.

Ken parcă în fața barului Dark Horse și opri motorul. Se uită la ceas: 5.23. Era cam devreme – Nick venea la șase fix, întotdeauna, dar pe Ken nu-l deranja. Nu era ca și cum prezența lui Nick îl făcea să se simtă mai puțin singur.

Să nu înțelegeți greșit, îl iubea pe Nick ca pe un frate. Practic, îi era ca un frate, se știau de când lumea. Fuseseră colegi de școală, doi puștani slăbănogi care făceau schimb de cartonașe cu jucători de baschet pe terenul de joacă. Nick era taciturn de mic – și fusese tachinat de ceilalți copii pentru asta –, dar pe Ken nu-l deranjase. Acasă era mereu gălăgie – tatăl lui zbiera, mama lui țipa sau plângea – și lucrurile nu stăteau altfel nici în capul lui. De când se știa, mintea îi forfotea de gânduri pe care, de obicei, le exprima imediat ce lua naștere. Mama lui obișnuia să-i spună că suferea de diaree verbală. Drăguț, nu? Mama lui spusese multe lucruri pe care încerca să le uite. Lucrurile acelea te pot afecta. Te macină.

În fine, Nick era tăcut, Ken era vorbăreț și le era bine așa. Prietenia lor era ca abțibildurile acelea cu yin și yang pe care le zărești uneori pe camioneta câte unui hipiot.

Traversă parcare și intră. Barul era aproape pustiu, deși era *happy hour*. Își aminti că era o vreme când toată lumea ieșea de la muncă la ora cinci, dar în ultima vreme oamenii stăteau din ce în ce mai mult la lucru, până seara târziu, din orgoliu sau de nevoie, nu știa. El personal nu înțelegea. Își făcea treaba, dar nu petrecea un minut mai mult peste timpul cât era plătit. De ce s-o fi făcut? Nu erau organizație caritabilă, iar el categoric nu era voluntar.

Încă zece ani. Așa își spunea în fiecare dimineață în care trăgea pe el pantalonii scurți maro, cămașa aspră maro și urca în camionul maro. Încă zece ani și apoi gata. Nu era din cauză că își detesta serviciul, deși genunchii începeau să-i facă probleme. În general, îi plăcea – mergea pe aceeași rută, vedea aceleași chipuri, făcea conversație cu oamenii, intra în

casele și birourile clienților, vedea cum trăiau alții. Putea să citească oamenii după lucrurile pe care aceștia le comandau. Unii erau dependenți de cumpărături, comandau lucruri și lăsau pachetele să se adune pe coridor. Alții erau pur și simplu leneși. Ken prefera să meargă la magazin să cumpere lucruri, îi plăcea să le pipăie și să le aleagă cu mâna lui decât să apese pe un buton și apoi să aștepte să i le aducă cineva ca el.

Se așeză pe scaunul lui obișnuit și făcu semn barmanului să-i aducă de băut. Era un tip cu părul blond spălăcit și prea lung. Așa își purta părul și fiul lui, cel puțin așa îl avea ultima oară când îl văzuse, care fusese... când, oare? Crăciunul trecut? Beth zicea că era vina lui că Brian nu-l vizita mai des, dar ce voia să facă? Să pretindă că viața pe care Brian o ducea era minunată?

Slavă Domnului pentru fetița lui. Deși nu mai era chiar o copilă. Erin urma să meargă la facultate anul următor, lucru care îl îngrozea de moarte. Crescuse. Nu mai era fetița tatei. Cu câteva zile în urmă, când venise acasă, ar fi putut jura că mirosea a rom. Evident că ea nu recunoscuse. Când vorbise cu Beth despre asta, îi spusese să lase fata în pace, dar cum să o lase știind ce ajunsese fratele ei?

Sorbi lung din halbă și se strâmbă. Barmanul cel pletos nu turna berea frumos, cum o făcea Cait. Nici nu-i oferise o tărie, cum făcea Cait. Se uită împrejur sperând să o vadă ieșind din depozit. Joia, de obicei, lucra.

Cait-era simpatică sau cel puțin așa crezuse până când o văzuse atunci, în parcare. De atunci, aflase multe lucruri despre barmanița lui preferată. O vedea într-o lumină nouă, cum se zice.

Scoase telefonul și începu să se uite prin notificări. Era ciudat cum trăise jumătate din viață fără internet. Avea un telefon inteligent de... cât timp să fi fost? Cinci, șase ani? Acum nu mai puteau trăi fără ele. Știa că nu era bine să-și petreacă prea mult timp pe telefon. Beth îi spunea întruna, deși nu avea niciun drept să vorbească, ținând cont de cât timp își petrecea ea pe Facebook. *Asta* chiar că n-o înțelegea. Înainte, să te uiți la fotografiile din vacanță ale altcuiva era plictisitor de moarte. Și-i amintea încă pe părinții lui instalând proiectorul să le arate imagini de la Marele Canion. Era convins că nimeni nu se simțea bine uitându-se la fotografiile lor, deși poate era din cauză că, odată, mama lui aruncase tăvița cu diapozitive în capul soțului ei în timpul unei astfel de vizionări.

Cu toate acestea, Facebook avea și avantaje. Era bun pentru organizare

și recrutare. Și, desigur, avea grupul lui de sâmbătă.

Însă 4chan^[6]! Descoperirea acestuia fusese o adevărată revelație. Toate gândurile care-i năpădeau mintea, pe parcursul zilei, în timp ce conducea, și pe care nu avea cui să le împărtășească... dintr-odată, putea să tragă pe dreapta, să scrie pe un forum și când intra din nou, avea deja câteva răspunsuri. Oamenii – nu toți, firește, dar cei mai mulți – erau inteligenți. Înțelegeau ce voia să spună. De la unii învățase câte ceva, lucru la care nu se așteptase.

Toți anii vorbise fără să știe dacă cineva îl asculta măcar. Beth probabil auzise un cuvânt din zece. Copiii lui sigur că nu-l ascultau, nici măcar Erin. În cea mai mare parte a timpului, nu era convins că Nick l-ar fi ascultat și chiar dacă o făcea, nu spunea nimic. Ken nu se plângea de asta. Îl iubea ca pe un frate, dar tipul nu avea prea multe de spus.

Pe internet însă oamenii îl ascultau. Și nu doar că îl ascultau, *voiau* să-l asculte. Ba chiar îi cereau părerea uneori. Acolo era respectat, ca un înțelept al tribului. În sfârșit, acolo vorbele lui aveau sens. Aveau greutate.

Se uită în jur la studenții care beau bere cu gust de bălegar și care costa o avere. Probabil îl credeau un boșorog care bea singur, un ratat. Habar nu aveau de ce era el în stare. Habar nu aveau.

21.

PERIFERIA TOLAR, NEW MEXICO 290 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

La început se auzi doar un hure slab răsunând în deșert.

Cele două femei încremeniră și se întoarseră în direcția de unde venea zgomotul.

Văzură două faruri.

— Crezi că este...?

Cait scutură nedumerită din cap.

— Nu știu.

Farurile se apropiau în viteză, dar nu-și dădeau seama ce era în spatele lor. Indiferent ce era însă, era mare.

— E un camion. Vocea Rebeccăi era gătită. Cred că... n-are cum să fie altceva...

Luminile deveneau tot mai intense. Motorul vuia. Cait clătină din cap.

— E mai mare decât o camionetă.

Văzu un licăr metalic în capătul țevelor de eșapament. Îi tresăltă inima. Se repezi în mașină și ieși cu ceva aprins în mână. Un semnalizator de urgență.

Rebecca dădu s-o oprească.

— Nu! Cait, oprește-te!

— E un tir. Trebuie să oprească!

— Dar nu știm cine-l conduce!

Cait o fixă cu privirea.

— Nu avem de ales.

Ridică pistolul de semnalizare deasupra capului și porni pe șosea.

— Tocmai ce-ai spus că a umblat cineva la rezervor. De unde știi că nu este cel care conduce camionul?

Cait clătină negativ din cap.

— Dacă într-adevăr ne-a golit cineva rezervorul, și nu sunt convinsă că e așa, s-a întâmpat în parcare la IHOP. Auzi și tu motorul ăsta. E imposibil

ca o mașină ca asta să se fi strecurat în parcare, să umble la rezervor și să fi plecat fără ca noi să auzim.

— Poate a schimbat mașinile.

Cait strâmbă din buze.

— Poate. Dar nu cred. E greu să ascunzi un tir. Văzu îndoiala pe chipul Rebeccăi. E în regulă, crede-mă.

Nu era, nici pe departe, dar era tot ce aveau. Camionul se apropiase, era la vreo șaizeci de metri. Șoseaua trepida sub picioarele ei. Flutură semnalizatorul.

Camionul opri șuierând. Portiera se deschise și din cabină coborî un bărbat.

Când picioarele omului atinseră pământul, pe Cait o străbătu un fior. „Dacă Rebecca avea dreptate și individul era un nebun?” Scutură din cap să alunge gândul. Nebun sau nu, era singura lor șansă. În plus, erau două contra unu. Nu aveau să pățească nimic.

Era greu să-i ghicească vârsta, să spună cât era – părea să aibă între treizeci și cincizeci de ani. Purta o cămașă în carouri, blugi și o șapcă trasă peste ochii căprui deschis. Obrajii îi erau ciupiți de acnee, dar chiar și așa, se vedea că era un bărbat frumos.

Privirea lui trecu pe lângă ea și se opri asupra Rebeccăi. Cait simți un fior pe șira spinării. Cunoștea privirea aceea și o luă ca pe un avertisment. O învălui mireasma apei lui de colonie, un amestec de mosc și ceva artificial care-i amintea de balurile liceenilor.

Porni spre el.

— Îți mulțumim că ai oprit. Avem o problemă.

Bărbatul nu se grăbi să o privească.

— Așa se pare. Ce ați pățit? S-a stricat?

— Am rămas fără benzină.

— Aici, în toiul nopții? Fluieră lung. Nu v-ați organizat cum trebuie.

— Păi, da, ce să zic. Se întâmplă să ai un bidon de rezervă?

— Merge cu motorină. Făcu un gest cu capul către camion, oprindu-se cu privirea din nou asupra Rebeccăi. E o stație de benzină la vreo 24 de kilometri în față, în Fort Sumner. Aș putea să vă duc până acolo.

Rebecca făcu un pas în față.

— N-am vrea să deranjăm. Afișa un zâmbet pe care Cait nu-l văzuse până atunci, dulce, care-i punea gropițe în obraji. Sigur ai un program de

respectat. Ai un telefon ca să sunăm pe cineva să ne tracteze?

Omul scutură din cap.

— Nu e semnal prin părțile astea și chiar dacă reușiți să vorbiți, acel cineva n-ar ajunge decât peste câteva ore bune. Eu fac des drumul ăsta. Nu sunt decât ateliere auto de familie, iar proprietarii dorm, ca toți oamenii cumsecade. Îi aruncă un zâmbet pofticios. Nu ca noi, păsări de noapte. Apropo, eu sunt Scott.

Cele două femei se priviră bănuitoare. Șoferul de camion le văzu șovăiala și râse.

— Nu mușc, promit. Vă aduc înapoi în siguranță, pe cuvânt de cercetaș. Duse două degete la frunte. Oricum, să nu vă așteptați să mai treacă cineva prea curând. Mașina voastră e prima pe care o întâlnesc după 80 de kilometri.

Cait se uită la Rebecca.

— Ce zici? o întrebă în șoaptă.

— Nu cred că avem de ales.

— Poți să rămâi aici. Încui ușile și ne aștepți.

— Dacă mergem, o facem împreună.

Cait luă mâna Rebeccăi. Avea palma umedă, dar strângerea îi era fermă.

— Să mergem.

Camionul pufnea și fremăta pe loc ca un cal de rasă înainte de cursă. Scott deschise portiera și le ajută să urce în cabină. Rebecca urcă prima, zâmbind când îi luă mâna să o ajute, iar Cait se așeză lângă ea.

— Stați bine? întrebă el pornind motorul.

Băgă în viteză și apăsă pedala accelerației fără să aștepte răspunsul și camionul porni la drum pe șoseaua întinsă, întunecată.

CU ȘASE LUNI ÎNAINTE

Cait aștepta stânjenită lângă biroul recepției, abținându-se cu greu să nu tragă de elasticul dresului. Ce fusese în mintea ei să-și pună dres? Temperatura ajunsese deja la 26°C, înainte să răsară soarele, și cu toate acestea ea alesese să poarte rochia aspră pe care i-o cumpărase mama ei când terminase facultatea. „Pentru interviuri, îi spusese așezându-i în brațe sacoșa de plastic. Ți-am luat și o pereche de ciorapi”. Cait nu se îndurase să-i spună că nu avea interviuri și că la Dark Horse nu-i cereau să poarte ciorapi sub pantalonii scurți Daisy Duke.

În dimineața aceea însă i se păruse firesc să-și pună dres. Voise să arate ca o profesionistă. Competentă. De încredere. În orice caz, pregătindu-se pentru întâlnirea aceea se simțise ca Dolly Parton în *De la 9 la 5*, când își pregătea cafeaua cu ochii încețoșați în lumina puternică a soarelui. Se uitase la oamenii care plecau de acasă cu laptopuri, termosuri cu cafea și masa de prânz. „Așadar, asta înseamnă să fii un om obișnuit, spuse minunându-se. Nu, mulțumesc”. Adam, vecinul care uda uneori și lămâiul din curtea ei, o văzu la geam și-i făcu semn cu mâna, să o salute sau surprins că o vedea la ora aceea; nu era sigură. Nu o mai văzuse nimeni trează luna, la ora șapte și jumătate dimineața.

Condusesse prin traficul aglomerat, sorbind din propriul ei termos cu cafea, ajungând la destinație cu zece minute mai devreme. Pentru prima oară în viața ei ajunsese mai devreme undeva. Atât de important era pentru ea.

Femeia îi înmânase un teanc gros de hârtii, o legitimație și o vestă în culorile curcubeului.

— Erau portocalii înainte, spuse femeia arătând către vestă. Dar am prins câțiva impostori, așa că le-am schimbat cu acestea. Sunt mai greu de copiat și ușor de identificat de către paciente.

— Îmi convine. Nu-mi stă bine în portocaliu, spuse Cait.

Femeia, pe care o chema Deborah și avea părul scurt, cărunt și o

pereche de ochelari mari, rotunzi, nu schiță niciun zâmbet.

— Acesta este manualul, continuă femeia lovind cu degetul în teancul de hârtii. Citește-l, apoi citește-l din nou. Vei avea și o ședință de pregătire personală. Instructorul tău va fi – își aruncă ochii pe o listă – Lisa. Este unul dintre cei mai vechi voluntari ai noștri, așadar ești pe mâini bune. Ia loc, vine imediat.

Cait se așează pe unul dintre scaunele inconfortabile din plastic aliniate pe lângă pereții încăperii. Biroul era în Westgate, într-un bloc vechi, din anii șaptezeci, unde mai funcționau un cabinet stomatologic și o spălătorie publică. Locul era sărăcăcios, uzat, cu pereții zugrăviți într-un cafeniu tern și mocheta roasă. Singurul element de decor era panoul cu denumirea organizației, Surorile de Caritate, cu litere de un roșu aprins, fixat deasupra biroului de la recepție.

Cait scoase telefonul și începu să se uite pe Instagram, cât timp aștepta. Câteva farfurii frumos aranjate, o reclamă la „cele mai bune pijamale din lume” – la care cu greu se abținu să nu se uite –, Busy Philips antrenându-se din greu, un câțel simpatic.

— Nu e voie cu telefoane mobile.

Cait își ridică privirea și văzu o femeie cu păr roșu aplecată deasupra ei, încruntată.

— Îmi cer scuze, spuse și lăsă telefonul să alunece în geantă.

— Nu-i nimic, ești nouă. Te vei obișnui. Apropo, eu sunt Lisa.

Cait strânse mâna întinsă.

— Cait Monaghan.

— Mă bucur să te cunosc, Cait. O conduse într-un birou înghesuit. Pereții erau acoperiți cu printuri ale Frida Kahlo și ale Georgiei O’Keefe și singurul ochi de geam, mic, dădea către parcare. Ia spune, zise Lisa ridicând un teanc de hârtii de pe un scaun ca să-i facă loc, cum ai auzit de noi?

— Am văzut articolul din Digg și m-am gândit că mi-ar plăcea să mă implic.

Spunea adevărul, în mare parte. Atenția pe care o stârnise articolul scris de ea sucombese treptat, căci oamenii găsiseră repede pe altcineva asupra căruia să-și reverse ura, dând-o uitării. Ar fi trebuit să se simtă ușurată. În schimb, descoperise că în străfundurile ființei ei clocotea o furie gata să erupă.

După discuția de la bar cu Ken, mersese acasă și citise toate comentariile

la articolul ei. Citise până i se împăienjenise vederea și i se întorsese stomacul pe dos. Lecturase până când ajunsese să citească lucrurile acelea – lucruri despre ea, despre care se temuse întotdeauna că ar putea fi adevărate, lucruri pe care și le șoptea noaptea, când mintea îi era vlăguită și emotivă – fără să ezite și fără durere. Citise până când amorțeala luă locul rușinii și continuase să privească până când furia luă locul amorțelii.

Trecuseră câteva săptămâni de când furia aceea o însoțea la fiecare pas. Trebuia să o îndrepte către ceva, să o transforme.

Citind articolul despre activitatea Surorilor de Caritate în Texas, ceva o răscolise. Era vorba despre o mână de femei care se opuneau (cel mai adesea) unor bărbați care voiau să le convingă că ceea ce făceau cu trupurile lor era greșit și păcătos. Era vorba despre o mână de femei care luau apărarea altor femei, cu curaj, cu mândrie, cu putere. Voia să fie și ea ca ele, să se implice în ceva nobil și altruist.

În realitate, voia ca unul dintre protestatarii aceia să zică ceva ca să aibă o scuză să explodeze.

— A, grozav. Am primit destulă atenție pozitivă după articolul acela. Lisa se strâmbă ca și cum gustase ceva acru. Și ceva atenție negativă.

Cait vru să râdă trist, dar se înecă. Citise toate comentariile și la articolul acela, fiecare cuvânt încărcat de ură. Asta o determinase să trimită e-mailul în care se oferea să ajute.

— În fine, ți-a spus Deborah lucrurile de bază? Fără nume de familie, fără informații personale, fără rețele de socializare. Treaba noastră este să protejăm paciențele și cu asta basta. Siguranța lor este prioritatea noastră și nu avem voie să facem nimic care să riște asta.

— Categoric.

— În regulă. Începem în timpul săptămânii, când e mai ușor. Sâmbăta e haos. Astăzi, vei fi umbra mea. Vezi cum vorbesc cu victimele, ce presupune o deplasare. Dacă lucrurile merg bine azi, data viitoare te ocupi singură. Lucrezi noaptea, așa-i?

Cait dădu afirmativ din cap.

— Sunt barmaniță la Dark Horse.

— Uau, n-am mai mers acolo din facultate. Vă mai obligă să purtați pantalonii scurți Daisy Duke?

— E papa catolic?

Lisa râse.

— Da. Părea genul acela de loc peste care nu trece timpul, dacă înțelegi ce vreau să zic. De când ești acolo?

Cait ridică din umeri.

— Câțiva ani. Nu e chiar așa de rău, dacă faci abstracție de uniformă. Bacșișurile sunt bune, în general.

— Hei, banii sunt bani, corect?

— Amin!

Lisa o conduse către o Honda Civic veche.

— Trăsura ne așteaptă, spuse cu tristețe. Scuze pentru mizerie. Cait își făcu loc pe scaunul din față, între ambalaje de mâncare și pliante, după care Lisa conduse până în centru și opri în fața unui sediu Rite Aid. Nu vrei să-ți vadă mașina, îi explică. Dacă îți iau numărul, s-a terminat.

Era devreme – nici ora nouă –, dar protestatarii începuseră să sosească.

— Îmbracă-te, spuse Lisa trăgându-și vesta peste cap. Ești pregătită?

Cait îmbracă vesta. Mirosul de plastic îi umplu nările, tulburând-o ușor.

— Cred că da.

Lisa o cuprinse cu brațul și o conduse vizavi.

— Eu zic că ești.

23.

TAIBAN, NEW MEXICO 285 KILOMETRI DE LA ALBUQUERQUE

În cabină mirosea a mâncare fast-food amestecată cu aroma artificială de lămâie a odorizantului și cu apa de colonie a lui Scott, care părea să devină tot mai intensă. Coapsa lui se lipi de a Rebeccăi, care își ținu răsuflarea și încercă să ocupe cât mai puțin loc.

„Poartă-te frumos, își zise. Nu face nimic care ar putea să-l supere”.

Se uită pe fereastră. Era ciudat cum călătoreau așa, la înălțime, parcă pluteau pe deasupra șoselei. Se foi încercând să se îndepărteze de el, dar bărbatul își apropie și mai mult piciorul.

— Ia ziceți, de unde vă cunoașteți?

O văzu pe Cait gata să zică ceva, dar nu avu încredere că va spune ceea ce trebuia. Era important să fie foarte atente și Cait nu părea genul, așa că Rebecca se grăbi să vorbească prima.

— Suntem verișoare. Mergem la petrecerea de ziua bunicului, mâine, în Tucson. De aceea suntem aici – Cait a ieșit târziu din tură, așa că a trebuit să plecăm la drum noaptea, ca să ajungem la timp. E o petrecere-surpriză, așa că nu putem întârzia.

Cait mormăi ceva ce putea trece drept confirmare. Rebecca simți că o privea întrebătoare, dar nu-și desprinsе privirea de la șosea.

— Aveți drum lung, nu glumă, spuse Scott trecându-și mâna peste obrajii nebărbieriți. Apoi făcu un gest cu capul către Cait. Ce lucrezi?

— E asistentă medicală, spuse Rebecca. Cait arboră o expresie discretă de încuviințare. Înțelegea că trebuia să-i facă jocul, nu avea de ales. Amândouă suntem.

Scott dădu din cap.

— Faceți lucrarea Domnului. Se uită la Rebecca și-i făcu cu ochiul. Păcat că nu sunteți îmbrăcate în halat.

Cait râse prea tare. Rebecca tresări.

— Nu sunt convinsă că am fi foarte sexy în uniformă, spuse cu

nonșalanță. Nu după o noapte de lucru.

— A, două femei frumoase ca voi. Sunt sigur că arătați sexy în orice. Rebecca nu răspunse. Știa ce urma. Aveți iubiți?

— Da, se grăbi Cait să răspundă. Amândouă.

Rebecca tresări din nou, parcă zicând: „Răspuns greșit, Cait, și pe tonul nepotrivit”.

— Nu mai spune! Bărbatul își luă ochii de la drum și privirea i se aspri. Și v-au lăsat să plecați singure la drum, noaptea? Eu unul nu mi-aș lăsa iubita să umble singură, mai ales dacă e frumușică, așa ca voi. Lumea e plină de pericole.

Rebecca își lăsa mâna pe piciorul lui Cait. Ca un avertisment.

— De aia suntem norocoase că ai apărut tu, spuse zâmbind din nou. Cavalerul nostru în armură strălucitoare.

Simți din nou privirea lui Cait ațintită asupra ei, surprinsă de data aceasta. Știa ce gândea. Nu-i păsa. Știa ce făcea.

— Așa este, spuse Scott zâmbind. Am apărut pe calul meu alb să vă salvez.

Rebecca chicoti.

— Tu ai o iubită? Spera ca el să spună da. I-ar fi oferit sfaturi, ca niște surori mai mari. I-ar fi reamintit de ceea ce-l aștepta acasă.

Scott clătină din cap și inima Rebeccăi se strânse.

— Am fost căsătorit pentru scurtă vreme, dar viața mea, mai mult pe drumuri, ne-a afectat. Am divorțat anul trecut.

— E greu. Îmi pare rău, gânguri Rebecca înțelegătoare.

— Să nu-ți fie, spuse Scott. Nu mi-a plăcut să mă știu legat, să dau mereu socoteală.

— Înțeleg, zise Rebecca dând din cap ca și cum asculta vreun guru. Mai bine singur și fericit decât căsătorit și trist. Trebuia să-i susțină alegerile. Să-l facă să simtă că era un tip de treabă. Onorabil.

— Amin, spuse Scott cu o voce melodioasă. O privi cu admirație. Știi ceva, nu întâlnesc des persoane cu care să simt că sunt compatibil. Simt că noi doi, tu și cu mine, suntem compatibili. Se lăsa pe spătarul scaunului rânjind în întuneric. Mă bucur că am oprit. Orașul următor e la vreo trei kilometri. O să luăm benzină și porniți la drum cât ai zice pește. N-aș vrea să ratați petrecerea de ziua bătrânului.

Rebecca simți un cot în coaste, dar nu îndrăzni să o privească pe Cait.

Nu când erau atât de aproape.

— Oare de ce nu găsesc tipe de treabă, ca voi, în Louisiana? spuse Scott clătinând din cap.

— Ai răbdare, zise Rebecca. Un tip cumsecade ca tine? Sunt sigură că va apărea și fata potrivită.

Scott o privi cu ochii strălucind, iar Rebecca simți un fior rece pe șira spinării. Jucase cartea greșită.

— Poate că a apărut deja, spuse el lipindu-și și mai tare piciorul de coapsa ei.

CU ȘASE LUNI ÎNAINTE

Patrick veni acasă cu privirea strălucind.

— Se întâmplă, spuse el cuprinzând-o de mijloc și răsucind-o prin încăpere.

— Ce se întâmplă?

— Proaspătul senator al mărețului stat al Texasului demisionează la sfârșitul verii. Ceva legat de sănătate, dar Rich spune că e vorba de un scandal financiar care mocnește de ceva vreme.

— Ce înseamnă asta?

O lăsa jos și o strânse la pieptul lui.

— Asta înseamnă, iubito, că în fața ta stă cel mai recent candidat la funcția de senator al Statelor Unite. Rich a depus azi candidatura. Zice că nu va fi ușor – nu am locuit multă vreme în statul pentru care candidez și unii se vor lega de asta –, dar crede că am o șansă reală. Privirea îi deveni visătoare. Domnul senator McRae. Sună bine, nu-i așa? Și tu vei fi frumoasa, minunata mea soție!

— E grozav. Rebecca încercă să-și ascundă disperarea sub zâmbetul larg.

Cei doi ani petrecuți ca soție de kongresmen o convinseseră că nu era făcută pentru asta, iar ca nevastă de senator avea să fie și mai expusă. Sperase ca el să se sature de întreaga poveste – de deplasările lungi, de birocrăție, de orele petrecute la telefon cerând finanțare –, dar părea să îndrăgească până și aspectele cele mai ingrate ale activității de politician. Și era priceput la asta – în puținul timp petrecut în Congres își construisese o reputație de succes, era genul rar care reușea să ajungă la inima și la rațiunea ambelor părți. Rich spunea despre el că era făcut pentru asta.

Rebecca, pe de altă parte... ei bine, Rebecca mai avea de lucru, încercase să pună pe picioare activitatea de sprijin educațional în care Patrick promisese să o susțină, dar nu reușise să stârnească interes. Părinții nu urmăreau decât să-și vadă copiii intrați la cele mai bune școli, unde să ia

cele mai bune note ca să fie admiși la cele mai bune universități. Punct. Când Rebecca începuse să le vorbească despre educația empatică sau despre învățarea creativă, nu reușise să le capteze atenția. În disperare de cauză, apelase chiar la presa locală, încercând să realizeze un interviu despre proiectul respectiv, dar reporterul se arătase mai interesat de rolul ei de soție a lui Patrick decât de acela de pedagog.

În cele din urmă, renunțase. Încercase să se angajeze ca profesoară, dar din cauza imaginii publice a lui Patrick, școlile nu voiau să o angajeze de teamă să nu atragă prea multă atenție asupra lor.

— Presa va fi în permanență cu ochii pe noi, îi spusese un director înapoiindu-i CV-ul. Văd că sunteți deosebit de calificată, dar nu ne putem asuma riscul.

Devenise astfel nevastă de politician cu normă întreagă, partenera lui la toate petrecerile pentru străngeri de fonduri, întâlniri și evenimente caritabile. Încercase din răspuțeri să facă ceea ce trebuia, să se împrietenească cu celelalte soții, să se facă plăcută, dar nu se simțea în elementul ei.

Și dintr-odată, lucrurile erau pe cale să devină și mai intense.

— Ascultă, spuse Patrick ca și cum îi citise gândurile. Știu că acești doi ani au fost dificili pentru tine – pentru noi amândoi. Ea își duse instinctiv mâna la pânțele. Nu voia să se gândească la asta, nu în momentele acelea. Știu că ultimul lucru de care ai nevoie este să te lași purtată de tăvălugul campaniei, așa că vei face lucrurile în ritmul tău. Eu sunt cel care candidează, nu tu. Nu vreau să faci nimic din ceea ce nu îți dorești.

O cuprinse un sentiment de recunoștință. Soțul ei era un om bun. O înțelegea.

— Sunt mândră de tine, îi spuse trecându-și o mână prin părul lui. Vei fi cel mai bun senator pe care l-a avut statul acesta și îți promit că voi face tot ce pot să te ajut.

— Știu că așa vei face, îi răspunse el și se aplecă să o sărute. Știu asta.

25.

FORT SUMNER, NEW MEXICO 261 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

BINE AȚI VENIT ÎN FORT SUMNER: UN ORĂȘEL LINIȘTIT, DAR CU UN TRECUT DUBIOS.

Rebeccăi îi venea să plângă de fericire. Era un oraș, unul adevărat, de care auzise vorbindu-se, chit că nu prea mult. Sigur aveau să găsească o benzinărie acolo.

Însă primele minute petrecute în Fort Sumner nu erau promițătoare: singurele construcții de la marginea șoselei erau hambare și depozite, toate cufundate în întuneric. Zări o firmă luminoasă în depărtare, dar nu era decât un Super 8 care anunța camere libere, însă, cu excepția luminilor de urgență de la recepție, motelul era ascuns în întuneric. Niciun semn de vreo benzinărie.

Trecură pe lângă Muzeul Billy the Kid, ai cărui pereți de cărămidă erau, în mod inexplicabil, acoperiți cu roți de căruță. Un panou îl prezenta pe Billy ca pe un personaj de desen animat, în blugi și cu bandana legată la gât, cu pușca la picior și pălăria așezată fercheș pe cap. Semăna mai mult cu un cowboy de treabă decât cu un nelegiuit sângeros. O altă pancartă, dedesubt, se mândrea cu faptul că muzeul apăruse, cândva, la televizor.

„Cine vizitează astfel de locuri?” se întrebă Rebecca, dar imediat își aminti că vizitase astfel de locuri când era copil și că îi plăcuse la nebunie. Rebecca la vârsta de șapte ani ar fi adorat să viziteze Muzeul Billy the Kid, ar fi pozat lângă roțile de trăsură, implorându-și părinții să-i cumpere o bandană de la magazinul muzeului.

Durerea o izbi ca un val neașteptat. De câte ori nu-și imaginase cum ea și Patrick urcau în mașină un copil îmbujorat și încă moleșit de somn, într-o dimineață de sâmbătă, pornind apoi încotro îi purta drumul. Mânute lipicioase de înghețată, suvenire ieftine pe care le pierdeau la scurt timp după ce le cumpăraseră, drumul lung, liniștit, înapoi spre casă, cu radioul pornit încet și sforăituri ușoare răsunând de pe bancheta din spate. Își duse

mâna la gât și strânse cruciulița mică din aur până când marginile acesteia îi lăsară urme dureroase în palmă.

Alte clădiri, la fel de adormite. Simțea trupul încordat al lui Cait lipit de al ei, amândouă la pândă.

Zări un parc de rulote și lumini aprinse într-una din ele.

— Am putea să-i întrebăm dacă nu au niște benzină? sugeră ea. Rulotele au de obicei un bidon de rezervă.

Scott clătină negativ din cap.

— Benzinăria e puțin mai încolo, spuse el. În plus, nu cred că le-ar face plăcere să se trezească cu noi la ușă, la ora asta.

Cait se lăsa înapoi pe scaun. Rebecca simți cum începe să o cuprindă neliniștea. Erau de mult în camion. De peste 40 de kilometri. Orașul se întindea în toate direcțiile. Restaurantul lui Fred. Liceul Fort Sumner. Biserica Metodistă Unită. Câteva magazine de piese auto care-i dădură speranțe preț de câteva clipe. Peste tot luminile erau stinse. Nici măcar felinarele stradale nu erau aprinse.

Nu era o benzinărie în orașul acela și chiar de-ar fi fost, Scott n-avea să oprească. Crezuseră că-l duseseră cu zăhărelul ca să le protejeze, dar se înșelaseră. Avea să conducă până ajungea la un loc cunoscut de el, unde urma să le ucidă. Măinile începură să-i tremure, apoi picioarele și, nu peste mult timp, tremura din tot corpul, parcă zguduit de cutremur.

Cait își așeză o mână pe genunchiul ei încercând să o liniștească, dar în zadar. Dintr-odată, în cabină era sufocant. Sudoarea începu să i se prelingă pe șira spinării, adunându-se în marginea chilotului de bumbac. Cerul înstelat cobora spre ei, apăsător, începu să respire neregulat.

Cait îi strânse genunchiul cu atâta putere că o făcu să strige de durere.

— Privește!

Rebecca urmări degetul lui Cait și zări indicatorul luminos pe care scria ALLSUP'S.

Scott le privi zâmbind.

— Se pare că era mai departe decât am crezut, zise el. Îmi pare rău. Conduse camionul în parcare și opri. Intru să cer o canistră cu benzină.

În cele din urmă, intrară cu toții. Scott le ținu ușa și Rebecca reuși cu greu să-și stăpânească tremurul picioarelor. Lucrătorul îi aștepta cu un ochi la ecranul televizorului fixat deasupra casei de marcat și unul asupra lor.

— Bună seara, doamnelor, spuse înălțând dintr-o sprânceană și ridicând

borul unei pălării imagine în semn de salut.

Rebecca înțelese imediat că le credea prostituate.

— Am rămas fără benzină, cu câțiva kilometri în urmă, spuse Cait sprijinindu-se în cot pe teighea. Ne trebuie o canistră să pornim iar la drum.

Rebecca înțelese că încerca să pară stăpână pe ea, pe situație, ca și cum nu erau la mila celor doi și a neprevăzutului.

— Sigur. Bărbatul își întoarse privirea spre ecranul televizorului. Dar vă costă.

Rebecca scoase portmoneul, grăbită.

— Cât?

Bărbatul o privi și Rebecca înțelese că acesta reevalua situația – de obicei, prostituatele nu aveau portofele din piele italienească – și dubla prețul. Nu-i păsa. Voia doar să plece mai repede de acolo.

— Șaizeci de dolari, spuse omul. Prețul include canistra, pe care o puteți folosi când mai ajungeți la ananghie.

Scott făcu un pas înainte.

— E dublu față de cât face!

Rebecca dădu negativ din cap. Nu avea rost să protesteze. Nu avea de ales, iar el o știa. Îi întinse câteva bancnote și-l privi numărându-le.

— În regulă. Merse în spate și reveni câteva minute mai târziu cu un bidon roșu din plastic. I-l dădu lui Scott.

— Îl iau eu, spuse Cait întinzând brațul, dar Scott clătină negativ din cap și nu o lăsă.

— Un domn nu lasă o femeie să facă muncă de bărbat, spuse el. Îl umplu și ne întoarcem.

Cait se pregătea să comenteze, dar Rebecca îi puse o mână pe braț.

— Las-o așa, murmură, iar Cait avu prezența de spirit să pară stânjenită.

Așa că ieșiră și-l priviră cum umple bidonul cu benzină.

Cait scoase un pachet de Marlboro Lights, luă o țigară, oferindu-i apoi Rebeccăi. Aceasta refuză. Nu mai fumase de la douăzeci de ani, dar văzându-o pe Cait, se simți tentată. Când văzu fumul înălțându-se în rotocoale din gura ei, o furnică ră degetele. Detesta mirosul de țigară. El îl simțea imediat și o lua la întrebări. Se trase mai departe.

— O să-ți dau banii pe benzină, spuse Cait strivind țigara sub talpă.

— E în regulă, nu-ți face griji.

— Te-ai descurcat mai devreme, în camion. Te place.

— M-am gândit că e mai bine să fiu prietenoasă. Că l-ar face să nu vrea să ne omoare.

Cait ridică o sprânceană.

— Nu cred că așa funcționează.

— Poate că nu. Dar e mai bine decât să-i întoarcem împotriva noastră.

Când termină, Scott așeză bidonul în spatele scaunelor și băgă cheia în contact. Lucrătorul de la benzinărie îi privea pe fereastră.

— Și acum, doamnelor? întrebă Scott intrând iar pe șosea. Se uită la Rebecca rânjind. Știți cum se spune, un favor trebuie răsplătit. Sper că v-ați gândit la ceva special pentru mine.

Trupul Rebeccăi se încordă, în așteptare, cu adrenalina la maxim. Aruncă un ochi spre portieră. Cabina era înaltă și prinseseră viteză. Dacă încercau să sară din mers, se răneau și oricum erau departe de mașină. Totodată, benzina era la el, dosită în spatele scaunelor. Puteau alergeră înapoi la benzinărie – luminile acesteia încă se zăreau în oglinda retrovizoare –, dar oare bărbatul de-acolo le-ar ajuta? Poate cei doi erau mână-n mână. Șoferul de tir patrula șoselele, cel de la benzinărie aștepta.

Nu, dacă lucrurile stăteau așa, ar fi acționat mai devreme, la benzinărie. Să se întoarcă acolo era singura lor șansă. Îi vor cere ajutorul sperând că omul mai păstrase o fărâmbă de frică de Dumnezeu în spatele privirii aceleia nelegiuite.

Văzu mâna lui Cait îndreptându-se spre mâner. „Deschide, o îndemnă cu gândul; deschide, putem s-o facem, putem să fugim”, însă Cait ridică mâna în lumină, la vedere. Rebecca văzu o străfulgerare ca de argint.

Cait desfăcu o ciocolată Hershey din ambalaj, rupse o bucată și i-o întinse lui Scott, care o primi zâmbind larg.

— Suntem chit? îl întrebă cu un zâmbet jucăuș. Surprinse privirea Rebeccăi, iar aceasta simți un val de afecțiune pentru ea.

Scott vârî ciocolata în gură.

— Mai dă-mi o bucată, spuse mestecând, și vom fi.

CU ȘASE LUNI ÎNAINTE

— Sunteți pregătiți?

Patrick și Rich ridicară degetul mare, iar Rebecca zâmbi amețită. De câteva zile, așteptase cu groază momentul: prima sesiune oficială de „pregătire pentru întâlnirea cu presa” înainte să anunțe public candidatura pentru Senat. Rich insistase că pregătirea era necesară pentru amândoi – „suntem în cu totul altă ligă acum, jocul s-a schimbat” –, dar Rebecca știa că în realitate era doar pentru ea. Toată lumea îl îndrăgea pe Patrick. Ea era problema.

— OK, spuse Rich răsucindu-se cu scaunul și apăsând pe butonul mouse-ului de câteva ori. Ecranul din spatele lui prinse viață și afișa cuvântul IMPLICARE. Se întoarse spre ea. Ce înseamnă cuvântul acesta pentru tine?

— Ăă, înseamnă...

Palmele Rebeccăi începură să transpire. „E absurd, își zise. O prostie. Era femeie în toată firea. Nu avea nevoie de nicio pregătire”.

— Înseamnă conexiune, spuse cât putu de convingător.

— Buun, zise Rich cordial. Și cum realizăm conexiuni cu oamenii?

O fixa cu privirea.

— Găsind puncte comune, presupun.

— Exact! Îi zâmbi ca unui cățeluș care tocmai executase corect o comandă. Pentru ca oamenii să stabilească o legătură cu voi, trebuie să existe puncte comune. Am făcut câteva sondaje pentru pregătirea comunicatului, ca să vedem ce părere au oamenii despre voi.

„Despre mine? își zise Rebecca. Știi deja ce părere au oamenii despre Patrick. Eu sunt problema”.

— Voi citi câteva opinii, continuă Rich cu glasul unui doctor pe cale să dea pacientului vești sumbre.

Mai apăsă de câteva ori și pe ecran apărură o altă imagine.

— „Rece”, rosti Rich cu voce tare, „afurisită”, „înțepată”,

„californiancă”. O privi zâmbind. Nu cred că putem face ceva în privința acesteia din urmă. Nu putem schimba faptul că ești din California. Nu-și ascundea regretul. „Snoabă”, continuă să citească. „Prințesă de gheață”.

— Dar... nu e adevărat. Vocea Rebeccai sună ca un behăit. Nu mă cred superioară nimănui. „De fapt, adăugă pentru sine, în ultima vreme mă simt complet inutilă”.

— Ascultă, știu că ceea ce scrie acolo e o porcărie. Și Patrick știe. Rich se aplecă, cu coatele sprijinite pe genunchi, și o privi în ochi. Problema este că mulți par să creadă că e adevărat și asta nu e bine pentru noi. Știm cu toții unde duce, în sondaje, scenariul cu nevasta ticăloasă. Știu că suntem în plin val de feminism – pufni disprețuitor –, al câtelea este, al patrulea? Al cincilea? Însă oamenilor tot nu le plac femeile autoritare. Poți să fii deșteaptă, cum să nu, dar să existe și delicatețe. Readuse primul cadru pe ecran și lovi cu degetul. Mai știi ce ai spus despre implicare? Trebuie să stabilești o legătură. Să găsești puncte comune. Se aplecă din nou. Trebuie să vadă că ești ca ei, că ai aceleași probleme, aceleași defecte, aceleași suferințe... Aruncă o privire către Patrick, una scurtă, dar suficient pentru ca ea să înțeleagă ce urma.

— Nu, spuse scuturând din cap. Se întoarce către Patrick care, cel puțin, avea decența să pară stânjenit. Te rog, spune-mi că nu i-ai spus.

— Ascultă, interveni Rich ridicând brațele defensiv. Patrick n-a avut intenții rele. Mi-a vorbit ca unui prieten. Și lui i-a fost greu să gestioneze... problemele tale, așa cum ți-a fost și ție.

Rebecca se răsti la el.

— Nu-mi spune tu mie cum mi-a fost. Habar nu ai cum a fost ultimul an și jumătate pentru mine. Nu știi nimic.

Patrick îi luă mâna.

— Iubito, te rog...

Rebecca își smulse mâna.

— Lasă-mă!

— Hei, hei, haideți să nu ne înfierbântăm, spuse Rich. Suntem cu toții de aceeași parte. Rebecca, ai dreptate, nu știu cum a fost pentru tine, deși sunt sigur că a fost cumplit.

Rebecca se mai înmuie.

— Vezi tu, ceea ce vreau să spun este... Rich se opri. Îl vedea că-și caută cuvintele, aranjându-le cu grijă ca într-un mozaic. Asigurându-se că

alcătuiau o imagine plăcută. Aceasta este o ocazie unică. Ai o experiență de împărtășit – o experiență cutremurătoare, o experiență universală. Gândește-te câte femei au trecut prin aceeași situație și suferă, se simt singure.

Patrick îi luă din nou mâna și de data aceasta îl lăsă.

— Ceea ce vreau să spun este că le poți ajuta pe femeile acestea vorbindu-le despre experiența ta.

— Vrei să mă folosesc de faptul că am pierdut o sarcină ca să mă placă lumea. Vocea îi era plată, lipsită de emoție. Știa că ar fi trebuit să fie furioasă, în schimb era ca anesteziată.

Patrick se răsuci către ea strângându-i mâna.

— Nu ți-aș cere niciodată să faci ceva cu care nu ești de acord, așa că dacă nu vrei, nu trebuie decât să spui. Doar că... își trecu mâna prin păr, cum făcea de fiecare dată când era agitat. Cred că Rich are dreptate, că ar putea fi un lucru bun să-ți spui povestea. Nu pentru că te va face mai plăcută, nici măcar pentru că le-ar putea ajuta pe alte femei. Becs, porți povara asta de atâta timp, singură, și te distruge. Am încercat să te ajut, dar ceea ce fac nu pare să fie de ajuns și... Clătină din cap. Cred că dacă ai vorbi despre asta, ți-ai mai ușura povara.

Tăcere. Rebecca nu auzea decât huruitul monoton al calculatorului, zumzăitul neoanelor și clocotul sângelui în urechi. Cinci sarcini pierdute într-un an și jumătate. Doctorul îi spusese că era normal și că nu trebuia să aibă motive de îngrijorare.

— Unor femei le ia mai mult ca trupul lor să se obișnuiască cu schimbarea, spusese el, ca și cum o sarcină era ceva similar cu a recita alfabetul de la coadă la cap sau a înnoda codițe de cireșe cu limba. Un talent simpatic. Toate analizele erau normale. Nu există niciun motiv pentru care să nu poți avea copii. Trebuie să ai răbdare.

Cinci sarcini pierdute. Cinci visuri destrămate pentru totdeauna într-o clipă.

Patrick avea dreptate. Purtase singură povara și o strivea. O simțea în greutatea cu care își mișca trupul, în chemarea plăcută a patului în miezul zilei, în felul în care se ferea de lumina soarelui de parcă o ardea.

Poate că povestea ei ajuta pe cineva să nu se mai simtă atât de singur.

Poate că vorbind despre asta ajungea să iasă din apatie.

— OK, spuse în cele din urmă. Voi încerca.

***PERIFERIA FORT SUMNER, NEW MEXICO
266 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE***

Cait nu știa ce o împinsese să fure ciocolata aceea.

În primul rând, era furioasă pe ea însăși că greșise. Ar fi trebuit să aibă un bidon cu benzină în mașină, dar în clipa în care Rebecca o întrebase dacă avea, își amintise că era în garajul Alyssei. Cait i-l împrumutase pentru o călătorie și uitase să-l ceară înapoi. O prostie din partea ei. Neglijență. Apoi, lucrătorul de la benzinărie fusese un nemernic, le privise ca pe niște decăzute și dublase prețul benzinei. Scott insistase să umple el bidonul. Știa că voise să pară amabil, dar tot o enervase făcând-o să se simtă mai stupidă și mai inutilă decât se simțea deja. Era vorba despre mașina ei, despre cursa ei: ea trebuia să controleze situația, în schimb Rebecca plătise benzina, Rebecca îl dusese cu zăhărelul pe Scott, pentru că nu avea încredere în Cait că putea gestiona lucrurile. Rebecca exagerase lingușindu-l așa pe Scott, ca și cum era un cavaler venit să le salveze, de parcă ea, Cait, avea nevoie să fie salvată.

În fine, Cait se înfuriase, așa că le spusese celorlalți doi că avea nevoie la toaletă și furase o ciocolată și un pachet de gumă de mestecat, la plecare. Nu mai furase ceva de când era în liceu, când ea și prietenele ei îl păcăleau pe bietul paznic de la Walmart de fiecare dată. În general, furau farduri. Rujuri, pudră bronzantă, sticlute cu ojă. Nimic de valoare, dar erau lucruri pe care ea nu-și permitea să le cumpere.

Nu era vina părinților ei că erau săraci. Lucrau amândoi din greu, tatăl ei instala cabluri de telefonie, iar mama ei era secretară la un cabinet stomatologic. Încercaseră să-și facă o viață bună – încercaseră din greu –, dar cum puneau ceva deoparte, cum intervenea ceva care-i aducea din nou pe zero: se strica boilerul, sau acoperișul, sau mașina tatălui ei avea nevoie de o piesă nouă.

Frații ei nu păreau să observe niciodată că le lipseau atât de multe. Erau sportivi buni – toți trei erau în echipa de fotbal american a liceului –, ceea

ce însemna că nimănui nu-i păsa că se îmbrăcau de la Walmart. Însă ea era mezină familiei, un copil „surpriză”, și când ajunsese la liceu gloria sportivă a băieților Monaghan se ștersese din memoria colectivă. Doar câțiva profesori îi mai povesteau uneori despre momentul în care Kyle dominase terenul sau cel în care Ben înscriesese punctul câștigător împotriva Liberty Hill QB, în ultimele secunde ale meciului, dar colegilor ei nu le păsa de asta. Nu le păsa decât de faptul că ghiozdanul ei era unul sărăcăcios, din stofă, că își cumpăra haine de la magazinele de reduceri, nu din mall, și că prefera să citească în loc să facă galerie echipei de fotbal.

Ei nu îi păsa prea mult de ceea ce credeau ceilalți copii. Știa că era pe un drum care avea să o scoată din oraș. Își iubea părinții, dar nu voia să trăiască cum au trăit ei și nu își dorea nici viața fraților ei – patru ani la Universitatea Baylor, urmați de slujbe în industria petrolului. Știa că putea să realizeze mai mult, dacă își dorea cu adevărat. Așa mergeau lucrurile, nu? Dacă învățai și intrai la o școală bună, îți făceai o viață mai ușoară.

Așa că învățase din greu, primise o bursă completă de la UT și când venise luna septembrie, traversase statul în Jeep-ul pentru care muncise toată vara ca să-l cumpere, având în portbagaj un suport de duș, un program de studiu și alte prostii de care Target spunea că aveai neapărată nevoie în primul an de facultate.

Patru ani mai târziu, termina universitatea cu o diplomă în literatura engleză și nicio idee despre ce să facă cu viața ei.

Ar fi putut studia dreptul și să devină avocat pentru o mare companie petrolieră, dar nici asta nu mai era o alegere sigură, cum fusese cu câțiva ani în urmă. Cunoștea absolvenți de drept care nu-și găsiseră o slujbă decentă. Colapsul financiar din 2008 lovise ca un cutremur, anulând toate marile oportunități de înavuțire și stabilitate, lăsând în urmă un ținut devastat, cotropit de posturi inventate, cu denumiri complicate, pentru oameni disperați. În principiu, dacă nu te pricepeai la programare, nu aveai nicio șansă. Cait nu se pricepea la programare.

Ea voia să scrie, așa că începuse să scrie. Scria fără să fie plătită, în timpul zilei, și servea băuturi unor nemernici, noaptea, lucru pentru care era plătită și, după câțiva ani, începea să simtă în sfârșit că lucrurile erau pe cale să se lege. Editorii îi recunoșteau numele, îi trimiteau e-mailuri. Chiar primise câteva comenzi. Tot nu câștiga cine știe ce din asta, dar se gândea că peste încă niște ani, dacă scria câteva articole importante, se putea numi

scriitoare fără să se mai simtă ca o impostoare.

Pentru moment, lucrurile nu evoluaseră deloc conform așteptărilor.

Însă avea să reușească. Era hotărâtă să reușească și ar fi făcut orice. Cait se gândi la reportofonul care mergea, ascuns sub bord, încă din clipa în care oprise în fața casei Rebeccăi, înainte ca nenorocitul acela să le sperie. Greșise, fără îndoială – se lăsase distrasă și agitația o făcuse neglijentă –, dar își revenise. Va duce la îndeplinire sarcina, indiferent cât o costa.

În sinea ei, știa de ce furase ciocolata. Pentru că lumea nu avea să-i ofere nimic. Trebuia să ia singură, cum putea.

Indicatorul care anunța orașul Fort Sumner apăru la orizont, smulgând-o din visare. Timpul trecea. Avea nevoie ca Rebecca să înceapă să vorbească. Își aminti de profesorul ei de jurnalistică, din facultate. „Stabilește o legătură, obișnuia acesta să spună. Dacă ajung să te placă, îți vor da tot ce vrei”.

O privi pe Rebecca. Zâmbi trist.

— Drumul a părut mai lung când a condus Scott, spuse. Încă simțea mirosul apei lui de colonie în nări, în gât. Acum putea recunoaște că fusese speriată.

Rebecca încuviință cu o mișcare a capului.

— Mult mai lung.

Făcând pentru a doua oară același drum era ca și cum se uitau din nou la un film pe care îl mai văzuseră. Billy the Kid continua să le privească de la înălțime, în fața muzeului, stindardul flutura în dreptul liceului. Când trecură prin fața benzinăriei, Cait zări o siluetă sprijinită de perete și vârful aprins al unei țigări.

Cait o auzi pe Rebecca mormăind cuvântul „jigodie”, se întoarse și văzu că aceasta îi arăta bărbatului degetul mijlociu, izbucni în râs și făcu la fel, chit că el nu le vedea în întuneric. Îl văzu în oglinda retrovizoare aruncând mukul de țigară și întorcându-se în magazin, fără să aibă nici cea mai mică idee de cele petrecute.

— Tipul ăla chiar a fost un ticălos.

Cele două femei izbucniră în râs, la început ușor, apoi din ce în ce mai tare, până ce râsul deveni aproape isteric și tensiunea dintre ele se disipă.

Cait se uită la femeia de lângă ea cum își ștergea lacrimile și se întrebă, pentru prima oară, dacă în alte împrejurări ar fi fost prietene. Dacă nu cumva chiar îi plăcea de ea.

Alungă imediat gândul. Nu avea importanță dacă o plăcea sau nu. Nu se afla acolo să își facă prieteni.

Era acolo să ia ceea ce i se cuvenea.

CU CINCI LUNI ÎNAINTE

Cait intră în parcare la Rite Aid și opri motorul. Era ora 8.32, sâmbătă dimineață, și străzile din centrul orașului Austin erau pustii, cu excepția câtorva părinți obosiți care împingeau cărucioarele spre cafenele și a unor femei cu părul prins în coadă, cu genți din materiale organice și saltele de yoga.

Se frecă la ochi să alunge somnul. Barul se închisese la ora două dimineața, dar până ce terminase ea de aranjat se făcuse aproape trei. Nu dormise mai mult de patru ore și nici măcar nu închisese ochii bine, trezindu-se mereu să se uite la ceas, de teamă să nu întârzie. Lisa îi spusese că era pregătită pentru o zi de sâmbătă, dar Cait nu era la fel de convinsă. Încă o bântuia faptul că un individ aruncase cu vopsea roșie pe ea, cu câteva săptămâni în urmă, într-o miercuri, strigându-i că avea mâinile pătate de sânge. Fusesse ridicat de polițiști – protestatarii nu aveau voie să atingă pe nimeni, deși n-ai fi zis după cât de mult se apropiau, atât de aproape încât putea spune, după respirația lor, ce mâncaseră cu o seară în urmă, atât de aproape încât o stropeau cu salivă când urlau –, însă întâmplarea o speriasse și în ziua aceea nici nu fuseseră mulți. Sâmbetele, îi spusese Lisa, se ajungea uneori și la o sută de protestatari. Cum avea să se descurce cu atâția?

Însă știa că asta voia să facă. Activitatea aceea, din ultima lună, îi adusese mai multă împlinire decât orice făcuse până atunci. Pentru prima oară în viață simțea că făcea ceva important, oricât de ciudat suna. Era adevărul: îl văzuse pe chipul femeilor când le ajuta să coboare din mașini și le conducea la intrarea în clinică, din felul în care o țineau de mână până în ultima clipă, din gesturile lor aprobatoare când puneă Pink sau Madonna cu volumul la maxim, pe telefon, ca să acopere strigătele protestatarilor.

Prin urmare, când Lisa îi spusese că fusese desemnată să lucreze într-o zi de sâmbătă, acceptase fără să stea pe gânduri, în ciuda faptului că avea emoții și că lucrase o tură dublă vineri. Surorile de Caritate considerau că

era pregătită, iar ea voia cu disperare să le creadă.

Își trase vesta peste cap și traversă cele câteva străzi până la clinică. Protestatarii începuseră să se adune, își treceau unii altora termosuri cu cafea și cutii din plastic cu brioșe, de ziceai că așteptau la *Antique Roadshow* și nu să strige injurii unor femei speriate.

Cait trecu pe lângă ei ignorându-le insultele și verifică barajele de protecție. Pacientele erau nevoite să treacă pe lângă ei ca să ajungă în parcare, urmând să parcurgă pe jos cei câțiva metri până la intrarea în clădire. Câțiva voluntari stăteau lângă baraje, pentru a se asigura că protestatarii rămâneau pe partea lor de stradă, în vreme ce restul – între care și Cait – însoțeau femeile de la mașină la ușa clinicii.

Șase metri nu era mult, dar Cait știa că multe lucruri rele se puteau întâmpla pe distanțe scurte. Unii protestatari încercau să le sperie pe femei spunându-le că ceea ce voiau să facă le afecta sănătatea, că vor face cancer și vor deveni sterpe. Unii făceau uz de blândețe, oferindu-le gogoși de la Big Kahuna, știind că dacă le acceptau nu mai puteau face intervenția. Trebuia să fie pe stomacul gol, altminteri era periculos. Alții le strigau pur și simplu în față că vor ajunge în iad, aceea fiind abordarea cu cele mai mici șanse de reușită, dar cea mai supărătoare, din câte își dăduse Cait seama.

Era o zi fierbinte; nu era nici măcar nouă dimineața și temperatura aerului trecuse de treizeci de grade. Cait sperase că arșița va subția rândurile protestatarilor, dar aceștia continuau să sosească și în scurtă vreme umplură locul de ambele părți ale străzii, revărsându-se pe trotuar, ceea ce însemna că protestatarii erau primul lucru pe care femeile îl vedeau încă dinainte de a ajunge în parcare.

Sosi prima mașină a zilei, o Honda Civic cu număr de Alabama. Mulțimea se învioră, ridică pancartele și începu să scandeze.

Cait își intră în rol.

Femeile veneau la clinică. Erau curajoase și speriate, intimidată și sfidătoare, cu privirea înlăcrimată și chipul împietrit. Erau adolescente însoțite de mamele lor, femei la treizeci de ani cu soții lor și femei de vârsta lui Cait însoțite de prieteni. Unele veneau singure. Cait stătea lângă toate, protejându-le cum putea mai bine, distrăgându-le atenția cu o glumă sau cu un zâmbet, ori conducându-le în tăcere. Își dădea seama ce anume aștepta fiecare femeie de la ea și se achita de responsabilitate cum putea mai bine,

oră după oră, pe asfaltul încins, în strigătele protestatarilor.

La sfârșitul zilei își amintea chipul fiecărei femei și le simțea căldura mâinilor în palma ei. Nu-și amintea chipul nici măcar al unui singur protestatar. Pentru ea, alcătuiau cu toții o masă amorfă, o pată.

Poate tocmai de aceea nu observă când unul dintre aceștia o urmări trei străzi, până la parcare unde își lăsase mașina. Poate era căldura sau oboseala care îi intrase în oase. N-ar fi știut să spună.

Nu își mai amintea decât zgomotul înfiorător al parbrizului izbit de piatră, geamul acoperit de crăpături ca o pânză de păianjen și inima bubuindu-i în piept în timp ce părăsea parcare, neîndrăznind să privească în urmă.

29.

FORT SUMNER, NEW MEXICO *254 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE*

Rebecca zăcea moleșită în scaun. Adrenalina o părăsise, lăsând-o slăbită, stoarsă de puteri. Sigur erau la jumătatea drumului sau poate chiar mai aproape. Scoase telefonul din geantă. Semnalul era slab. Așteptă să vadă dacă apăreau notificări de apeluri pierdute, dar nu se întâmplă nimic și, după o vreme, îndrăzni să spere că poate nu o sunase. Poate că totuși reușea să scape.

— Ai semnal? întrebă Cait privind-o.

— Slab, încuviință Rebecca.

— Te-a sunat? Soțul tău, adică.

Rebecca clătină din cap.

— Se pare că nu.

— Asta e bine. Nu?

— Da, răspunse ea șoptit. E bine.

— Prin urmare, nu știe unde ești.

Nu era o întrebare.

Rebecca scutură din cap, cuprinsă de jenă. Cait nu putea să înțeleagă situația – nu avea cum, dat fiind că ea însăși abia înțelegea. Cum de ajunsese acolo? Ea nu era așa. Viața ei nu trebuia să fie așa.

— De cât timp ești căsătorită?

— Zece ani.

— Zece ani nu e puțin.

Rebecca încercă să-și amintească fericirea intensă, senină, pe care o trăise în ziua nunții. Niciunul nu avea bani, așa că își rugaseră prietenii să găsească un loc potrivit în parcul Washington, într-o sâmbătă, devreme, și aduseseră scaune pliante și păaturi pentru invitați. Purtase o rochie albă de la un magazin de haine vechi, iar în păr își împletise floarea miresei. Patrick purtase un costum de împrumut și un zâmbet atât de larg încât îi împărțea chipul în două. Crezuse că erau cei mai norocoși oameni din lume.

— Cu ce se ocupă? întrebă Cait.

Rebecca o privi cu atenție, căutând o urmă de viclenie, dar Cait părea doar curioasă. Poate chiar nu știa. Rebecca nu avea de gând să-i spună.

— O, lucrează pentru guvern, răspunse vag. Nu știu prea bine ce face. Tu? întrebă dornică să schimbe subiectul. Ești căsătorită?

Cait izbucni în râs.

— Eu? Dumnezeu, nu!

— Ești prea tânără, presupun, zise Rebecca, deși Cait nu putea fi cu mult mai tânără decât era ea când se măritase. Însă avea impresia că femeile de vârsta lui Cait nu își doreau să se căsătorească, nu ca femeile din generația ei. Fuseseră ultima generație care investise în modelul de viață al părinților lor: căsătorie, ipotecă și copii. Cei de-o vârstă cu Cait nu păreau să mai pună preț pe acele lucruri, nu așa cum făcuseră cele de dinainte, sau poate era mai corect să spună că promisiunea acelui mod de viață devenise, adesea, stearpă și de neatins. Rebecca citise articole în care se spunea că generația ei era prima care va avea parte de greutăți mai mari decât avuseseră părinții lor. Se gândi că ea nu aflase la timp. Cait însă o făcuse. Ai un iubit? Sau o iubită? se grăbi să adauge.

— Nimic serios.

— Păi, ești încă tânără. Ai timp.

— Presupun. De cât timp îți știai soțul, înainte să vă căsătoriți?

— Câteva luni. Nu foarte mult.

— Iisuse. Eu nu știu sigur nici dacă îmi place o pereche de pantofi până ce nu umblu cu ei câteva luni. Darămite să mă căsătoresc. Cait făcu o grimasă. Nu că ți-aș compara soțul cu o pereche de pantofi.

— Nu-ți face griji, înțeleg ce vrei să zici. Ai dreptate, ne-am căsătorit repede. Toți prietenii noștri au spus că nu suntem zdraveni.

— Zece ani? se miră Cait. Câți ani aveai, doisprezece?

— Douăzeci și cinci.

— Atâta am eu! Felul în care o spuse exprima clar că ideea măritșului i se părea de neconceput. Dumnezeu, este... cum să zic, abia dacă mă pot considera adult. Adică, mă minunez singură când reușesc să achit o factură la timp sau îmi aduc aminte că trebuie să fac inspecția mașinii.

— Presupun că eram foarte tineri, deși nu mă simțeam așa. Dimpotrivă chiar, eram foarte siguri pe noi și unul pe celălalt.

— Cum ai știut că el este alesul? Vreau să zic, am cunoscut de curând un

tip – îmi place, dar nu e cine știe ce emoție, înțelegeți? Dintotdeauna am crezut că atunci când voi întâlni bărbatul potrivit mă voi simți așa, ca lovită de fulger. Cait o privi pe Rebecca stânjenită. Dar într-un sens pozitiv, evident.

— Cred că la mine a fost un pic ca o lovitură de fulger, răspunse Rebecca. Presupun că oamenii numesc asta dragoste la prima vedere. Se gândi la primele săptămâni, când avea impresia că întreg universul complotase făcând posibilă uniunea lor. Niciunul nu dormea decât câteva ore pe noapte, consumat de minunea care era celălalt. Trăiau sentimentul că primiseră un cadou prețios pe care nu voiau să-l piardă. Când o ceruse de nevastă, la un pahar de Ernest & Julio Gallo, cu un inel din plastic în palma întinsă, o cuprinsese un val de căldură ca o pătură moale.

Rebecca o privi pe Cait, care ținea o mână așezată leneș pe volan, iar cu cealaltă se juca cu bucele răzlețe din vârful capului. Încercă să-și imagineze cum ar fi fost să fie în locul ei, să trăiască singură, supraviețuind din bacșișuri, făcând drumurile acelea lungi cu necunoscute, ignorând pericolele existente la fiecare pas pentru o femeie ca ea. Adevărul era că și atunci când trăise o viață asemănătoare, Rebecca avusese mereu senzația că aceea nu era viața ei. Aștepta ca viața ei adevărată să înceapă și când îl întâlnise pe Patrick crezuse că aceea era. Ceea ce-și dorea mai presus de orice era o iubire ca a părinților ei. Chiar dacă îi era rușine să recunoască și contravenea tuturor principiilor împotriva cărora ea și colegii ei protestau, tot ceea ce-și dorise vreodată era să fie iubită.

— El cum e?

— Soțul meu?

Cait dădu afirmativ din cap.

— O, cum să fie? E grozav. Inteligent. Frumos. Atent.

„Erau lucrurile acelea pe care le spusese despre el adevărate? se întrebă. Era inteligent și, nimeni nu putea să o nege, arăta bine. Mai putea spune însă că era atent? În felul lui, își zise, în felul lui era în continuare atent”.

— Cu toate acestea, tata nu l-a plăcut niciodată, adăugă ea.

— Serios? Cum așa?

Rebecca zâmbi.

— Ai tras vreodată cu arma?

Cait ridică din sprâncene.

— Nu. De ce?

Veni rândul Rebeccăi să se arate surprinsă.

— Niciodată? Ai zis că ai crescut în Texas. Credeam că e ca un ritual de inițiere. Soțul meu e din Texas și bunica lui l-a scos în curte să-l învețe să tragă cu arma imediat ce a crescut mai înalt decât pușca.

— Frații mei știu, dar eu nu am vrut să învăț. Îmi ziceau că sunt genul de om care refuză să-și satisfacă serviciul militar. Cait rămase o clipă pe gânduri. Probabil încă sunt. Dar ce legătură are asta cu faptul că tatăl tău nu l-a plăcut pe soțul tău?

— Tata m-a învățat să trag cu arma când aveam șaisprezece ani.

Cait clătină uimită din cap.

— Vrei să zici că o fată din California a învățat să tragă cu arma și eu nu?

— Tata a fost militar. A considerat de datoria lui să mă învețe să mă apăr. Când am împlinit douăzeci și unu de ani, mi-a cumpărat o armă. Un Smith and Wesson M&P de nouă milimetri.

— Glumești. Și ce-ai zis?

— I-am zis să-l păstreze. Nu voiam o armă. Rebecca încă își amintea cutia albastră legată frumos cu fundă albă. Când o văzuse, se gândise că era un cadou de la Tiffany. Apoi îi simțise greutatea, auzise zăngănitul metalului când o ridicase și își dăduse seama că se înșelase. Ar fi trebuit să știe. Tatăl ei era pragmatic. Voia să-i protejeze pe cei pe care-i iubea, nu să le cânte în strună.

— A fost dezamăgit?

Rebecca își aminti expresia tatălui ei când îi înapoiasse cutia, un amestec bizar de iritare, plăcere și mândrie.

— Nu știu dacă a fost dezamăgit, dar sigur nu a fost surprins. În fine, așa era tata. Voia ca eu să fiu independentă, să mă descurc singură. Voia să mă pot apăra singură. Clătină din cap. Soțul meu este genul exuberant și tata s-a temut că mă voi pierde în el.

Cait o privi cu ochii mijiți.

— Și te-ai pierdut?

Rebecca își întoarse privirea către geam.

— Juriul încă deliberează.

Totul a pornit de la o fotografie.

Conducea prin Austin, în drum spre sora lui care locuia în Abilene, când trecu pe lângă un grup de oameni agitând pancarte și strigând ceva, dar nu auzi din cauza radioului. La început, nu le dădu atenție – nu făcea politică și nu avea timp pentru cei care făceau –, dar apoi văzu o imagine cu un fetus cât o nucă ghemuit pe fundul unui coș de gunoi și cuvântul CRIMĂ alături, și se gândi la copiii pe care sperase să-i aibă înainte ca Bonnie să moară și inima lui să se sfărâme în mii de cioburi, iar asta îl făcu să oprească. Parcă lângă trotuar și merse lângă unul din protestatari, îl întrebă ce se petrecea. Omul se uită la el, solemn ca o înmormântare, și spuse: „Încercăm să împiedicăm uciderea a milioane de copii nevinovați”.

Un argument destul de solid. Bărbatul îi înmână câteva broșuri cu fotografii de bebeluși dolofani, zâmbitori, îi spuse că numele lui era Ken, că se aflau în fața unei clădiri unde femeile veneau să-și ucidă copiii nenăscuți și-l întrebă dacă știa că inima bebelușilor începea să bată de la șase săptămâni și că se descoperise că aceștia simțeau durerea de la opt săptămâni, și cu toate acestea femeilor acelora nu le păsa, iar doctorii dinăuntru nu aveau conștiință dacă puteau să facă așa ceva știind acele lucruri. Să smulgi un copil din pânțele mamei, să-l ciopârțești și să-l arunci la gunoi ca pe nimic. Ca și cum viața nu însemna nimic.

Asta îl făcu pe Mike să se gândească la Bonnie, la cum îl săruta de fiecare dată când pleca de-acasă. La naiba, îl săruta de câte ori ieșea din cameră. Și cum bărbatul care o ucisese trebuie să fi crezut că viața nu însemna nimic, dacă se urcase la volan cu o alcoolemie de trei ori peste limita legală – așa spusese polițistul la proces, de trei ori peste limita legală – și intrase în mașina lui Bonnie cu 120 de kilometri pe oră, pe contrasens.

Probabil că gândurile i se citeau pe chip, căci Ken îi așeză o mână pe braț și strânse, și când îl privi din nou în ochi văzu înțelegere, lucru care se întâmpla rar. Cei mai mulți nu înțelegeau cum se simțea: prietenii lui

Bonnie îi aduseseră de mâncare, timp de câteva luni după moartea ei, și propriii lui prieteni veniseră aproape în fiecare seară cu bere, multă vreme, dar își dădea seama că aceia nici nu voiau să-i înțeleagă durerea, pentru că dacă o înțelegeau, devenea reală, și dacă devenea reală însemna că li se putea întâmpla și lor și nu voiau să se gândească la asta. Îi înțelegea. Nici el nu voia să se gândească la asta, dar lui i se întâmplase, așa că nu avea de ales.

În fine, Ken era un tip de treabă, care crescuse în Morgan City, Louisiana, unde locuise unchiul lui, în anii nouăzeci, înainte ca inundațiile să-l determine să se mute în nord. Vorbiră despre Deversorul Morganza, dacă era sau nu o risipă a banului public și că Saints ar fi putut depune mai mult efort, sezonul trecut, dar era o echipă tânără. Apoi un Jeep se apropie de clădire și mulțimea se năpusti strigând la unison și agitând pancartele, iar fata de la volan – care nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani – le arătă degetul mijlociu și își continuă drumul. Cât pe ce să lovească o biată femeie care își exprima dezgustul față de ceea ce se petrecea în clădirea respectivă, cum era dreptul ei de cetățean american, din câte știa el.

Se uitară la fata de la volan, care se dădu jos, ocoli mașina și deschise portiera pentru o femeie cu capul acoperit de o haină, să nu fie recunoscută, iar fata și încă două femei ce purtau veste în culori fluorescente o însoțiră până la ușa clinicii, fără ca vreuna dintre ele să dea atenție vorbelor pe care cei din jurul lor le strigau sau imaginilor cu copii nevinovați. Nu luară aminte la nimic, intrară în clinică de parcă abia așteptau să ucidă încă un bebeluș. Ca și cum nu le păsa absolut deloc.

După asta, nu-i mai trebui să vadă nimic. Luă broșurile și numărul de telefon al lui Ken, strânse mâna câtorva dintre cei care protestau în arșița soarelui, le spuse că avea să se informeze cu privire la subiect și că data viitoare probabil li se va alătura. Erau oameni de treabă. Foarte primitivi, lucru care, se știa, era rar în vremurile acelea.

Sora lui nu fu încântată când seara, la cină, Mike scoase broșurile și începu să le răsfoiască. Spuse ceva despre oamenii aceia: că erau fanatici și că nu aveau niciun drept să-i spună ce avea voie să facă și ce nu cu trupul ei, și că nu va permite genul acela de propagandă în casa ei, iar Bonnie ar fi fost de acord cu ea, și atunci el se înfurie teribil pentru că ce sens avea să o aducă pe Bonnie în discuție? Cum de-și permitea să creadă că știa mai multe despre soția lui decât el?

Ar fi putut să-i spună multe atunci, dar el se ridică de pe canapea, strânse mâna cumnatului lui, îi spuse să-și sărute fiicele din partea lui, la micul dejun, și plecă în timp ce sora lui striga la el, apoi îi zise să nu se mai prostească; era întuneric și prea târziu să facă drumul înapoi, în Columbus, dar el era atât de furios încât nici măcar nu se întoarse să o privească. Nu mai fusese niciodată atât de furios și se gândi la asta tot drumul; la asta și la imaginile acelor bebeluși neajutorați, la fata care conducea Jeep-ul și la felul în care îi ignorase pe toți, ca și cum nici nu existau.

A doua zi de dimineață îl sună pe Ken și stabiliră să se întoarcă în Austin, weekendul următor.

Se obișnuie repede. Sâmbăta dimineața se trezea devreme, oprea la benzinărie să facă plinul și să-și umple termosul cu cafea, și pornea la drum. Cel mai adesea, mergea în Austin, unde Ken și restul grupului se adunau în fața clinicii.

Betsy le pregătea întotdeauna ceva – biscuiți sau negrese, ceva dulce să le dea energie – și trecea de la unul la altul oferindu-le, în timp ce așteptau să sosească prima mașină. Acelea erau momentele lui preferate. Într-un fel, îi aminteau de timpul petrecut în vestiar, înaintea unui meci important. Jucase fotbal în timpul liceului – se alăturase echipei în al treilea an – și întotdeauna era cuprins de entuziasm când pășea pe teren în uralele suporterilor, când își imagina dansul majoratelor și antrenorul îi aduna pe toți, iar nerăbdarea anticipării îi înconjura ca un abur. Niciodată nu se simțea mai bine ca atunci, nici măcar când câștigau meciul, pentru că în momentul acela erau perfecți, erau impecabili, iar după ce intrau pe teren se întinau.

Avea și serviciu, desigur, dar nu era la fel. Era șeful lui, care se retrăgea în birou și închidea ușa, și erau colegii, la etajul inferior, care încetau cu glumele când dădeau cu ochii de el, redevenind serioși și harnici. Oamenii lui îl plăceau – era bun cu ei, nu le făcea observații decât dacă le meritau, nu le refuza niciodată concediile – dar nu era „de-al lor”.

Singura persoană „de-a lui” fusese Bonnie. Alcătuiseră o echipă, el și ea – și nu avuseseră nevoie de nimeni altcineva. Își atrăseseră comentarii, lumea spunea că nu era normal ca doi oameni să-și petreacă atâta timp doar ei doi.

— Voi n-aveți prieteni? îi întrebase sora lui odată, iar el și Bonnie se uitaseră unul la altul zâmbind. Ce-i trebuiau lui prieteni când nu voia să-și

petreacă timpul decât cu Bonnie?

În diminețile de sâmbătă, cum stătea acolo, în aerul încă răcoros, cu respirația aburită, o mână strânsă pe termos și în cealaltă ținând o bucată de prăjitură de la Betsy, avea sentimentul că făcea din nou parte din ceva mai important, dintr-o echipă ce fremăta cuprinsă de entuziasmul premergător luptei.

Nu credea că alții înțelegeau, mai precis, nu credea că sora lui înțelegea. După situația aceea, la ea acasă, nu o sunase câteva zile. Sora lui fusese dintotdeauna pripită – când era copil, mama lor o închidea în dulapul cu haine, de pe hol, când făcea o criză, pentru că hainele o împiedicau să se rănească prea tare când începea să se dea cu capul de perete – și învățase de-a lungul timpului că-i lua cel puțin trei zile să revină la normal după o ieșire ca acelea.

Lui, pe de altă parte, îi trecea furia de cum intra pe ușa apartamentului său. Până ajunsese acasă, supărarea îi dispăruse ca o pastilă efervescentă într-un pahar cu apă, lăsându-l cu stomacul gol și cu un sentiment vag de regret. Nu-i plăcea să-și supere sora. Nu-i plăcea să supere pe nimeni.

Când în cele din urmă o sună, își dădu imediat seama că o judecase corect și că nu mai era supărată. Se apucă să-i povestească cum câinele lor fusese stropit de un sconcs și fiul ei îi făcuse baie în suc de roșii, iar câinele se scuturase murdărind totul în jur și cum să facă ea să scoată sucul de roșii de pe tavanul băii? El îi spuse să încerce cu oțet, la care ea zise: „Trebuia să te fi sunat din capul locului, tu știi mereu ce e de făcut în astfel de situații”, și el știuse atunci că-l iertase. De aceea, la finalul convorbirii, când ea îl întrebase dacă mai participase la vreo prostie de protest, îi spusese că nu și că nici nu avea de gând, deși stătuse treaz trei nopți la rând uitându-se pe niște site-uri despre care îi spusese Ken și confirmase deja participarea la un eveniment, sâmbăta următoare.

Sora lui avea propria ei echipă. Cu copiii, soțul, câinele, prietenii din timpul școlii, prietenii de la serviciu și de pe cine mai știe unde, avea o adevărată echipă de fotbal. Sora lui își făcea prieteni cu ușurință, poate tocmai de aceea nu se obosea să-și controleze temperamentul – era mereu cineva care aștepta să-i spună cât de grozavă era.

Pentru el nu era la fel. Pentru el fusese echipa de fotbal, apoi Bonnie, apoi nimic. Până când Ken și Betsy și toți ceilalți care se adunau în fața clinicii, în fiecare sâmbătă dimineața, își deschiseseră brațele către el,

primindu-l alături de ei, și atunci simțise că o parte din el, pe care o pierduse cu mult timp în urmă, se așezase la locul ei.

31.

PERIFERIA YESO, NEW MEXICO 238 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

Cait zări niște siluete pătrătoase ridicându-se la orizont. Yeso era un oraș-fantomă, aproape abandonat și de-a dreptul sinistru. Își amintea foarte clar din deplasările anterioare. Știa totodată că marca jumătatea distanței către Albuquerque.

Crezuse că Rebecca începea să se deschidă datorită felului în care răsesse de lucrătorul de la benzinărie, faptului că reușise să ațipească preț de câțiva kilometri. Cait simțise lama cuțitului alunecând printre capacele scoicii, relaxând mușchiul, exact așa cum o învățaseră în bucătărie, la Catch, în timpul liceului. Ușor, delicat. Nu voiai să fisurezi capacele.

Apoi însă îl pomenise pe soț și Rebecca se închisese la loc.

Întreaga poveste era ridicolă. Să se poarte ca și cum nu știa deja aproape tot ceea ce era de știut despre Rebecca sau tot ce se găsea pe internet. Ca și cum nu știa că soțul ei era Patrick McRae. Un bărbat implicat într-o cursă extrem de mediatizată pentru un loc în Senat. Un bărbat pe care *Washington Post* îl descrisese drept „electrizant”.

Bărbatul care detonase o bombă atomică în miezul vieții ei.

CU DOUĂ LUNI ÎNAINTE

O trezi telefonul. Cait îl ridică și, mijind ochii în lumina slabă, văzu nouă apeluri pierdute, treisprezece mesaje și Dumnezeu știe câte notificări pe WhatsApp. Toate repetând aceeași întrebare: „Ai văzut filmarea?”

Alyssa îi trimisese un link. Cait merse tiptil în bucătărie, puse ibricul pe foc și porni clipul cât aștepta să fiarbă apa.

Filmase cineva din public, cu telefonul. Își dădu seama după felul în care tremura imaginea de fiecare dată când răsunau aplauze, adică des. Pe podium era un bărbat în costum, cu cravata slăbită în jurul gâtului și părul strălucind de sudoare. Filmarea îl surprindea pe final de frază, cu vocea înălțându-se să rostească concluzia: „Nu putem accepta nimic mai prejos pentru țara noastră”.

Mulțimea izbucni în urale.

Ceainicul șuieră.

Cait turnă apa în cafetieră întrebându-se de ce naiba voia toată lumea ca ea să vadă filmarea aceea. Puse videoclipul pe pauză cât timp își termină de pregătit cafeaua. Era una din puținele ei plăceri, să stea în bucătăria mică, zugerăvită în culoarea gălbenușului, savurându-și cafeaua. Nu avea de gând să grăbească momentul.

Sorbi din cafea și reporni videoclipul. Bărbatul în costum prinse iar viață. Din public, cineva adresă o întrebare.

— Domnule kongresmen McRae, ce părere aveți despre mișcarea MeToo?

— Ei bine, domnule, am avut norocul să fiu crescut de o femeie puternică, iar acum sunt căsătorit cu una. Făcu o pauză să arate spre femeia blondă din spatele lui. Consider că femeile trebuie respectate și cred că un bărbat care violează sau agresează o femeie este mai rău decât un animal. Făcu pauză cât ținură aplauzele. Acestea fiind spuse, consider că anumiți oameni duc lucrurile prea departe. Sunt de părere că noi toți – bărbat, femeie, homosexual, heterosexual, de culoare sau alb – suntem responsabili

pentru faptele noastre și pentru consecințele faptelor noastre. Prea des este numele unor oameni buni, al unor oameni cinstiți, târât în noroi, pe internet și pe rețelele de socializare. Aceste instrumente au făcut să fie foarte ușor să arăți cu degetul, apoi – bum! Simulă gestul unei explozii. Viața le este distrusă. Dacă cineva comite o infracțiune, trebuie pedepsit, dar aici, în America, vinovăția trebuie dovedită. Credem în discursul civil. Credem în a asculta ambele părți înainte de a distruge reputația cuiva. Cait lăsă cafeaua. Stomacul i se strânse. Știa ce urma, nu mai avea nicio îndoială.

— Uitați-vă la ceea ce i s-a întâmplat solistului acelaia, Jake Forsythe. Îl cunosc pe Jake, îi admir muzica de multă vreme și întotdeauna, când sunt în Austin, încerc să ajung la unul din concertele lui. Nu pretind că știu exact ceea ce s-a întâmplat între el și fata aceea, în noaptea cu pricina. Poate a depășit o limită. Poate că a făcut-o să se simtă prost. Poate chiar, Doamne ferește, a rănit-o, deși cred cu sinceritate că dacă a făcut-o, a fost fără voie. Nu știu. Nimeni nu știe, cu excepția celor doi oameni aflați împreună în noaptea aceea. Ceea ce știu însă, din câte am vorbit cu Jake, este că nu i-a dat ocazia să-și spună și el punctul de vedere sau să își ceară scuze pentru cele petrecute. A plecat pur și simplu din patul lui să-și spună povestea pe internet, unde a fost spânzurată, înecată, pur și simplu sfărțecată de opinia publică. Ceea ce mă deranjează este că a dezvăluit totul sub anonim, prin urmare nu poate fi trasă la răspundere pentru cele declarate și credibilitatea ei nu poate fi confirmată. Făcu o pauză, își trecu mâna prin păr, scutură din cap. Nu spun că minte, dar mie așa ceva nu mi se pare corect. După părerea mea, dacă vii și acuzi pe cineva, îți asumi ceea ce spui. În ceea ce mă privește, consider că – în afara cazului în care s-a comis o infracțiune – ceea ce se întâmplă în dormitorul cuiva e o chestiune privată ce trebuie să rămână între cei doi adulți, iar nu să fie făcută publică, pe internet, pentru a fi judecată de niște străini. Cred în femei și cred că bărbații care se dovedește că au rănit femei trebuie să plătească pentru asta. Cred totodată în asumarea responsabilității, în comportamentul civilizat, în dreptul la intimitate. Pentru că dacă pierdem asta – scutură iar din cap –, pierdem principiile fundamentale pe care este clădită națiunea noastră.

Aplauzele erau asurzitoare. Cel care filma aplauda așa de tare că scăpă telefonul încheind brusc filmarea.

Se uită la numărul de vizualizări. Șapte sute de mii și continua să crească.

33.

YESO, NEW MEXICO 227 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

Trecură pe lângă o baracă arsă, ale cărei ferestre înnegrite se zgâiau la ele, încremenite în uitare, și în fața cărora zăceau grămezi de tuburi ondulate de cauciuc. Buncăre joase de cărămidă se năruiau la marginea drumului. Ușile metalice încuiate și ruginite erau acoperite de graffitiuri estompate de vreme.

Chipul Rebeccăi era palid în lumina lunii.

— Unde suntem?

— În orașul celor blestemați, se pare. Nu-ți face griji, ieșim repede de aici.

Trecură pe lângă un hambar păraginit a cărui ușă atârna deschisă în balamale și al cărei toc se albi sub lumina felinarelor. Lângă el, un tractor zăcea într-o rână pe singura roată pe care o mai avea.

— Arată de parcă întregul oraș a fost distrus într-o zi, se minună Rebecca.

O fabrică se înălța amenințător deasupra lor, cu coșul de fum crăpat. Și aceasta părea abandonată.

— Mă întreb dacă fabrica s-a închis.

— Probabil. Am trecut pe aici în câteva rânduri și n-am văzut niciun semn de viață.

Rebecca se cutremură.

Trecură apoi pe lângă ceea ce fusese un oficiu poștal, a cărui firmă, decolorată de intemperii, ajunsese o pată. Nu era nimic pentru ele acolo; cel puțin, nimic care le-ar fi fost de folos. Părea că ceva le privea. Ceva, nu cineva.

— Să plecăm de-aici, șopti Rebecca.

Cait apăsă pedala accelerației. Zărea deja marginea orașului. Mai era o clădire, apoi le cuprindea din nou întinderea stearpă a deșertului.

Trecură pe lângă o casă, una joasă, de șindrilă, cu terasa surpată. Două

șezlonguri încă zăceau acolo, în noaptea încremenită. Dacă mijeai ochii, vedeai ce fusese odinioară. O casă de păpuși la scară mare, cu perdele dantelate, tâmplărie pictată și farmec delicat, rustic. Însă ajunsese ca restul orașului: lipsită de viață, gata să se prăbușească, cu vopseaua scorjită de soarele arzător, structura de lemn crăpată și putrezind. Părăsită și ignorată.

În fereastră licărea o lumânare.

— Doar nu locuiește cineva acolo, nu crezi?

Cait clătină nedumerită din cap.

— Nu știu, dar cineva trebuie să fi aprins lumânarea aceea.

— Iisuse!

Din spatele casei apăru lumina unor faruri.

— E cineva acolo, spuse Cait cu privirea în oglinda retrovizoare.

Farurile se întinseră pe asfalt, argintii.

— Cine este? Vocea Rebeccăi răsună cuprinsă de panică.

— Nu știu.

Cait apăsă pedala accelerației. Căsuța dispăru rapid din vedere, dar farurile veneau încet în urma lor.

— Poate i-am trezit noi, spuse Cait.

Inima îi bătea în gât. Din cauza luminii, nu vedea bine mașina, dar știa înăuntrul ființei sale ce era.

Chipul Rebeccăi în lumina lunii era albit de groază și ținea pumnii strânși.

— Îl vezi? întrebă ea.

Cait se uită din nou în oglindă.

— Nu, recunosc eu ea. Nimic.

Farurile păstrară o distanță constantă. Trecură astfel zece minute. Apoi cincisprezece. Distanța dintre ele rămânea neschimbată.

— Poate e cineva care a ieșit cu treabă, spuse Cait. Propria ei voce îi sună străină, subțire și gătuită.

— La ora asta?

— Poate e o urgență. Nu e ca și cum are la cine apela în orașul acela.

— Ce viteză ai?

Cait se uită pe cadran.

— O sută de kilometri pe oră. Simțea mașina vibrând sub ea.

— Dacă era o urgență, nu crezi că ne-ar fi depășit? Drumul e liber, ar putea merge lejer cu peste o sută douăzeci de kilometri pe oră.

— Nu știu, se răsti Cait. Habar nu am ce caută aici. Nu știu dacă ne urmărește, dacă merge la farmacie, dacă vrea să ne omoare sau a decis că ora cinci dimineața e numai bună pentru o plimbare cu mașina. Nu știu, OK? Închise ochii doar o clipă. Iartă-mă. N-am vrut, sunt doar...

— Speriată.

Cait dădu afirmativ din cap.

— Și eu.

Priviră din nou în oglinzi. Mașina era tot acolo, urmărindu-le, studiindu-le.

— Cât mai avem până la următorul oraș? întrebă Rebecca.

— Nu știu. O jumătate de oră, poate.

Golirea misterioasă a rezervorului. Camioneta care încercase să le scoată de pe șosea. Ciudatul de la benzinărie, bărbatul de la restaurant... Cait ar fi trebuit să fi părăsit drumul deja. Erau ținte sigure, de ore întregi, și ea nu făcuse nimic să le protejeze. Ea ar fi trebuit să fie cea responsabilă. Nu era nici pe departe.

— Ai semnal?

Rebecca scoase telefonul și se uită la el.

— Deloc.

Se așternu tăcerea, tulburată de torsul a două motoare, de zumzăitul înfundat al radioului și de bătăile inimilor lor în așteptare.

CU DOUĂ LUNI ÎNAINTE

Rebecca știa că nu trebuia să-l fi cumpărat.

Era la Target să cumpere dulciuri pentru Halloween, pentru situația în care colindătorii se hotărau să apară. Era puțin probabil – părinții păreau să-și lase copiii să meargă doar pe la cunoscuți, în loc să bată la toate ușile din vecini, cum se făcea când era ea copil. Însă paza bună trece primejdia rea. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se pomenească cu cineva la ușă și să nu aibă să îi ofere decât bani sau, mai rău, un măr în semn de consolare.

În sinea ei, își dorea să aibă parte de mulți colindători. Cumpărase până și un dovleac și-l așezase în capul scărilor. Se asigurase totodată că luminile erau aprinse, să se știe că era acasă. Voia să deschidă ușa și să vadă un cârd întreg de copii așteptând, cu găletușele în formă de dovleac întinse, cu membrele înțepenite și obrajii îmbujorați în costumele lor frumoase, de unicorni, cowboy, prințese și dinozauri. Voia să le vadă părinții așteptându-i, obosiți și deja îngrijorați cu privire la cantitatea de zahăr pe care micuții o consumau și că le trecuse ora de culcare, dar încântați oricum, voia să se imagineze pe ea însăși între ei, peste câțiva ani, și pe fetița ei costumată în păstaie de mazăre, ponei, sau orice altceva și-ar fi dorit.

Era din nou însărcinată. Făcuse testul cu câteva zile înainte, ghemuită pe podeaua băii, privind cele două liniuțe albastre cum prindeau contur. Își făcuse programare la doctor în aceeași zi și analizele confirmaseră rezultatul.

— Sarcina este incipientă, spusese doctorul, sunteți în câteva săptămâni.

Era doctorul ei de doi ani. Nu mai era nevoie să-i spună să nu-și facă speranțe prea mari.

Aruncă un pachet de Snickers în coș, înainte să își amintească – prea mulți copii cu alergii la alune în zilele acelea –, apoi îl înlocui cu unul de 3 Musketeers. Cumpără o cană nouă, în locul celei pe care o spărsese deunăzi, câteva role de prosoape de hârtie și un tub de pastă de dinți. Împingea

căruciorul printre rafturi ca un robot, cunoștea magazinul pe dinafară.

Ocoli cu grijă raionul cu articole pentru bebeluși, dar uită de zona aceea neutră din apropierea caselor de marcat. Decorațiunile de Crăciun erau deja în magazin și lângă casă era un coș uriaș plin cu jucării de pluș. Cele mai multe erau niște Moși Crăciuni cam siniștri, dar erau și câțiva reni și urși polari cu fulare în dungii.

În cele din urmă, ursul polar îi fură inima. Avusese și ea un urs când era copil, unul brun, cu blănița aspră și ochi de mărgelă negre, și voia ca și copilul ei să aibă unul. Apucă un urs și-l aruncă pe bandă, lângă prosoapele de hârtie. Ajunsă acasă, când despachetă, ținu jucăria în mână și-i mângâie blănița albă, moale, înainte să o vâre într-un sertar din camera de oaspeți. Camera copilului, cum îi zicea în secret.

Nu i-l arătă lui Patrick când acesta ajunsese acasă de la serviciu. Amândoi aveau emoții și se purtau cu atenție în preajma mugurelului ce înflorea în pânțele ei, temători că o mișcare greșită ar fi schimbat subit totul. Niciunul nu rostise cuvântul „însărcinată”, de teamă să nu cobească. În schimb o numeau „situația” sau „condiția” ei. Cumpărând ursulețul provoca destinul. Cunoștea asta și știa că așa ar fi gândit și Patrick. Drept urmare, ursulețul rămase în sertar.

De când filmarea aceea devenise virală, Patrick abia mai avea timp să se odihnească. Era încântat de sarcină, firește – plânsese la auzul veștii –, dar atenția îi era solicitată în nenumărate direcții. Cu doar o noapte înainte, zburase la New York, la un interviu pentru emisiunea *Today*. În condiții normale, ar fi deranjat-o că el lipsea atât de mult de-acasă, dar se bucura pentru el. Pentru că simțea că nu rămânea singură. Era cu bebelușul. Și simțea că de data aceea, acesta nu o va părăsi.

În fiecare dimineață, scotea ursulețul din sertar și-l ținea în brațe. Și-l imagina strâns lângă obrazul copilei sau între degetele grăsuțe ale acesteia. (Hotărâse că va avea o fetiță. Nici asta nu-i spusese lui Patrick.) Într-o bună zi, fiica ei îi va da ursulețului un nume – ceva simplu, precum Fulg de Nea –, va plânge când îl va rătăci și va striga de bucurie când Rebecca îl va găsi sub canapea. Își imaginează cum ștergea o pată de pe blănița lui albă înainte să i-l întindă fiicei ei și pe copilă zâmbindu-i, privind-o cu aceiași ochi albaștri ca ai lui Patrick.

După câteva minute petrecute în felul acela, se forța să îndese jucăria înapoi în sertar. Se bucura cu zgârcenie de momentele acelea, în caz că

ajungea să le piardă. Din nou. Își spunea că o făcea ca să-și gestioneze mai bine posibila suferință, ca și cum suferința era un râu pe care îl puteai zăgăzui și controla, iar nu un ocean învolburat, sălbatic.

De data aceea însă, în sinea ei, simțea că bebelușul acela nu va fi smuls de lângă ea, cum fuseseră ceilalți. Pe acela – fetița ei – îl va păstra lângă ea.

35.

PERIFERIA YESO, NEW MEXICO 209 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

— Haide, puiule, mormăi Cait.

Rebecca privea acul vitezometrului urcând. Curând mergeau cu 110 kilometri pe oră. Camioneta ținea pasul cu ele și farurile umplură cabina cu o lumină intensă, strălucitoare, care pătrundea în fiecare zgârietură a parbrizului, făcându-l lăptos și opac.

Se auzi un scrâșnet neașteptat, tulburător, de metal lovind metalul. Camioneta se izbi de bara de protecție a mașinii lor, trimițându-le în derapaj pe banda de refugiu.

— La naiba!

Cait trase de volan să echilibreze mașina. Roțile stârniră praful înainte să-și recapete aderența. Farurile camionetei rămaseră în urmă. Cait apăsă pedala de accelerație până la podea, forțând motorul.

Rebecca privi în oglindă. Nu se vedeau decât farurile camionetei îndreptându-se rapid spre ele.

O nouă izbitură. Roțile Jeep-ului se cutremurară în timp ce acesta ieșea de pe banda de urgență.

Rebecca scoase un sunet, ceva între suspin și scâncet. Privi în zare. Nu se vedea nimic altceva decât întinderea pustie, fâșia de asfalt și cerul întunecat. Nicio altă mașină căreia să-i fi semnalizat că aveau nevoie de ajutor.

Nu aveau scăpare.

Rebecca o știuse de când văzuse farurile pentru prima oară, deși în întuneric nu observase ce mașină era. Cu toate acestea, o știuse. Era aceeași camionetă care le scosese de pe șosea cu 160 de kilometri în urmă. Și venea după ea.

Crezuse că va avea mai mult timp. Nu se așteptase ca lucrurile să se deruleze atât de rapid. Dar privind farurile care se apropiau în viteză, nu mai putea nega: timpul ei se scursese.

În momentul acela își dori să fi știut să se roage. Își dori să fi crezut în ceva, orice, care le-ar fi salvat.

Însă nu putea. De aceea se afla acolo. Pentru că știa că pentru ea nu existau miracole, indiferent cât s-ar fi rugat.

Se revăzu în biserică, în miros de tămâie și soluție pentru întreținerea lemnului, pe mama ei îngenunchind alături, cu mâinile împreunate strâns. Mama ei crezuse în miracole tot timpul cât fusese bolnavă, crezuse în toate șarlataniile despre care aflate, umpluse casa cu lumânări, cristale și ceaiuri care miroseau a sulf și-i făceau greață. „Simt că își face efectul”, spunea despre fiecare remediu, cu privirea înfrigurată și ochii măriți în orbite, dar nu se simțea mai bine și chiar dacă se simțea mai bine, nu se făcuse bine. După moartea ei, tatăl Rebeccăi adunase toate lucrurile acelea și le aruncase fără să rostească o vorbă.

Camioneta le izbi din nou, spărgându-le o lampă din spate. Se juca cu ele. Nu se grăbea. Se bucura.

Se uită prin lunetă încercând să vadă chipul șoferului. În cabină era întuneric beznă.

CU DOUĂ LUNI ÎNAINTE

Mesajul editoarei era scurt și la obiect: „Avem o problemă. Sună-mă!”

Cait o sună când plecă, fiind deja îngrozită. Editorea îi răspunse imediat.

— Am vești rele.

Discursul lui Patrick McRae devenise viral în douăzeci și patru de ore. Ajunsesse la peste trei milioane de vizualizări și numărul acestora continua să crească. Oamenii îl descriau ca pe „o mișcare genială” și-l proclamau erou. „Replică de impact a lui Patrick McRae față de Mișcarea MeToo” era titlul din *The Wall Street Journal*, iar experții Fox News îl numeau salvator. „În sfârșit, spuneau aceștia, cineva care ia atitudine și face apel la rațiune”. Apăreau articole ca ciupercile după ploaie. „Majoritatea femeilor în asentimentul lui McRae, arată sondajele”. Nu era nevoie să mai spună că și majoritatea bărbaților erau. Se înțelegea de la sine.

Cait urmărise cele întâmplate aproape cu evlavie. Toate acestea din cauza unor rânduri scrise de ea în douăzeci de minute, pentru un site care publica în general articole despre îngrijirea tenului în zece pași? Devenise subiect discutat pe toate canalele de știri, rampa de lansare pentru cariera politică a unui individ, iar ea continua să servească bere la halbă în timpul *happy hour*. O parte din ea găsea toată treaba amuzantă. Deși în realitate era ridicol. Ca o farsă.

Își dădu seama din tonul editoarei că era pe cale să nu mai fie amuzantă.

— Ne-au spart sistemul.

— Ce vrei să spui? Știa deja ce însemna asta.

— Au aflat cine ești, Cait. Îmi pare rău.

Și astfel, lumea ei, așa cum o știuse, se sfârși. Își închise conturile de Twitter și Instagram imediat, dar nu suficient de repede, pentru că erau deja inundate de mesaje. Pe Twitter era plin de mesaje care-i spuneau să crape, însă mesajele de pe Instagram o făcură să sufere cu adevărat. Oameni pe care nu-i cunoștea comentaseră la fotografiile de-ale ei mai vechi, din

concedii, numind-o urâtă și grasă. „Nu-mi vine să cred că Jake Forsythe a făcut sex cu ASTA”, zicea cineva. „Trebuie să fi fost mort de beat”. „Nu e de mirare că minte în halul ăsta. Cum altfel i-ar acorda cineva atenție?”

O invadară emoțiile bine cunoscute. Rușine. Furie. Rușine. Disperare.

Pe 4chan era deja un subiect despre ea, 4chan/Caitlin_Monaghan. Derulă la secțiunea de comentarii, încercând să trezească în ea ceva din furia pe care o simțise prima oară, dar văzându-și numele pe ecran tot ce simți era frică. Zeci de mii de străini care cereau vărsare de sânge, sângele ei. Erau unii care întrebau unde locuia, unde lucra. „Haideți s-o găsim pe scârba asta și s-o facem să plătească”.

Știu că avea să fie altfel decât prima dată. Articolul nu mai era doar o poveste stupidă pe care oamenii o citeau, o urau și se întorceau la treburile lor. De data asta știau cine era și o urau cu și mai multă intensitate.

De data asta era important. Era periculos.

37.

PERIFERIA ORAȘULUI VAUGHN, NEW MEXICO 206 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

Cait nu-și lua ochii din oglinda retrovizoare. Camioneta era aproape, lumina farurilor acesteia aproape le atingeau mașina. Trebuiau să se distanțeze, rapid.

Se apropiu de răspântie. Mentea îi fremăta. Dacă șoferul camionetei le urmărea – și nu mai avea nicio îndoială – poate știa ruta pe care o urma să ajungă în Albuquerque, situație în care se aștepta ca ea să rămână pe șoseaua 60 și să traverseze centrul orașului Vaughn, își amintea bine locul – un oraș destul de mare, cu vreo două moteluri și câteva benzinării.

Poate reușea să oprească la una dintre benzinării și să ceară ajutor, dar dacă șoferul camionetei era înarmat, nu era sigură că aveau timp să se refugieze înainte să fie împușcate. Aruncă o nouă privire în oglindă. Mașina venea încet în urma lor, așteptând să vadă încotro o lua.

Poate erau străzi lăturalnice în Vaughn, unde s-ar fi putut ascunde, deși, din câte își amintea, orașul era destul de întins, cu clădiri scunde. I-ar fi fost dificil să ascundă Jeep-ul, chiar și în toiul nopții.

Putea să o ia spre sud, pe 285 sau 54. Sau să se îndrepte spre nord, pe 54, spre Santa Rosa. Sau putea să întoarcă și să-i ajungă în spate, să se joace și ea cu el.

Se uită spre Rebecca. Nu, nu putea face asta. Nu putea pune viața acelei femei în pericol. Nu când știa că cel care conducea camioneta o voia pe ea. Crezuse că era în siguranță. Schimbaser plăcuțele de înmatriculare și fusese foarte atentă să nu fie urmărită când plecase din Austin. Însă tot îi dăduseră de urmă și acum o vânau.

Avea o singură opțiune. Trebuiau să dispară.

— Ai încredere în mine?

Rebecca își întoarse privirea către ea.

— Ce vrei să spui?

— Ai încredere în mine? repetă Cait întrebarea și, de data aceasta,

Rebecca dădu afirmativ din cap.

Cait stinse farurile și apăsă pe accelerație. Șoseaua se făcu neagră înaintea lor, abia se mai zărea în noapte și Cait strânse din ochi. Și luminile din spate erau stinse, doar cele de frână s-ar fi aprins, dacă frâna. Ceea ce însemna că nu putea frâna.

— Ce faci?

Cait privea în oglindă. Camioneta rămăsese în spate. Îl derutase, fie și doar pentru câteva clipe. Era un lucru bun.

— Ține-te bine!

Intră în viteză pe șoseaua 54, luând curba fără să atingă frâna. Forța centrifugă o izbi de ușă înainte ca șoseaua să devină din nou dreaptă, iar ea să prindă viteză.

Și astfel, camioneta dispăru.

CU DOUĂ LUNI ÎNAINTE

4chan/Caitlin_Monaghan

Anonim: Mă bucur că scârba aia primește atenția pe care o merită. Este o rușine națională.

Cucks_Suck: Patrick McRae ar trebui să fie Președinte pentru că a demască-o pe ticăloasă.

TruePatriot368: ar trebui să zacă în închisoare pentru că a încercat să distrugă viața unui om nevinovat. Jur că într-o bună zi scârba va plăti pentru ceea ce a făcut, așa cum ar trebui să plătească toate curbele mincinoase.

Anonim: Știu unde locuiește. Poate cineva ar trebui să-i facă o vizită.

•

Dedesubt era o imagine cu adresa ei de acasă.

— Nu e voie cu telefonul după teigheea!

Cait strânse din dinți și se uită la Stacy care o privea din biroul directorului. Ridică o mână în semn de scuze și vârî telefonul în buzunar.

De când hackerii îi făcuseră numele cunoscut, viața ei o luase razna. Era vânată de presă – *The New York Times*, *The Washington Post*, *Time* – și primise invitații să participe la emisiunile *Today* și *The View*. Îi refuzase pe toți și când aceștia continuă să insiste, își schimbă numărul de telefon. Editorea ei o sună să-i spună că articolul ei primise un nou val de atenție, încă și mai mare. „Ni s-a prăbușit serverul. De două ori!” scria aceasta, incapabilă să-și ascundă încântarea, deși adăugase un „Sunt alături de tine” neconvingător, la finalul mesajului.

O întrebase și dacă voia să mai scrie un articol, și nu era singura. Editori care o ignoraseră cu câteva luni în urmă îi umpluseră căsuța de e-mail. Cu toții se prefăceau interesați de articolele pe care le trimisese, dar de fapt voiau să știe un singur lucru: era dispusă să-i dea replica lui Patrick McRae și puteau ei să fie cei care o publicau? Cait vedea simbolul banilor din încasările din publicitate strălucind în privirile acestora, ca în desene animate. „Nu, mulțumesc, le răspundea tuturor. Mă concentrez pe alte lucrări”.

Doar Surorile de Caritate nu voiau nimic de la ea.

— Cred că ar fi bine să stai deoparte o vreme, îi spusese Lisa. E periculos să fii pe stradă acum.

Cait o implorase să nu facă asta, deși știa, în sinea ei, că Lisa avea dreptate: devenise un risc. Însă activitatea la Surorile de Caritate era singurul lucru bun din viața ei și, în momentele dificile, părea să fie singura ei legătură cu realitatea. Nu știa ce s-ar fi făcut fără asta. În cele din urmă, Lisei i se făcu milă de ea și-i dădu de lucru la birou.

— Ne-ar prinde bine talentul tău scriitoricesc la departamentul de comunicare, îi spusese ca și cum era vorba de o promovare și nu de un exil.

Astfel, timp de câteva zile, situația păru suportabilă. Telefoanele încetară. Activitatea ei la Surorile de Caritate continuă. Ca și activitatea ei la bar, serile, iar când termina, mergea acasă, încuia ușa și se simțea cuprinsă de liniște, sau poate era doar oboseală.

Acum însă liniștea luase sfârșit. Știau unde locuia. Poate chiar în momentul acela erau la ea acasă, spărgând ușa și distrugându-i apartamentul. Sau mai rău, se strecurau tiptil, la pândă. Așteptau să iasă de sub pat, când dormea, și să o ucidă. Sau mai rău.

— Merg în pauză.

Nu așteptă răspunsul celorlalți barmani, trecu pe lângă ei și ieși în goană pe ușa din spate, în aerul înăbușitor al nopții. Era spre sfârșitul lui octombrie, dar orașul trăia o vară indiană și avuseseră temperaturi de peste treizeci de grade întreaga săptămână. Scoase telefonul și-i trimise Alyssei un mesaj: „Pot rămâne la tine peste noapte?”

Fumă o țigară așteptând răspunsul.

„Sora mea e în oraș și și-a adjudecat canapeaua. Dar poți să dormi cu mine, dacă vrei. Ești bine?”

La vederea răspunsului, Cait închise ochii. Se văzu ajungând la Alyssa, transpirată, obosită, mirosind a băutură, și pe cele două surori privind-o cu compătimire. Nu putea.

„Nu îți face griji, e totul bine, dar rămân la mine la noapte. Să te distrezi cu sora ta”.

„Să-mi zici dacă te răzgândești. Bem ceva săptămâna viitoare?”

„Sigur”.

Vârî telefonul la loc în buzunar și se întoarse la teighea. Stacy o aștepta încruntată, cu brațele încrucișate peste piept.

— Trebuie să ceri voie când îți iei pauza. Nu poți pleca așa.

— Știu, îmi pare rău. A fost un fel de urgență.

Stacy nu se înduioșă.

— Nu-mi pasă ce fel de urgență a fost. Tot trebuie să ceri voie. Crezi că ești mai brează pentru că ai avut cele mai multe încasări săptămâna trecută, dar sunt zeci de fete care ar face orice să îți ocupe locul. Lovi cu degetul în borul pălăriei lui Cait. Folosește-ți cășorul ăsta drăgălaș, ce zici?

Cait își înfipse adânc mâinile în buzunare ca să n-o pocnească, în momente ca acelea își dorea ca șeful să nu-l fi prins pe JB masturbându-se în birou. JB era un ciudat, sigur, dar era leneș și ar fi ales oricând să fie supervizată de un ciudat leneș decât de Stacy.

Mai aruncă o privire către telefon. Trei apeluri pierdute, toate de la numere necunoscute. Puteau fi mesaje automate, dar știa că nu era așa. Acestea încetau după ora nouă seara și era aproape zece. Postarea pe 4chan fusese făcută cu o oră în urmă și știa din experiență că asta însemna timp suficient ca noul ei număr de telefon să fi fost aflat. Avea să mai primească multe apeluri până dimineață.

— Înveselește-te, poate nu va fi așa. Își ridică privirea și dădu cu ochii de Ken, care zâmbea. Încetă când văzu expresia de pe chipul ei. Hei, ești bine? Nu arăți prea bine.

— Sunt bine, îi răspunse turnând bere într-o halbă.

Ken îl înghionti pe Nick.

— Ce zici, probleme cu băieții?

Nick bombăni ceva indescifrabil. Rămase cu privirea ațintită asupra ecranului.

Cait își înăbuși un val nou de furie.

— Am o zi proastă, atâta tot.

— Și care e numele acestei zile proaste? Joe? Fred?

— Du-te naibii, Ken! Văzu indignarea de pe chipul lui și regretă imediat. Încălcase una dintre regulile de bază ale meseriei: nu știuse de glumă. Îmi pare rău, n-am vrut... chiar am o zi nasoală, asta e tot.

El făcu un semn indiferent cu mâna, dar se vedea că era jignit.

Cait gesticulă către halba omului.

— Vrei o tărie cu asta? Din partea casei.

— Nu, e în regulă. O să mă miroasă nevasta.

— Nu știam că ești căsătorit.

— Păi, da. Sorbi lung din bere și-și ridică privirea către ecranul

televizorului. Pe chip avea un zâmbet ciudat, ca un om care știa un secret și asta îl amuza. Se pare că nu știm așa de multe unul despre celălalt. O privi. Hei, am auzit că ai intrat în necaz, spuse el în șoaptă. Ochii lui Nick se dezlipiră de ecran și acum o privea și el, așteptând.

Teama o împunse ca un cuțit. Până atunci, nimeni de la bar nu făcuse legătura între ea și Jake, deși știa că era doar o chestiune de timp. Știa că lui Stacy n-o să-i placă. Era genul de reclamă nedorită și căutase motiv să o concedieze de cum sosise. Ultimul lucru de care avea nevoie era Ken vorbind despre asta.

— Serios? Se întoarse cu spatele la el și începu să aranjeze sticlele pe raftul de sus. Ce necaz?

El făcu o pauză și o privi în ochi. Era ceva în privirea lui, ceva ce nu mai văzuse până atunci, un fel de răutate gratuită. Știa că o făcea să se simtă incomod și-i făcea plăcere. Însă sclipirea aceea dispăru imediat, fiind înlocuită de fanfaronada lui obișnuită.

— Am trecut pe aici săptămâna trecută și Stacy zicea că ți-ai anulat o tură. Ceva despre o urgență stomatologică. Îi făcu cu ochiul. Eu cred că ai chiulit pur și simplu.

— Mi-a căzut o coroniță, spuse ea. Mâncam ceva și a căzut pur și simplu. Era adevărul deși stomatologul îi spusese că se întâmplase mai degrabă din cauză că scrâșnea din dinți, în somn. În ultima vreme, făcea des asta și se trezea dimineața transpirată, cu dureri la fălci și cu un sentiment permanent de groază.

El pufni demonstrativ, ca într-o pantomimă.

— Pare genul de scuză „câinele mi-a mâncat tema”, iartă-mă că-ți spun.

— Privește cu ochii tăi, zise ea aplecându-se către el și deschizând gura. În fundul gurii se vedea o măsea mai albă decât celelalte, cu suprafața ușor zgrunțuroasă. Săptămâna viitoare merg pentru cea permanentă.

Ken păru impresionat.

— Ei bine, te rog să mă ierți. Se pare că te-am denigrat degeaba.

Ea îi făcu semn cu degetul.

— N-ar fi prima dată. Mai vrei un rând?

— Da, doamnă, spuse împingând halba către ea. Nick făcu la fel, ridicând din nou privirea către televizor.

Cait spera să nu observe cei doi cum îi tremurau mâinile în timp ce le umplea halbele.

39.

VAUGHN, NEW MEXICO 177 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

Cait își frecă clavicula, unde o presase centura de siguranță. Nu îndrăznea să privească șoseaua sau ceea ce fusese șosea cu un minut în urmă și devenise un ocean întunecat.

— Cred... cred că l-am pierdut.

Se uită la Rebecca, care privea cu ochii mijiți în oglinda laterală, cu o expresie chinuită pe chip. Cait făcu la fel. Nu se vedea nimic, nici urmă de reflectoare sau sclipirea argintie a măștii radiatorului. Nu era decât întuneric, înconjurându-le și îngrozindu-le în egală măsură.

Cait dădu din cap.

— L-am văzut intrând pe Șoseaua 60. Se îndreaptă către Vaughn.

Și astfel, se terminase. Câteva ore, cel puțin, erau în siguranță. Se întoarse spre Rebecca.

— Ești bine?

— Așa cred. Tu?

Cait nu răspunse. Cum să fie bine? Un bărbat încercase să le ucidă. Din nou. Poate că scăpaseră de el pentru moment, dar era foarte posibil ca el să reapară. Și în sinea ei știa că ea era singura responsabilă pentru întreaga încurcătură.

— Vreau să oprim un minut.

Se încadraseră deja să intre pe banda de urgență.

Rebecca tresări.

— Nu cred că e o idee bună. Ar trebui să ne continuăm drumul. S-ar putea întoarce...

— Am nevoie de o secundă.

Cait opri mașina.

Rămaseră câteva clipe în tăcere. Radioul prinse un post și vocea lui Van Morrison umplu mașina, cântând despre nopți încântătoare. Afară era întuneric beznă. Cait aprinse farurile iluminând șoseaua denivelată.

— Ies să văd cum arată mașina, spuse cu mâna pe ușa.

Simțea cu disperare nevoia să respire aer curat.

Rebecca o apucă de încheietură.

— Nu cred că e bine să ieși. În lumina lunii, chipul îi era palid și îndurerat. Te rog!

Cait își smulse brațul.

— Trebuie să văd ce a pățit mașina înainte să pornim iar la drum. Dacă e ceva la conducta de combustibil?

— Nu ne-a lovit rău. O fi îndoit bara, nimic mai mult. Ar trebui să ne continuăm drumul până ajungem în orașul următor. Aici e periculos.

— Trebuie să ies un pic, OK? Cait deschise portiera încercând să-și ascundă tremurul mâinilor. Vreau să fumez.

— Bine. Rebecca întinse mâna căutând mânerul portierei. Atunci ies și eu.

Cait deschise gura să protesteze, dar o închise la loc. Nu avea rost să se opună. Poate că și ea avea nevoie de o gură de aer.

Noaptea era înghețată. Cait scoase o țigară și-i întinse Rebeccăi pachetul. Aceasta clătină din cap, apoi se răzgândi. Trase un fum și simți o senzație de relaxare în ceafa, apoi stomacul i se întoarse pe dos și începu să tușească.

Cait o privi amuzată.

— Nu ești fumătoare?

— N-am mai fumat de câțiva ani, spuse Rebecca printre accese de tuse.

Fumară în tăcere. Fumul țigărilor se împletea cu propria lor respirație.

Rebecca se întoarse către ea.

— Nu i-am văzut fața. Tu?

— Nu. Era prea întuneric. Trase lung din țigară. Cred că era aceeași camionetă.

— Și eu.

Cait trase încă un fum și aruncă chiștocul de la țigară. Jarul roșu licărea din țărână. Venise momentul. Împinsese lucrurile prea departe, își asumase prea multe riscuri cu viețile lor. Încălcase, poate, toate regulile ca să ajungă acolo, dar continua să lucreze pentru Surorile de Caritate. Avea o datorie față de femeia de lângă ea, indiferent cine era soțul ei sau cât de ipocrită era ea însăși, indiferent cât de bună era povestea, dacă apuca să o spună. Venise timpul să rezolve încurcătura.

— Trebuie să sunăm la poliție.

Rebecca o privi de parcă tocmai primise o palmă.

— Nu putem face asta.

— Cineva a încercat să ne ucidă. Trebuie să spunem la poliție. Trase aer în piept. Ar trebui totodată să ne întoarcem. Dacă a venit după noi de două ori deja, e posibil să o facă din nou, mai ales dacă îmi cunoaște ruta.

— Dar nu mai ești pe ruta obișnuită. Putem ajunge pe alt drum în Albuquerque, unul la care nu se așteaptă. Putem...

Cait ridică mâna să o oprească.

— Îmi pare rău, nu putem risca.

Îi părea rău să anuleze călătoria, dar lucrurile scăpaseră de sub control. Tipul din camionetă, oricine ar fi fost – o speriasse teribil.

Poate că nu-i plăcea Rebecca și categoric nu voia să facă drumul înapoi, dar nu prea mai avea de ales. Viețile lor erau în pericol. Protocolul era clar prezentat în manual: „Surorile de Caritate au dreptul să înceteze furnizarea serviciilor în orice moment, dacă siguranța clienței sau cea a șoferului sunt amenințate”.

Trebuia să fi făcut de mult cale întoarsă. Sperase că pericolele și obstacolele cu care se confruntaseră fuseseră o serie de neînțelegeri sau niște coincidențe nefericite și că își vor continua călătoria în condiții normale, cel puțin, atât de normale cât puteau fi acele călătorii.

Anularea călătoriei o necăjea la fel de mult ca și pe Rebecca. Adevărul era că dacă se întorcea acum pierdea tot. Ajungea înapoi la Dark Horse, să le servească bere la halbă lui Ken și Nick și unor studenți beți, cu șepcile așezate invers pe cap și gulerele de la tricou ridicate și poate că, în sfârșit, s-ar fi interesat de postul acela de manager, acum că Stacy se mutase la barul de vinuri de pe Second Street. Scăpa de uniforma aceea stupidă. Anul următor împlinea douăzeci și șase de ani. Cât timp se mai putea preface că aceea nu era viața ei adevărată?

Încă zece ore înapoi pe drum și avea să fie din nou în apartamentul ei din Austin. Înapoi în bucătărioara ei galbenă, pregătindu-și o cafea mare și privindu-l pe Adam cum scoate tomberoanele pe trotuar. Înapoi, întrebându-se dacă aceea era ziua în care cineva îi va strecura pe sub ușa un bilet conținând o amenințare cu moartea, sau se va strecura în spatele ei la benzinărie, ori o va aștepta la adăpostul întunericului într-o parcare. Înapoi să își caute numele pe internet și să citească lucrurile oribile pe care niște

străini le spuneau despre ea, toate acestea pentru că scrisese un articol și un politician pe care nu-l întâlnise în viața ei o transformase într-un simbol național demn de ură și dispreț.

Rebecca scutură din cap.

— Te rog. Dacă implicăm poliția, vor întocmi un raport, iar rapoartele acelea pot fi găsite. Dacă mi se află numele...

Cait o privi. În sfârșit! Acea era revelația pe care o așteptase.

— Te temi de soțul tău.

Rebecca făcu un pas înapoi, șocată.

— Nu! Dumnezeu, nu! Doar că... e complicat. Te rog! Te implor! Fără poliție. Trebuie să fiu în Albuquerque de dimineață. Dacă nu ajung... Clătină din cap și începu să plângă.

Cait nu o mai văzuse atât de supărată, nici măcar atunci când maniacul acela încercase să le scoată de pe șosea. Îi scăpa ceva.

Înțelese abia atunci că era ceva mai important decât orice poveste pe care visase vreodată să o scrie.

— Rebecca, spuse ea cu blândețe. Ce se petrece de fapt?

Femeia clătină din cap și își șterse ochii.

— Nimic... trebuie să ajung acolo, atâta tot. Trebuie să mă duci acolo. Te rog. Știu că îți cer mult – *știu* – dar... nu am de ales. Trebuie să mă duci în Albuquerque până mâine. Este singura mea șansă.

Pentru prima oară, Cait o văzu pe Rebecca nu ca pe o nevestă îngâmfată de politician sau ca pe subiectul unei povești de scandal, nici măcar ca pe o clientă căreia îi furniza un serviciu. O văzu drept ceea ce era: o femeie speriată, disperată, care avea nevoie de ajutorul ei. Trase adânc aer în piept.

— Bine. Fără poliție. Mergem la Albuquerque.

CU DOUĂ SĂPTĂMÂNI ÎNAINTE

Expresia de pe chipul doctorului era atent aleasă.

— Mă tem că am vești rele, spuse acesta așezându-se pe marginea taburetului.

Rebecca se ridică în capul oaselor, strângându-și halatul de spital în jurul trupului. Își dorea să o fi lăsat să se îmbrace după ecografic. Se simțea vulnerabilă, cum stătea pe masa de consultație, pe jumătate goală, cu abdomenul încă umed de gel și cu picioarele atârând. Ca un copil.

— Ecografia arată că fetusul prezintă niște... anomalii.

Deveni foarte atentă. Până atunci, doctorul îl numise bebeluș. Acum era fetus. Simți o gheară în stomac.

— Ce fel de anomalii?

Doctorul îi privii mâinile strânse.

— Rebecca, știi ceva despre anencefalie?

Clătină negativ din cap. Trebuia să știe. Trebuia să fi știut despre orice i s-ar fi putut întâmpla copilului ei. De ce nu știa?

Doctorul se încruntă.

— Apare atunci când creierul fetusului nu se dezvoltă corespunzător în uter.

— Ce înseamnă asta? Bebelușul o să fie bine?

— Din păcate, este o afecțiune gravă. Dacă ajunge la termen, există 70% riscul să se nască mort. Cei care supraviețuiesc nașterii nu rezistă decât câteva zile, cel mult câteva săptămâni. Clătină din cap. Nu există remediu.

Îi fugi pământul de sub picioare, pereții cabinetului se prăbușiră ca niște cărți de joc. Auzul i se umplu de un foșnet ca de cascadă, apoi se prăbuși într-o beznă adâncă. Când deschise din nou ochii, doctorul era aplecat deasupra ei, îngrijorat, fără expresia prudentă de mai devreme. Rebecca vedea doar chipul trist al unui om neputincios.

— Îți aduc ceva de băut, apoi discutăm ce e de făcut, îi spuse blând când se ridică din nou, după care ieși închizând încet ușa în urma lui.

În liniștea înconjurătoare nu auzea decât huruitul slab al aparatului de aer condiționat și sunetele venind de la echipamentele dintr-o încăpere alăturată. Își ridică genunchii la piept și-i cuprinse strâns. Dacă se făcea foarte mică, își proteja copilul. Îl vindeca numai cu puterea voinței. Își imagină fărâma de om care plutea în interiorul ei, degețelele mici, năsucul și liniile ochișorilor. Abia ce o văzuse, pe ecran, cu doar un minut înainte. O minune. O întrupare. Asistentă își stăpânise o exclamație și ea crezuse că fusese reacția naturală la vederea unui prunc în pânțele mamei sale. Cum să nu fii uimit? Acum însă înțelegea: felul în care îi evitase privirea manevrând sonda peste abdomenul ei bombat, fără să zâmbească. Știuse că pruncul era condamnat.

Rebecca se îmbracă în grabă, încheind cu degete tremurânde nasturii cămășii. Își legă șireturile, simțindu-și picioarele grele ca plumbul. Când se ridică de pe masă, cearșaful de hârtie se șifonă. Nu voia să mai fie acolo când se întorcea doctorul. Poate dacă nu-l mai vedea, spusele lui nu se adevereau. Își luă geanta și ieși în goană din cabinet, ignorând recepționera care-i cerea să stabilească următoarea programare. Nu se va mai întoarce, hotărî deschizând portiera și așezându-se la volan. Va merge acasă și va rămâne acolo până când copilul va veni pe lume, și va naște singură, și-și va legăna copilul pe brațe, și știa – știa! – că îl va proteja. Își va face copilul bine.

Răsuci cheia în contact, dar nu plecă. În schimb, rămase pe loc, în parcare, uitându-se la celelalte femei însărcinate cum vin și pleacă de la cabinet, cu chipurile îmbujorate de entuziasm sau palide din cauza grețurilor, dar toate fericite. Niciuna nu semăna cu chipul pe care îl vedea ea în oglinda retrovizoare, pământiu și devastat.

Scoase telefonul din geantă și căută: anencefalie. Apărură imagini peste imagini de copii cu capetele deformate, cu ochii strânși și gurile deschise. Știa că trebuia să înceteze, dar nu putea, continuă să se uite până când ochii începură să o usture. Nu mai știa de când era acolo. De o oră? Două? Auzi o bătaie în geam și tresări, iar telefonul îi scăpă din mână alunecând sub scaunul pasagerului. Când își ridică privirea o văzu pe asistentă care îi făcuse ecografia. Femeia făcu gestul prin care îi cerea să coboare geamul. Rebecca apăsă mecanic butonul. Deschise geamul.

— Ești bine? întrebă femeia, deși se vedea că Rebecca nu era bine, deloc, iar ea știa și de ce.

Rebecca nu răspunse. Ceva o împiedica să vorbească. Durerea aceea o va însoți pe vecie; își făcuse culcuș în măruntaiele ei și o sufoca treptat. Știa că trebuia să plângă, dar lacrimile îi secaseră.

Asistenta deschise portiera și se ghemui lângă ea.

— Vrei să intrăm? o întrebă.

Privirea ei era atât de blândă încât Rebecca nu se putea uita la ea. Clătină negativ din cap.

— Bine, spuse asistenta luându-i mâna. Stau și eu aici cu tine, da? Și când te simți în stare, poate vorbim despre asta. Dar numai dacă vrei.

Rebecca dădu afirmativ din cap și își lăsă mâna în mâinile ei. Avea senzația că își părăsise trupul și plutea undeva, deasupra, privind, așteptând ca totul să ia sfârșit, pentru că în sufletul ei simțea că ceea ce se întâmpla nu era adevărat. Nu putea fi. În viața reală, copila ei creștea sănătoasă și puternică și în curând, peste câteva luni, va sosi pe lume însoțită de un șuvoi de sânge, de durere și de iubire, va deschide ochii și o va privi, iar ea o va cunoaște mai bine decât pe oricine altcineva, chiar mai bine decât se cunoștea pe ea însăși. Copila ei nu era unul din monștrii aceia de pe ecran, copila ei era perfectă.

La un moment dat, asistenta opri motorul și mai târziu sună un coleg și-i ceru să-l anunțe pe Patrick. Când acesta sosi, Rebecca îl lăsă să o cuprindă în brațe și să o conducă înapoi în clinică, unde o așezară pe un scaun din plastic tare, iar el intră să vorbească cu doctorul. Asistentele continuă să-i aducă pahare cu ceai care se răcea, neatins, pe masă. Când Patrick ieși din cabinet, părea îmbătrânit, liniile dimprejurul gurii se adânciseră, ochii îi erau încercânați și grei. O luă de mână, merse la mașină și apoi acasă, în tăcere.

— O să mergem la un alt doctor, îi spuse el așezând-o pe pat. Acesta nu știe ce vorbește. Becca, nu-ți face griji. Se aplecă și o sărută pe frunte. O să fie bine.

Însă Rebecca știa atunci, cu o limpezime șocantă, că nu va fi bine, că-și va pierde copilul și nimic nu va mai fi la fel.

PASTURA, NEW MEXICO
220 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

Rebecca nu știa ce o determinase pe Cait să se răzgândească și nici nu-i păsa. Era mult prea epuizată de oboseală, teamă și ușurare să mai simtă ceva.

Trecuse aproape o jumătate de oră și camioneta nu mai apăruse. Poate Cait chiar scăpase de ea când făcuse trucul acela cu farurile. Poate nu vor ști niciodată cine fusese la volan. Nu-i păsa. Tot ceea ce conta era că erau în drum spre Albuquerque. Mâine, pe vremea aceea, urma să fie pe patul ei din Lubbock; coșmarul acela se va fi încheiat, iar ea va porni pe drumul lung al vindecării.

Vocea lui Patrick îi răsuna în minte: „Ai încredere, iubito. Ai încredere”.

— Crezi în miracole? se pomeni întrebând cu voce tare.

Cait o privi o secundă, apoi clătină din cap.

— Nu, dar mama crede. Când eram mică, vedea semne trimise de Dumnezeu peste tot: în curcubeul apărut după ploaie sau în câte o floare deschisă în miezul iernii. Mi le arăta și-mi spunea că acela era felul lui Dumnezeu de a ne spune că are grijă de noi. Și bunica făcea la fel, dar cu penele. Credea că erau semne trimise de mama ei. Ori de câte ori găsea una, o ridica, își înălța privirea spre ceruri și spunea: „Bună, mama. Sper că ești bine”. Cait zâmbi amintindu-și. Tu crezi?

— Și mama credea. Rebecca trase aer în piept. A murit când aveam optsprezece ani.

— O, Doamne. Îmi pare rău.

— Ai văzut pe cineva murind de cancer?

Cait clătină negativ din cap.

— Sper să nici nu vezi. Îi macină din interior până nu mai rămâne nimic. Pe mama a consumat-o încet, la început, vreme de un an, apoi fulgerător, în două săptămâni. La final, părea un schelet întins pe pat. Îi căzuse părul, buzele îi sângerau și avea dureri tot timpul, fără oprire. Rebecca închise

ochii. În tot acest timp, îmi spunea că un miracol o va salva. A venit un preot și a stropit-o cu agheasmă, a cumpărat de pe internet tot felul de lucruri – uleiuri și alifii infuzate cu puteri tămăduitoare, dar erau numai prostii. Tot timpul se ruga să se vindece și și-a păstrat până în ultima clipă speranța că Dumnezeu o va salva. Obrajii Rebeccăi erau plini de lacrimi și Cait se abținu cu greu să nu întindă mâna să i le șteargă. A murit crezând că Dumnezeu o abandonase. Nu s-a împăcat cu situația. S-a luptat până la final și când în sfârșit a venit momentul, știi ce a spus?

— Ce? șopti Cait.

— Că a fost vina ei. Că dacă s-ar fi rugat cu mai multă ardoare sau credința i-ar fi fost mai puternică, ar fi fost salvată. Rebecca clătină din cap. Firește, nimic n-ar fi salvat-o. A murit înainte să împlinească patruzeci și cinci de ani.

— E îngrozitor. Îmi pare tare rău. După un moment de tăcere, adăugă: Nu cred în miracole.

— Nici eu. Rebecca își privea imaginea reflectată în geam. Copilul e bolnav, spuse în cele din urmă. Nu va supraviețui, cel puțin, nu mai mult de câteva zile, iar acele zile... închise ochii. Nu e viața pe care mi-o doresc pentru ea. De aceea fac asta.

Chipul lui Cait se schimonosi de durere.

— O, Doamne! Îmi pare rău.

Rebecca zâmbi trist.

— Și mie.

Cait încerca să pună lucrurile cap la cap; Rebecca vedea asta.

— Prin urmare, soțul tău nu știe despre boala copilului?

— Știe. Rebecca scutură din cap. Dar el crede în miracole, crede că soarta copilului nostru va fi un miracol.

— Dar tu nu crezi?

Rebecca scutură iar din cap.

— Eu știu mai bine.

CU UNSPREZECE ZILE ÎNAINTE

Patrick îngenunche lângă pat și o cuprinse cu brațul.

— Scumpo, te rog. Trebuie să ai credință!

Fuseseră la încă trei doctori, în trei zile, și primiseră același răspuns: copilul lor nu avea nicio șansă. Va muri, fie înainte, fie în timpul nașterii. Dacă totuși supraviețuia nașterii – ceea ce ar fi fost un „miracol” în sine, spusese un doctor și Rebecca își dorea ca el să nu fi folosit acel cuvânt – viața copilului avea să fie una scurtă. Câteva ore, poate o zi. Atât.

— A fost un copil în Franța, zicea Patrick. Am citit despre el pe internet. A suferit de aceeași malformație și a trăit trei ani. Îi strânse mâinile. Am putea avea trei ani, Becs, poate mai mult.

Citise și ea povestea aceea și multe altele. Despre femeii care își duseseră sarcina la termen, care acoperiseră creștetele pruncilor lor cu căciulițe tricotate de ele, îi sărutaseră și-i ținuseră în brațe până când aceștia muriseră. Ea nu putea face asta. Știa că ar fi distrus-o complet. Știa că nu și-ar mai fi revenit niciodată.

— Nu pot, spuse ea, și Patrick își cuprinse capul între palme.

Poate că era lașă.

Nu, nu era asta. Sau asta nu era tot. Știa că pierderea aceea ar fi distrus-o oricum, că n-ar fi reușit niciodată să-și vindece inima. Din clipa în care doctorul rostise cuvintele acelea – „îmi pare rău” – știuse că era exilată în lumea umbrelor.

Dacă ar fi crezut că fiica ei ar fi trăit un singur moment de bucurie pe pământ, i l-ar fi oferit. Copila ei nu o va putea vedea, auzi, sau să-i simtă atingerea. Se va naște într-o lume rece, pustie, incapabilă să-i primească iubirea, apoi va muri.

Cel puțin pentru moment, pruncul era în siguranță, confortabil în pânțele ei. Și, cel puțin pentru moment, putea alege de ce moarte va avea parte copilul ei. O moarte care o ținea în siguranță și confort, în pânțele ei, până în ultima clipă.

Patrick credea în miracole și credea în capacitatea lui de a le face să se întâmple. Soțul ei avea credință. În Dumnezeu. În soartă. În el însuși. Era unul dintre lucrurile care-i plăceau la el.

Ea însă, în momentul acela, nu avea nevoie de credință, de Dumnezeu sau de miracole. Nimic din toate acelea nu conta. Nimic din toate acelea nu era real. Real era copilul care creștea în pântecul ei, iremediabil distrus, la fel ca inima ei.

Și era decizia ei, a mamei sale, să se milostivească și să-i curme suferința.

ARABELLA, NEW MEXICO
201 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

Cait îi aruncă Rebeccăi o privire. Aceasta ținea ochii închiși și era întoarsă către geam. Părea atât de mică în scaunul Jeep-ului, atât de fragilă...

Privirea îi coborî apoi către reportofonul de sub bord. Dacă își încorda auzul, ar fi jurat că auzea hurea înfundat al mecanismului de înregistrare mergând. Cine făcea așa ceva? O persoană îngrozitoare. Una care merita cu vârf și îndesat toate relele pe care viața i le scotea în cale. Ea era trădătoarea, nu Rebecca. O indusese în eroare pe femeia aceea, poate chiar o pusese în pericol. Cum putea fi sigură că bărbatul din camionetă le urmărise din cauza Rebeccăi? Erau destui cei care voiau s-o vadă moartă pe ea. Foarte mulți.

Încercă să-și imagineze momentul în care Lisa realizase că ea, Cait, o preluase pe Rebecca, și nu Pat. Cu siguranță fusese furioasă și pe bună dreptate. Cait o dezamăgise, le trădase încrederea, care era un factor esențial în activitatea Surorilor de Caritate. Pe deasupra, se crezuse deșteaptă. Asta era mereu greșeala ei. Se va învăța vreodată minte?

Când primiseră telefonul, era în birou, cu Lisa. Își dăduse imediat seama că ceva era în neregulă din felul în care Lisa se întorsese aplecându-se deasupra telefonului.

— Desigur, spusese ea mângâietor. Garantăm discreție absolută. Cait o privise notând ceva într-un carnețel și subliniind cu două linii. Vă sunăm imediat ce e totul pus la punct, mai zisese Lisa, apoi închisese.

Profesorul de jurnalism al lui Cait le spusese cât era de important să învețe să citească de-a-ndoaselea – „o cale prețioasă prin care aflați lucruri de la subiecți fără știrea acestora” –, astfel încât aproape îi stătu inima în loc când văzu numele Rebecca McRae scris caligrafic de Lisa.

— E vorba despre *acea* Rebecca McRae? întrebă, dar Lisa închise carnețelul și clătină negativ din cap.

— Nu-ți bate capul, știi care sunt regulile.

Sigur că știa. Șoferii nu trebuiau să aibă legături personale cu clienții. Iar legătura ei cu Rebecca... ei bine, pentru Cait putea fi descrisă ca fiind personală. De aceea, când Lisa sunase să confirme că Pat o va însoți pe Rebecca la clinica din Albuquerque, peste o săptămână, știuse că trebuia să acționeze rapid. Când îi ceruse lui Pat să facă schimb de clienți, colega ei fusese surprinsă, dar când îi spusese că va avea o cursă mai scurtă – de la periferia orașului Austin la clinică – pe când cursa lui Pat era peste noapte... ei bine, nu fusese nevoie să insiste. Cait o asigurase că o va anunța ea pe Lisa de schimbare, dar, în mod convenabil, uitase să o facă.

Era clar că zilele ei de colaborare cu Surorile de Caritate luaseră sfârșit.

Uneori se detesta. Sincer.

Rebecca deschise ochii.

— Cât am dormit?

— Nu mult, îi răspunse uitându-se la ceas. Cam zece minute.

— Vreun semn din partea camionetei?

Cait scutură negativ din cap.

— Nimic până acum. Cred că în curând intrăm în Santa Rosa. De acolo, vom stabili cum ajungem la Albuquerque.

— Îți mulțumesc că faci asta, șopti Rebecca. Știu că ceea ce îți cer nu este un lucru ușor. Nu am cuvinte să-ți mulțumesc.

— Măcar atâta să fac, spuse Cait îmbujorată de rușine. Nu merita recunoștința acelei femei, nu după ceea ce plănuise.

— Vorbesc serios. Mulțumesc. Rebecca întinse brațele deasupra capului și căscă. Ai niște gumă de mestecat? Credeam că am și eu în geantă, dar nu o mai găsesc.

— Sigur, ar trebui să fie în suportul acela, sub bord.

Imediat ce rosti cuvintele se albi de groază. Secunde următoare se desfășurară cu încetinitor. Mâna Rebeccăi întinzându-se și pipăind. Degetele ei trecând peste reportofonul lipit sub bord. Expresia nedumerită de pe chipul ei, când îl desprinsese, apoi teama, apoi furia.

— Ce faci, ne înregistrezi? o întrebă clătinând din cap, nevenindu-i să creadă.

Cait își frământa mintea. Trebuia să spună ceva, să găsească o scuză plauzibilă, o poveste... dar nu găsi nimic. Mintea îi era golită de gânduri, iar în stomac simțea un nod.

Privi încremenită cum Rebecca derulează înregistrarea, apoi ascultă. Vocile lor răsunară în cabină.

— Dumnezeu! Rebecca dădu drumul reportofonului în poală de parcă era încins. Ne-ai înregistrat în tot acest timp. Se întoarse și o privi cu ochii măriți, strălucind. De ce ai făcut asta?

— Nu e ceea ce crezi.

Atâta doar că mințea, era exact ceea ce credea.

— Ascultă, Rebecca...

— *Cine ești?*

Detesta cât de speriată părea femeia de lângă ea și faptul că era așa din vina ei.

— Sunt Cait. Sunt cine am zis că sunt.

— Lasă-mă să cobor. Acum!

— Dar suntem în mijlocul pustietății...

— Nu-mi pasă! Rebecca era albă ca varul. Trage pe dreapta!

— E periculos.

— Nu-mi spune tu ce e periculos, șuieră Rebecca. Oprește!

Cait trase la marginea șoselei și opri.

— Rebecca, ascultă, dă-mi voie să-ți explic...

Dar aceasta coborâse deja și se îndepărta cu pași mari prin deșert, părul ei blond strălucind argintat în lumina lunii.

Cait desprinsese centura de siguranță, dar nu porni după Rebecca. Inima îi bubuia în piept, stomacul îi era un ghem de nervi. Strânse pleoapele, dar sentimentul de vinovăție o copleșise ca un val care trecea peste ea, iar și iar, de neoprit. Greșise. Grav. Rebecca o ura pe bună dreptate – merita disprețul ei. În minte îi răsări vocea mamei ei. „Poartă-te bine”, îi spunea în fiecare dimineață când o trimitea la școală. „Să fii mândră de tine”.

Rușinea o mistuia. Nu-și mai amintea când făcuse pe cineva mândru, cu atât mai puțin pe sine însăși.

Aruncă o privire afară și văzu silueta Rebeccăi îndepărtându-se. Nu putea șterge cele întâmplare, dar putea să se revanșeze. Putea, cel puțin, să o aducă pe Rebecca înapoi și să o ducă în siguranță în Albuquerque. Măcar atâta lucru să facă. Nu era cine știe ce, dar era un început.

Putea face asta doar spunând adevărul.

Pașii îi răsunau înfundat în deșert. Alerga să o ajungă pe Rebecca. Aceasta se opri și stătea nemișcată, cu brațele strânse peste piept, de frig

sau de plâns. Nu se întoarse când Cait îi așeză mâna pe braț.

— Rebecca...

Ce să-i spună? Cum să-i explice ceea ce făcuse tocmai femeii căreia plănuise să-i distrugă viața? Trase adânc aer în piept.

— Sunt scriitoare.

Rebecca plecă capul.

— Ai spus că ești barmaniță.

Cait făcu un pas în față.

— Sunt. Dar sunt și scriitoare și voiam să scriu un articol despre tine. Despre asta, spuse făcând un gest vag cu mâna.

— Voiai să scrii despre mine. Despre asta.

Vocea Rebeccăi era lipsită de emoție. Amorțită. Ca și cum se așteptase la asta. Ca și cum nu era deloc surprinsă.

Pe Cait o cuprinse din nou vina. Se chinuia să găsească cuvintele potrivite să-și explice comportamentul. Dintr-odată, întreaga ei realitate, atent construită, îi păru jalnică și frivolă. Ce naiba era cu ea? Abuzase de încrederea unei femei aflate într-o situație extrem de vulnerabilă, trădase organizația care-i dăduse un sens în viață. Și pentru ce? Pentru o răzbunare greșită. În orice caz, nu fusese vina ei, de la bun început? Nu își dăduse seama ce făcea când scrisese articolul acela? Ce crezuse că se va întâmpla când acceptase să meargă la Jake acasă? Poate că Patrick avea dreptate să o numească lașă. Îi pedepsea pe alții pentru propriile ei greșeli. Nu asta însemna să fii laș?

— Știu cine ești și știu că ești căsătorită cu Patrick McRae.

Rebecca gemu ușor.

— Ce vrei? Bani?

— Nu vreau bani.

— Lucrezi cu adevărat pentru organizația aceea? Surorile de Caritate? Sau și asta e tot o minciună.

— Lucrez pentru ei.

— Mi-au spus că totul se desfășoară anonim. Mi-au *promis*. Umerii Rebeccăi se scuturau și Cait știu că plângea. O să îmi distrugi viața.

Cait scutură din cap.

— Nu, nu asta vreau să... m-am gândit că...

Rebecca râse amar.

— Știi ceva? N-ai decât. Scrie-ți afurisitul de articol. Oricum e prea

târziu. Viața mea e distrusă.

— Rebecca, încetează. Nu am să scriu despre tine. Te voi duce la Albuquerque, apoi în Lubbock, așa cum ți-au spus de la organizație, și jur că nu voi spune nimănui nicio vorbă despre toate acestea. Bine?

Rebecca tăcea. În lumina lunii părul ei părea alb. Cait nu mai suporta că stătea cu spatele la ea, așa că o întoarse s-o privească. Obrajii Rebeccăi erau uzi de lacrimi, iar ochii îi erau umflați și roșii. Era... dezolată.

— Ce vrei de la mine? strigă ea cu vocea îngroșată de furie. Copilul meu moare. Nu-ți ajunge? De ce faci asta?

Cait plecă capul.

— Nu e din cauza ta, ci a soțului tău.

Buzele Rebeccăi erau albe și se întinseră într-un zâmbet forțat.

— O, mi-am dat seama deja de asta. Faci un ban ușor scriind despre avortul soției lui Patrick McRae. Văd deja titlurile: „Nevastă de politician își ucide pruncul”. Pariez că-ți va aduce suficienți bani ca să nu mai servești băuturi o vreme, nu-i așa? Scutură din cap și scuipă în nisip. Îmi faci silă.

În Cait se ridică un val de furie. Care vasăzică, acela era adevărul. Oamenii precum Cait le făceau silă oamenilor ca Rebecca, de când era lumea. În regulă, era scrântită. Foarte scrântită. Plănuise să se folosească de femeia aceea, dar nu același lucru făcuse și soțul ei în timp ce ea stătuse lângă el, zâmbind elegant? Strânse brațul Rebeccăi.

— Discursul în care vorbește despre mișcarea MeToo și Jake Forsythe, cel care a devenit viral. Eu am scris articolul acela. După ce soțul tău a spus lucrurile acelea despre mine, cineva a spart serverul site-ului și mi-a făcut numele public. Mi-au aflat și adresa și au început să mă terorizeze. Am primit amenințări cu moartea, oamenii mă sună la orice oră din zi și din noapte, unii au venit chiar la ușă... În fiecare zi trăiesc cu teamă din cauza soțului tău. Am crezut că ești o nevastă tipică de politician care caută să ascundă un scandal. Nu știam despre... problema copilului tău. Dacă știam, n-aș fi plănuit asta. Trase aer în piept. Prin urmare, îmi pare rău că m-am purtat așa, îmi pare rău că te-am înregistrat fără știrea ta și îmi pare rău că voiam să scriu articolul acela, dar trebuie să înțelegi că Patrick McRae *mi-a distrus viața*. Trebuie să înțelegi asta.

Preț de câteva clipe nu se auziră decât țipetele îndepărtate ale unui linx și respirația grea a celor două femei.

— Îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta, spuse Rebecca înțepată. Sunt sigură că Patrick nu a făcut-o intenționat.

Cait făcu un efort să nu pună la inimă.

— Îmi pare rău că ți-am trădat încrederea. Îi întinse reportofonul. Poftim! Ia-l! Nu-mi trebuie.

Rebecca o fixă lung cu privirea.

— Ai de gând să scrii oricum articolul?

Cait clătină din cap.

— Dumnezeuule, nu! Sigur că nu.

— Și mă duci până în Albuquerque?

Cait dădu din cap.

— Dacă-mi permiți.

Rebecca luă reportofonul, îl aruncă la pământ și-l călcă până îl distruse, apoi își șterse lacrimile cu dosul mâinii și porni înapoi spre mașină. Cait se grăbi s-o ajungă.

— Îmi pare sincer rău, Rebecca. Îți jur, dacă știam...

Rebecca ridică mâna s-o oprească.

— Hai să ne reluăm călătoria, în regulă? Am pierdut deja prea mult timp. Nu-mi permit alte întârzieri.

Cele două femei urcară în mașină fără vreo altă vorbă și în curând porniră iar la drum, înspre vest.

Patrick aştepta în culisele unui post local de televiziune ca omul cu clipboardul să-i facă semn să intre în platou. Era cel de-al treilea interviu în tot atâtea zile şi ajunsese în punctul în care făcea totul automat. Nu-şi mai recunoştea propria voce şi vorbele pe care le rostea îi erau străine şi bizare, de parcă le asculta spuse de altcineva, la radio, nu de el însuşi.

Trecuse o săptămână de când afluase despre boala copilului şi de atunci nu dormise mai mult de câteva ore.

De două nopţi nu dormise deloc. În schimb, stătuse pe pat lângă Rebecca, ascultând-o cum zăcea trează lângă el, inertă ca un stâlp, şi se rugase în gând lui Dumnezeu. „Dă-mi putere, ceruse. Arată-mi calea”.

Ştia că dacă se ruga cu destulă ardoare, Dumnezeu îl va asculta. Întotdeauna o făcuse.

Era atât de binecuvântat, chiar dacă uneori uita chiar el asta. Uneori, când străbătea un câmp acoperit de noroi ca să se adreseze unui grup de fermieri blazaţi sau când se pregătea pentru un interviu – pentru că avea totuşi nişte obligaţii profesionale de îndeplinit, cel puţin pentru moment – simţea lumina caldă a lui Dumnezeu părăsindu-l uşor. Apoi însă îşi amintea toate felurile în care viaţa îi era binecuvântată şi lumina Lui îl învăluia din nou.

Îl însoţise dintotdeauna, deşi uneori nu o recunoscuse. Când era copil, mama lui îl ducea la biserică în fiecare duminică, însă de cum îi păşea pragul îl cuprindea neastâmpărul şi-l ţinea tot timpul cât dura slujba, până când putea în sfârşit să iasă şi să se joace cu ceilalţi copii în parcare, în timp ce mama lui vorbea cu celelalte mame. Îl certa de fiecare dată când venea să-l ia acasă, văzându-i cămaşa şi pantalonii murdari de iarbă.

— Nu ai pic de respect, îi spunea în timp ce el se aşeza pe bancheta din spate a maşinii.

Nu-l lăsa să călătorească în maşină pe scaunul de lângă ea, spunea că nu se cuvine. El îşi pleca privirea şi-şi cerea iertare, doar de formă, ştiind că

imediat ce ajungeau acasă îi pregătea un pahar de ciocolată cu lapte, îl lăsa să se uite la televizor și, până duminica următoare, totul era dat uitării.

Nu o recunoscuse nici în timpul școlii, când profesorii vorbeau despre el folosind cuvinte precum „dăruit” sau „genial”. Nu învățase niciodată din greu, nu avusese nevoie: creierul lui părea că avea o voință proprie. După ce luase nota maximă la teste, un profesor îi spusese că avea șanse să obțină o bursă și-l ajutase să aplice la universități care-l ademeneau din broșuri cu imagini de campusuri înverzite și studenți zâmbitori strângând la piept caiete. Când scrisorile de acceptare începuseră să sosească, mama lui devenise mândră, dar distantă, tratându-l ca pe un demnitar de vază care stătea, din când în când, sub acoperișul ei, iar nu ca pe propriul ei fiu. O înțelegea, într-un fel. Era primul din familia lor care mergea la facultate și primul care pleca din orașul în care se stabiliseră cu patru generații în urmă. Nu îi mai aparținea ei: aparținea unei lumi pe care o respecta și de care se temea în egală măsură.

Alesese să se mute pe Coasta de Vest, gândindu-se că atmosfera îi va fi cumva mai familiară și mai îngăduitoare decât pe Coasta de Est, dar cum dădu cu ochii de întinderea involburată a Pacificului, de profilul munților în peisajul înverzit, de femeile cu păr blond și zâmbete generoase, înțelese că ajunsese într-un loc ce nu semăna deloc cu Texasul. Cu toate acestea, se integrase imediat. Își lăsase părul să crească, îl coafa să-i cadă în bucle peste frunte într-un fel pe care femeile păreau să-l găsească fermecător, se controla să nu vorbească cu accent, învăța să facă surf. Făcea totul ușor, inclusiv să studieze. Avea câteva ore pe zi, apoi o grămadă de timp liber. Cum putea cineva să spună că era greu?

Firește, își spunea zâmbind cu căldură amintirilor, vorbea aroganța din el. Fusesse un nemernic înfumurat, nu încăpea îndoială, dar cum să nu se umfle în pene când toate dorințele păreau să i se împlinească instantaneu? Până și Rebecca.

Avusese revelația târziu în viață și când o trăise, îl absorbise cu totul. Era simplu: nu trebuia decât să capituleze. Cu capitularea venită și mai multe binecuvântări. Se întorsese acasă, în Texas. Avea o șansă să intre în Senat. Aștepta un copil.

Acum însă Dumnezeu îl supunea celei mai mari încercări de până atunci.

Dacă soția lui își ducea planul la îndeplinire, pierdea tot. Copilul. Cariera lui politică. Iubirea pură, autentică pe care o simțea când o privea

pe Rebecca. Și cel mai rău, știa că dacă lăsa să se întâmple lucrul acela, pierdea harul lui Dumnezeu.

Își trăia cele patruzeci de zile în pustiu. Era lupta lui împotriva întinericului. Credința îi era pusă la încercare și voința îi era călită în bătălie.

Era momentul lui să se ridice la înălțime.

CU ZECE ZILE ÎNAINTE

Când se dădu jos din mașină, Cait simți ceva pocnindu-i în gât. Își petrecuse ultimele zece ore servind Natty Ices și crochete de cașcaval unor studenți care urmăreau un meci în care Longhoms luau bătaie. Turele în care se difuzau meciuri erau mereu dificile – oamenii se îmbătau prea repede, exista întotdeauna cel puțin un ticălos care trebuia pus la punct și cel puțin o vomitătură de șters pe jos –, însă când echipa locală pierdea, era cel mai neplăcut. Oamenii se îmbătau urât, genul de beție care-i făcea să sară la bătaie din nimic sau să numească o necunoscută de la masa vecină curvă. Nici nu mai lăsau bacșiș fetei drăguțe de la bar. Cait plecase de la bar în seara aceea cu patruzeci și trei de dolari amărâți și o durere îngrozitoare de spate.

Astfel încât, în clipa în care vecinul ei deschise ușa și-i făcu semn să oprească, se simți și mai rău. Adam era de treabă – aducea și tomberonul ei la loc după ce se ridica gunoiul, îi amintea să mute Jeep-ul în zilele în care se mătura strada –, dar avea obiceiul să apară la momentul nepotrivit. Iar acela era un exemplu perfect.

— Bună, zise ea în drum spre ușa. Mă cam grăbesc, așa că...

— Te-a căutat cineva.

Lui Cait îi stătu inima în loc.

— Ce vrei să spui?

— Un tip a trecut pe aici, mai devreme. L-am văzut trecând cu mașina în sus și în jos, de câteva ori, încetinind mereu în dreptul casei tale. M-am gândit că s-o fi rătăcit. Apoi a oprit și a așteptat acolo, cu motorul pornit, vreo douăzeci de minute.

— De unde știi că mă căuta pe mine? „Evident că mă căuta pe mine”.

— M-am dus lângă camioneta lui și l-am întrebat dacă are nevoie de ceva.

— Serios? Pe Cait o cuprinse teama. Nu trebuia să faci asta. Putea să fie vreun nebun.

Firește că era un nebun. Întrebarea era: care din ei? Numărul acestora crescuse, își scuipau veninul pe 4chan, la telefon, și trimiteau e-mailuri de amenințare. Cineva îi trimisese chiar un cap de porc. Fără niciun bilețel, ceea ce făcea situația și mai îngrozitoare. Cel mai adesea, își petrecea nopțile acasă la prieteni sau rămânea la Dark Horse, bând bere gratis cu ajutorii de barman și așteptând să se facă dimineață. Când nu avea încotro și venea acasă, dormea cu un cuțit sub pernă, cu mâna strânsă pe plăsele.

— N-a fost nimic, spuse Adam ridicând din umeri fără să-i pese. Nu mi-a plăcut cum dădea târcoale.

— Și a zis ceva?

— A întrebat când te găsește acasă.

— Ce i-ai zis?

— I-am zis că nu e treaba lui.

— Și după aceea a plecat?

— Da, după o vreme. L-am urmărit pe fereastră până a plecat.

Cait simți că mai avea puțin și vomita acolo, pe asfalt.

— Mulțumesc, Adam. Ascultă, dacă se mai întâmplă, să chemi poliția. Ai numărul meu de telefon?

Clătină negativ din cap. Ea scrisese numărul pe un bon vechi și i-l întinse.

— Vorbesc serios. Nu încerca să vorbești cu el. Poate fi periculos.

Adam dădu din cap.

— Ești bine? Vrei să te așezi sau ceva?

Cait clătină pozitiv din cap.

— Sunt bine, mulțumesc. O să merg în casă acum. Noapte bună și mulțumesc că l-ai alungat, indiferent cine o fi fost. Se forță să zâmbească. Eroul meu.

Închise ușa în urma ei și verifică de două ori încuietorile.

PERIFERIA SANTA ROSA, NEW MEXICO
193 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

În Jeep, atmosfera era tensionată. Niciuna dintre cele două femei nu vorbise prea mult de la confruntarea din deșert, amândouă fiind pierdute în propriile lor gânduri, reflectând.

Şaisprezece kilometri. Douăzeci și patru. Treizeci și doi. Apoi, dintr-odată, un panou la marginea șoselei anunțând prezența unui restaurant cu terasă, nu departe. Cait crezu că era un miraj; trecuse atâta timp de când nu mai văzuseră un indicator. Nu se aștepta să le întâlnească pe drumurile acelea. Nu trecea multă lume să le vadă, nu justificau investiția în publicitate.

— Aproape am ajuns în Santa Rosa, spuse. Va trebui să opresc curând să cer indicații.

— Crezi că găsim ceva deschis?

Cait ridică din umeri.

— Pare un oraș destul de mare.

La orizont începeau să apară siluetele unor clădiri. Trecură pe lângă câteva care păreau să găzduiască birouri, un hambar din tablă cutată, chiar și pe lângă ceea ce părea a fi o arteră extraurbană cu case frumos rânduite de-o parte și de alta și mașini în față.

— Cred că e locuit.

— Chiar crezi că e necesar să oprim să întrebăm? Nu vor fi indicatoare pe care să le urmăm?

— Nu vreau să risc să ne rătăcim în deșert și să rămânem iar fără benzină. Ar fi trebuit să cumpărăm un bidon de rezervă, dar atunci nu m-am gândit la asta.

Trecură pe lângă alte case, o școală, câteva barăci.

— Pare destul de civilizat. N-ar trebui să avem probleme.

Un indicator pentru o parcare de rulote, un tanc vechi parcat în mijlocul unui petec de pământ acoperit cu iarbă înghețată, un motel.

— Ar trebui să fie cineva la recepție aici, spuse Cait arătând către motel. Merg să întreb.

America's Best Value Inn se dovedi un fiasco, fiind închis pentru renovări până în februarie. Urcară iar în mașină și făcură la dreapta pe Autostrada 66. Imediat dădură de un Food Mart și Cait opri la pompă.

— Vin imediat, spuse desfăcându-și centura de siguranță.

— Nu te grăbi, spuse Rebecca ieșind la rândul ei. Iau și eu puțin aer.

Cait trecuse deja cârdul prin cititor și se uita la Rebecca cum se plimba prin parcare în timp ce rezervorul se umplea. Părea obosită și temătoare; ochii îi erau în continuare umflați de plâns. Pompa de combustibil anunță cu un sunet specific faptul că rezervorul se umpluse, după care Cait așează pistolul furtunului în suport și înșurubă la loc capacul rezervorului.

— O să intru acum să cer indicații, strigă ea.

Rebecca ridică mâna în semn de aprobare, fără să se uite la ea.

Benzinăria era tipică locului: pereții erau zugrăviți ca steagurile, gen tablă de șah, de la cursele auto și acoperiți de stickere cu logoul Chevy sau Ford. În spatele casei de marcat era o reproducere aproximativă a unui panou indicator al Autostrăzii 66, sub care stătea scris: „Drumul către libertate al Americii”. Lucrătorul își ridică privirea și zâmbi.

— Ai avut probleme la alimentare?

Cait negă cu un semn din cap.

— Am achitat la pompă. Îmi poți spune cum ajung mai ușor la Albuquerque?

Bărbatul se scărpină în barbă.

— Cred că cel mai rapid e spre vest, pe 66 – o să îl vezi marcat drept 40 uneori, dar nu îți face griji, e același drum. Te duce direct în oraș.

Cait îi mulțumi, cumpără un pachet de gumă de mestecat și o Cola fără zahăr. Nu fură nimic, nu de la individul acela. Se pregătea să scoată capul pe ușă să o întrebe pe Rebecca dacă voia ceva, când un țipăt spintecă văzduhul. Cait lăasă sticla pe un raft și ieși în fugă, urmată de lucrător.

Afară, Rebecca nu înceta să țiepe în vreme ce un puști slăbănog, în pantaloni largi de trening și maiou, se îndepărta în fugă. Avea în mâini geanta Rebeccăi.

Cait nu stătu pe gânduri. Se lansă pe urmele puștiului, cu pașii răsunând pe asfalt, mișcând brațele; o dureau plămânii din cauza efortului. Băiatul era iute de picior, dar nu avea rezistența ei și, după câteva străzi, încetini.

Cait profită de moment. Alergă și mai tare și îl ajunse. Se aruncă asupra lui și-l puse la pământ. Începu să-l lovească cu pumnii.

— Cine naiba ești? zbieră ea. Ce vrei? Tipul mirosea a ceva, un iz stătut, animalic, ce-i întoarse stomacul pe dos. În momentul acela fu convinsă că el era.

O mână o prinse de umăr și o ridică de pe el. Cait se smuci.

— Lasă-l, ajunge, spuse lucrătorul de la benzinărie continuând să tragă de ea. N-a vrut să rănească pe nimeni, nu-i așa, Billy? E un nemernic, nu se poate abține.

Puștiul – și văzu că era cu adevărat un copil, nu avea mai mult de cincisprezece ani – clătină solemn din capul acoperit de vânătaii. Îi întinse geanta Rebeccăi.

— Îmi pare rău, domnișoară.

— Să vezi când i-oi spune maică-tii despre asta, zise lucrătorul de la benzinărie ajutându-l să se ridice și plesnindu-l peste cap. O să-ți dea o mamă de bătaie.

Băiatul începu să se smiorcăie.

— Te rog, Jeff. Nu-i spune mamei. Te rog.

Cait îi lăsă să se descurce singuri și porni înapoi spre benzinărie, unde Rebecca aștepta palidă, cu brațele strânse pe lângă ea. Îi întinse geanta fără o vorbă.

Rebecca o luă cu mâinile tremurând.

— El a fost? Bărbatul din camionetă?

Cait clătină negativ din cap.

— Doar un golan de cincisprezece ani.

— Nu l-am văzut. A venit în fugă, mi-a smuls geanta și am crezut...

Cait îi așeză o mână pe braț.

— Știu, dar acum totul e bine. Ești în siguranță.

Rebecca dădu din cap.

— Îți mulțumesc că ai alergat după el. Ești iute de picior.

— Am făcut atletism în liceu și alerg și acum, de câteva ori pe săptămână, ca să nu o iau razna.

— Îmi dau seama. Rebecca se uită spre băiat, care se certa aprins cu lucrătorul de la benzinărie. Crezi că ar trebui să spun ceva?

Cait ridică dintr-o sprânceană.

— Cum ar fi?

— Nu știu... ceva de genul: nu mai fura gețile oamenilor, mucosule!
Cait râse.

— Se ocupă prietenul nostru. Mă îndoiesc că puștiul va mai fura o vreme.

Rebecca o fixă cu privirea.

— Vorbesc serios, Cait. Îți mulțumesc.

Dintr-odată, atmosfera dintre ele se limpezi, ca văzduhul după furtună.
Cait trase adânc aer în piept și dădu din cap.

— E în regulă.

Urcară în mașină și porniră spre vest fără să mai rostească vreo vorbă.

CU NOUĂ ZILE ÎNAINTE

— Îți aduc ceva? Cafea, apă?

Rich ridică mâna.

— Sunt bine, mulțumesc.

Rebecca se așează încet pe canapea. Rich se așezase deja – intrase fără să șovăie în casa ei și ocupă confortabil un fotoliu, în sufragerie –, dar Rebecca așteptase în cadrul ușii căutând un motiv să se retragă. Nu se mai aflate niciodată până atunci singură în prezența șefului de campanie al soțului ei și nu-i făcea nicio plăcere. Dintotdeauna o făcuse să se simtă tensionată, iar acum, că venise pe neașteptate, când Patrick nici nu era acasă, își stăpânea cu greu dorința să plece.

— Îți mulțumesc că m-ai primit, spuse Rich ca și cum îi dăduse de ales. Știu că ești foarte ocupată.

O spusese cu chipul neschimbat, dar Rebecca surprinsese licărul jucăuș din privire, ca și cum rostise o glumă știută doar de el. N-o plăcea. Își dăduse seama de la bun început, când îi strânsese mâna prea ferm și o privise din cap până-n picioare cu o expresie care spunea, fără să lase loc de îndoială, că era, categoric, o bucată bună, dar deloc potrivită să fie nevastă de politician. Nici Rebecca nu-l plăcuse. Avea aspectul slinos al unui comis-voiajor și chiar și farmecul acestuia. Patrick spunea întruna cât era de norocos că Rich acceptase să lucreze pentru el. Când îl văzuse pentru prima oară, Rebecca știuse că Rich fusese norocos că se alăturase la momentul potrivit traseului ascendent al lui Patrick.

Rich o privi cu sprâncenele împreunate, simulând preocupare pentru starea ei.

— Cum te simți? o întrebă aplecându-se înainte și sprijinindu-se pe coate.

Rebecca înțelese atunci de ce se afla acolo. Îi veni să-și dea palme că nu o făcuse mai devreme: ar fi trebuit să știe de cum îi văzuse mașina (un Audi TT, cum altfel?) oprind în fața casei. Patrick îi spusese ce avea ea de

gând să facă, iar el era acolo să o oprească.

— Sunt bine, mulțumesc, rosti ea controlat. Nu voia să-i dea satisfacția de a-i vedea suferința. *Tu* cum te simți?

— Ei, știi cum e, n-am de ce mă plânge. Dar nu sunt aici să vorbim despre mine. Sunt aici să vorbim despre tine. Sprâncenele i se apropiară și mai mult. Rebecca le privea fascinată: erau ca niște omizi pe o ață. Patrick mi-a spus... care e situația.

Rebecca își înfipse unghiile în palme.

— Și care e situația?

— Despre... – arată spre pântecul ei – ... boala copilului.

Ea nu spuse nimic. „Să-l ia naiba, nu-i fac misiunea ușoară”.

— Mi-a zis că vrei să faci avort. E adevărat?

Rebecca se ridică.

— Discuția s-a încheiat.

Rich se ridică la rândul lui.

— Aș vrea să fie așa, dar mă tem că greșești. Mă tem că e o decizie pripită. Știu că Patrick e de aceeași părere.

— Nu e treaba ta ce crede soțul meu despre asta.

— Ba este fix treaba mea.

— Nu când e vorba de viața noastră personală.

El clătină din cap cu tristețe, ca și cum se afla în prezența celei mai prostuțe femei din întreg universul.

— Patrick nu mai are viață personală și, prin extensie, nici tu. Candidează pentru o funcție publică. Asta înseamnă că e proprietate publică și familia lui e proprietate publică. Rich se așeză înapoi pe fotoliu făcându-i semn și ei să se așeze, iar ea îl ascultă pentru că nu o mai țineau picioarele. Dacă mergi până la capăt cu avortul, distrugi șansele lui Patrick să fie ales. Și nu mă refer doar la Senat. Mă refer la orice funcție publică. Cariera lui ia sfârșit. Uite-așa. Își însoți vorbele cu un gest, ridicând mâna ca și cum ținea o armă și îndreptând-o spre ea. Nu vrei să fii responsabilă pentru distrugerea carierei soțului tău, nu-i așa?

— Afecțiunea copilului nostru este fatală, ți-a spus și asta? Dacă păstrez copilul, acesta – nu voia să-i spună că era o fetiță – va muri la câteva ore după naștere. Câteva zile, dacă suntem cu adevărat ghinionişti. Se va naște doar ca să moară și va muri în chinuri.

El desfăcu larg brațele.

— Nu ne naștem cu toții ca să murim? Nu la asta se rezumă viața, dacă stai să te gândești?

— Prin urmare, consideri că eu trebuie să păstrez un copil sortit să sufere și să moară pentru ca soțul meu să câștige niște alegeri.

— Asta își dorește Patrick.

— Patrick își dorește să creadă că bebelușul va fi bine. *Asta* își dorește Patrick. Dacă ar putea pocni din degete și copilul să fie sănătos, ar face-o într-o clipă, chiar dacă ar trebui să renunțe la politică pentru totdeauna.

— Rebecca, de ce crezi că sunt aici?

— Pentru că ești un nemernic?

El răspunse cu un zâmbet slab.

— Pe lângă asta.

— Pentru că nu te interesează decât să câștigi alegerile. De ce altceva?

El se aplecă înainte.

— De ce crezi că mi-a spus Patrick despre sarcină?

— Știe că e posibil să-i influențeze negativ cariera. Presupun că a vrut să-ți ceară sfatul.

— A vrut mai mult decât sfatul meu, Rebecca. A vrut să fac ceva în privința asta. Rich își înclină capul pe un umăr. Scumpo, ești într-o situație delicată. Am prieteni în locuri sus-puse, prieteni care ar fi mai mult decât bucuroși să-mi facă un serviciu.

— Mă ameninți?

Rich își împreună mâinile, rugător.

— Hai să nu rostim cuvinte mari. N-aș vrea să te simți *amenințată*. Vreau doar să înțelegi cu ce te confrunți. Peste tot, în țară, lucrurile se schimbă. Permanent sunt aprobate legi noi și e doar o chestiune de timp până ceea ce intenționezi să faci va fi decretat crimă. Zâmbi răutăcios. Rebecca, n-aș vrea să cazi victimă acestor schimbări.

SANTA ROSA, NEW MEXICO
193 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

Se îndepărtaseră vreo trei kilometri de benzinărie când Cait își aminti de sticla de Coca Cola.

— La naiba!

Rebecca o privi îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat? E din nou rezervorul de benzină?

Cait flutură din mână.

— Nici vorbă. Mi-am uitat sticla de Coca Cola la benzinărie.

— O! Rebecca se juca răsucind inelul pe deget. Am crezut că era el acolo. Șoferul. Când m-a apucat, am crezut că ne-a găsit. M-am gândit că ne va ucide.

Cait dădu pozitiv din cap.

— Și eu.

— Crezi că încă ne caută?

— Probabil.

Nu avea sens să o mintă. În nicio privință. Erau amândouă implicate, indiferent ce se întâmpla, până la tristul sfârșit.

— Însă până acum nu ne-a găsit. Să sperăm că norocul va ține cu noi.

O auzi pe Rebecca trăgând adânc aer în piept și se pregăti pentru ce avea să urmeze.

— Ai zis că ai primit amenințări. Crezi că...?

Credea că pe ea o căutau?

— Nu știu. Nu am văzut să mă urmărească cineva când am plecat din Austin, și am fost atentă. Plăcuțele de înmatriculare nu sunt pe numele meu, așa că nu aveau cum să știe unde sunt. Îi aruncă Rebeccăi o privire. Ești sigură că soțul tău nu știe unde ești?

— Sunt sigură, răspunse aceasta puțin prea repede.

— Ar veni după tine dacă ar ști?

— Nu. Făcu o pauză. Cel puțin, nu personal.

Cait îi aruncă din nou o privire.

— Șeful lui de campanie. Are legături. Dacă vrea, poate face lucruri să întâmple.

— Crezi că vrea?

Rebecca întârzie din nou cu răspunsul. În cele din urmă, dădu afirmativ din cap.

Cait expiră prelung.

— De ce l-ar lăsa soțul tău să facă una ca asta?

Rebecca se uită la ea cu privirea ștearsă.

— Mai știi ce-am zis despre miracole?

Cait confirmă dând din cap.

— E convins că dacă avem credință, copilul se va face bine. Vrea să duc sarcina la termen ca să o dovedească. Și, firește, singurul lucru de care-i pasă șefului lui de campanie este cum i-ar afecta asta rezultatele în sondaje. Se pare că să aduci pe lume un copil condamnat la suferință și moarte dă mai bine decât să faci avort. Clătină din cap. N-am vrut să fie folosită drept pion politic sau dovadă a unui miracol. Merită mai mult de-atât.

— Și tu la fel.

Rebecca ridică din umeri.

— Nu contează ce merit eu. Aș da orice să-mi fie copilul sănătos, dar asta nu se poate. Crede-mă, dacă aș fi crezut că există o șansă cât de mică...

Cait dădu nedumerită din cap.

— Ce-ai să-i spui?

— Că am pierdut sarcina cât era plecat.

— O să creadă?

— Nu știu. Sper.

— Prin urmare, vrei să rămâi căsătorită cu el? După toate cele întâmplate.

Cait încercă să vorbească pe un ton normal.

— Îl iubesc, spuse Rebecca simplu. E un om bun. Trebuie să cred asta.

Cait se forță să-și ascundă stupoarea. „Nu mai judeca, își zise. Și așa mergi pe gheață subțire”.

— Crezi că va câștiga?

Rebecca se întoarse să o privească.

— Poftim?

— Soțul tău. Crezi că va câștiga alegerile?

— A! Nu știu. Stă bine în sondaje.

— Eu cred că va câștiga.

— Serios?

Cait dădu afirmativ din cap.

— E genul de tip care câștigă. E suficient să-l privești. Făcu o pauză. O să-l votezi?

Rebecca nu mai fusese întrebată asta până atunci; nici măcar nu-i trecuse prin cap.

— Să-l votez? repetă ea întrebarea trăgând de timp.

Cait nu se obosi să-și ascundă zâmbetul.

— Da. O să intri în cabina de votare în acea zi din martie și vei pune ștampila în căsuța de lângă numele soțului tău?

Rebecca deschise gura. Șovăi.

— Nu.

Sprâncenele lui Cait se ridicară în semn de surpriză.

— Serios?

Rebecca scutură din cap.

— Îi vei spune că l-ai votat?

— Sinceră să fiu, nu cred că mă va întreba.

— Va trebui să faceți fotografia aceea, în care mergeți împreună către secția de votare, ținându-vă de mână, zâmbitori.

— Nu mă implică prea mult în activitatea lui politică. Am participat la câteva mitinguri, dar nu și la întâlnirile cu presa.

— Asta se va schimba când va fi ales. Vei deveni nevastă de senator. Proprietate publică.

Rebecca se cutremură.

— Nu spune asta.

— Păi, e adevărat.

— Îmi pare rău pentru ceea ce ai pățit din cauza discursului aceluia... Nu cred că s-a așteptat ca lucrurile să ia asemenea proporții.

Deși spuse asta, Rebecca nu era complet convinsă că așa stăteau lucrurile. Nu-l crezuse în stare de multe lucruri care acum păreau posibile.

— Mă tem că nici eu nu-l voi vota, spuse Cait. Deși mă îndoiesc că asta îl va opri.

Rebecca se întoarse către geam.

— Ai dreptate. Nu cred că-l va opri ceva.

CU OPT ZILE ÎNAINTE

Cait era convinsă că era urmărită. Era o după-amiază însorită de luni și observă un Dodge Durango negru traversând Windsor Park. Venea la câteva mașini în urma Jeep-ului, dar era mereu acolo când se uita în oglinda retrovizoare. În cele din urmă, trecu pe galben, pe Manor Road, opri în spatele unui restaurant Dairy Queen și rămase acolo până ce văzu Dodge-ul trecând.

Se scurseseră două zile de când Adam îi spusese că o căutase cineva acasă. Două zile și nu se întâmplase nimic. Nu doar asta, dar lucrurile se potoliseră și pe internet, cel puțin pe paginile pe care intrase ea. Păstrase cuțitul sub pernă, dar reușise să doarmă câteva ore cu o noapte în urmă, până când un animal se strecurase într-un tufiș pe stradă și foșnetele acestuia îi alungaseră somnul.

Oamenii începeau iar să uite de ea. Găsiseră – ca întotdeauna – pe altcineva să urască. Începuse să creadă că poate pericolul trecuse.

Apoi Dodge-ul acela îi apărui în oglinda retrovizoare, cu parbrizul lui fumuriu, și știu că se înșelase.

Așteptă zece minute în parcare la Dairy Queen, uitându-se la două fete cu codițe cum sorbeau din paharele cu suc, apoi își reluă drumul. Conduse cu atenție până acasă, strecurându-se pe străduțe laterale, ocolind, dar nu mai zări mașina. Indiferent cine fusese pe urmele ei, renunțase. Cel puțin pentru moment.

Când opri în fața casei, Adam aduna frunzele căzute. Ridică mâna să o salute, dar când se uită mai bine la ea, lăsa grebla și porni spre Jeep, unde Cait rămăsese cu centura încă prinsă și mâinile strânse pe volan.

— Ești bine? o întrebă.

— Da, mulțumesc.

Încercă să pară vioaie, dar vocea îi era nesigură. Întinse mâna să desprindă centura de siguranță, dar tremura așa de tare încât nu reuși.

Adam o privea pe geam.

— Ai nevoie de ajutor?

Cait clătină pozitiv din cap. Dacă reușea să-și controleze mâinile, ieșea din mașină, traversa peluza către casă, intra și încuia ușa în urma ei. Verifica ferestrele, trăgea draperiile, se strecura în așternuturi, și apoi... ce urma? Îi aștepta să sosească?

Fusese naivă să creadă că povestea se încheiase. Nu se va termina niciodată, acum o știa. Nu vor renunța nicicând să o caute.

Adam deschise portiera și se aplecă să-i desprindă centura de siguranță.

— Haide, spuse întinzând brațul să o ajute.

O conduse în apartamentul lui și o ajută să se așeze pe un scaun în bucătărie. Îi turnă un pahar de votcă.

— Îmi pare rău, spuse văzând-o cum se strâmbă când îl dădu peste cap. Nu am altceva.

Șezură în tăcere câteva momente, lăsând alcoolul să-și facă efectul.

— Mulțumesc, spuse ea în cele din urmă. Iartă-mă că m-am purtat așa, ciudat.

— Nu-ți face griji. Mai vrei un pahar? Ea clătină negativ din cap, el îi luă paharul din față, îl spală, apoi se așeză la masă, în fața ei. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Mi s-a părut că mă urmărește cineva, dar... O cuprinse jena la gândul mâinilor tremurătoare, al reacțiilor exagerate și imaginației debordante. Trebuia să fie mai puternică. Mai dură. A fost o prostie. Sunt eu paranoică.

El o privea cu atenție.

— Are de-a face cu tipul care te-a căutat zilele trecute?

Cait simți că se sufocă.

— Trebuie să plec, spuse împingând scaunul de lângă masă. Mulțumesc încă o dată pentru ajutor și pentru băutură. Îmi pare rău că... Nu-și termină de rostit gândul. Îi părea rău pentru atâtea lucruri, că nu știa de unde să înceapă. Îți sunt datoare cu ceva de băut, spuse forțându-se să zâmbească, apoi se îndreptă spre ușă cât putea de repede fără să o rupă la fugă.

Ușa de la apartamentul ei era descuiată. O uitase ea? Nu avea timp să se gândească la asta. O trânti și o încuie. Peste peluză, îl zări pe Adam la fereastră privind, asigurându-se că ajunsese cu bine în casă. Îi făcu semn cu mâna că era bine și bărbatul dispăru.

Își petrecu restul zilei în sufragerie, pe întuneric, așteptând să audă la

ușă un răcâit, semn că cineva încerca să intre în casă.

PERIFERIA SANTA ROSA, NEW MEXICO
177 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

Deșertul devenise vălurit, ridicându-se coline line, mărginite de arbuști și de cactuși. Părea că după un somn lung, peisajul se trezea în sfârșit la viață.

Mai apăruseră și mașini, majoritatea camioane răsărite de pe unde înnoptaseră șoferii, ca să profite de orele dimineții.

Căci era aproape dimineață; trecuse de cinci și jumătate, deși cerul continua să fie întunecat. În perioada aceea a anului, Rebecca o știa, mai dura vreo două ore până răsărea soarele. Erau câteva săptămâni de când se trezea pe întuneric și pipăia cealaltă parte a patului, căutându-l pe Patrick, însă nu dădea decât de așternuturile reci. Îi plăcea să se trezească devreme să meargă la sală, înainte să plece la serviciu. Înainte, o săruta de rămas-bun, acum însă se strecura pe nesimțite afară din pat și dispărea.

Se gândi la ceea ce spusese Cait, cum că Patrick era unul din cei care câștigau mereu în viață. Avea dreptate și acela era unul din lucrurile care-i plăcuseră cel mai mult la el. Nu era vorba că era arogant, deși putea fi și astfel. Era convingerea lui că, dacă se străduia suficient, lucrurile se întâmplau exact așa cum își dorea. Când îl cunoscuse, nivelul acela de încredere i se păruse amețitor. Își ocupa locul în spațiu fără să ceară permisiunea și o încuraja să facă la fel. Până când imaginile despre cum trebuia să fie viața lor nu au mai coincis.

Nu-și amintea despre el să fi fost în mod evident credincios, când erau tineri. Vorbea uneori despre credința lui și mergea la biserica baptistă din Hamilton în Miercurea Cenușii, petrecându-și restul zilei cu o pată de funingine între ochi. De primul Crăciun petrecut împreună, merseseră la slujba de la miezul nopții, în Alameda, lăsându-l pe tatăl ei să moțăie pe canapea. Se ținuseră de mână, pe întuneric, inspirând fumul de tămâie și mirosul proaspăt al bradului de lângă altar. Ea crezuse că o făcuse mai degrabă ca să respecte o tradiție decât din convingere, dar apoi începuse

lucrul la procuratură și conversațiile la cină căpătaseră un caracter tot mai pronunțat religios.

După întoarcerea în Texas, se cufundase și mai mult în credință. Începuse să meargă la biserică în fiecare duminică, încurajând-o să îl însoțească. Acceptase o dată, să vadă cum era. Patrick alesese una din mega bisericile aflate peste tot în Lubbock, deși el susținea cu mândrie că aceea era cea mai populară din oraș.

— E ca o mare petrecere, îi spusese cu ochi strălucitori. O să-ți placă.

Când pășise prima dată pe ușile duble ale bisericii și dăduse cu ochii de miile de credincioși care cântau și se rugau înălțând mâinile spre ceruri, când auzise muzica ce se revărsa din difuzoare, simțise ceva involburându-se în ea. Nu semăna deloc cu slujbele catolice la care asistase în copilărie, cu imnurile lor nesfârșite, monotone, mirosul sufocant de tămâie și preotul îmbrăcându-se ca un păun în veșmintele lui brodate cu fir de aur.

Dincoace, pastorul era un tânăr îmbrăcat în blugi și cămașă, care folosea cuvinte precum „amice” și „las-o mai moale”. Vorbea despre faptul că eram cu toții supuși greșelii, că asta ne făcea să fim oameni, să fim frumoși, și că Dumnezeu ne iubea oricum.

— Dumnezeu nu vrea perfecțiune, spusese la un moment dat, în timp ce în spatele lui un bărbat cu o chitară electrică intona primele acorduri ale unei melodii. Vrea iubire, ca noi toți.

Rebecca se gândise la asta în timp ce oamenii începuseră să se legene pe varianta rock a psalmului al optulea. Se lăsase și ea legănată de ritmul muzicii, strângând mâna lui Patrick, care o ridicase cu evlavie, și pentru o clipă simțise cum era să fii iubit așa cum știa Patrick că era iubit – în orice moment, fără să fie judecat.

Sentimentul însă nu persistă. Data următoare când merse la biserică, nu văzu decât covorul ieftin din material sintetic, scaunele pliante din plastic și chipurile disperate ale oamenilor ridicând mâinile către tipul acela îmbrăcat în blugi, și întreaga scenă o umplu de o asemenea tristețe că închise ochii să-și rețină lacrimile. Firește, Patrick, văzând asta, crezuse că trăia un moment de convertire. Nu va uita niciodată fericirea înscrisă pe chipul lui când deschisese ochii și îl văzuse privind-o. Ca pe un câine pierdut care își găsisse în sfârșit drumul către casă.

Noaptea, după ce el adormea, ea rămânea în pat, cu ochii în tavan, amintindu-și tablourile de pe pereții clasei la Școala de Duminică. Pe Iisus,

cu aura aurie din jurul capului, cu inima expusă vederii tuturor, înconjurată de coronița de spini. Își dorea ca și pieptul ei să se deschidă la fel, să-i dezvelească inima pe care să o umple iubirea divină.

„Nu trebuie decât să crezi”. Așa spusese Patrick când își așezase mâinile pe pântecul ei bombat și se rugase, cu buzele mișcându-se în tăcere și ochii strânși împotriva răului din jurul lor. Ea zăcuse acolo, amorțită, așteptându-l să termine. Chiar și după ecografie, când își dorise din toate puterile să creadă în miracolul promis de el, sufletul ei era neînduplecat. „Nu trebuie decât să crezi, îi spusese cuprinzându-i obrazii cu palmele. Te rog, iubito, fă saltul!”

Nimic. Inima ei era stricată, devenise o bucată de metal greu pe care o ducea cu ea în piept, pe care niciun efort n-o reînvia.

— Crezi în Dumnezeu? Rebecca își dădu seama că rostise întrebarea cu voce tare abia la sfârșit.

Simți privirea lui Cait asupra ei, atentă și îngrijorată.

— Ceea ce faci nu este greșit.

— Nu asta te-am întrebat. Crezi în Dumnezeu?

Cait șovăi.

— Când eram copil, mergeam des la biserică. Am crescut în Texas, știi cum e, adăugă cu un zâmbet afectat. Am studiat Biblia, am mers în tabere bisericești, tot tacâmul. Ba chiar am purtat un inel de castitate în liceu. Surprinse privirea Rebeccăi. Doar pentru că toți copiii cool o făceau, nu pentru că mă consideram realmente căsătorită cu Iisus.

— Mai mergi și acum la biserică?

Cait scutură negativ din cap.

— Am încetat când am plecat la facultate. Presupun că pentru mine a fost mai mult un obicei decât credință autentică. Părinții mei nu sunt foarte fericiți, dar s-au împăcat cu situația. Oricum, îi au pe frații mei cu familiile lor. Ei încă merg la biserică.

— Te vezi des cu ei? Cu familia?

Cait clătină negativ din cap.

— N-aș zice. Programul meu de lucru la bar complică situația și oricum nu mai avem prea multe în comun. Să nu mă înțelegi greșit, îi iubesc la nebunie pe toți. Doar că suntem... diferiți.

Rebecca se gândi la Patrick care îngenunchea seară de seară lângă pat și se ruga.

— Înțeleg ce spui. Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Crezi în Dumnezeu? Se așternu o pauză.

— Cred că există ceva dincolo de asta, spuse în cele din urmă, făcând un gest împrejur, către șoseaua pustie. Nu știu dacă e Dumnezeu sau altceva, dar nu cred că dispărem pur și simplu după moarte. Cred că avem suflete care continuă să existe cumva, îi aruncă Rebeccăi o privire îngrijorată. Îți faci griji din cauza copilului? Nu cred în prostiile acelea despre purgatoriu sau ce-o fi. Nu cred că Dumnezeu îi pedepsește pe copiii nebotezați sau că aceștia se nasc necurați; nimic din toate astea. Să nici nu te gândești la așa ceva.

Rebecca scutură din cap. Știa ce se va întâmpla cu copila ei după aceea. Se împăcase cu gândul. Cu toate acestea, o parte din ea dorea ca o persoană să-i dea un răspuns de care să se agațe ca de un colac de salvare aruncat în mijlocul valurilor înghețate.

— Unde crezi că mergem după moarte? întrebă, deși nu avea nevoie. Știa adevărul.

— Nu știu. Într-un loc mai bun, sper. Cait o privi. Dar tu? Crezi în Dumnezeu?

Rebecca se gândi la chipul mamei ei în coșciug, la ochii lipsiți de viață ai vulpii lăsate la marginea drumului, la trupul moale, inert, al iepurașului, în mâinile ei de copil.

Vârî mâna în geantă și atinse ursulețul de pluș. Îl luase din sertar chiar când Cait parca în dreptul casei. Voise ca fiica ei să se bucure de el încă puțin.

— Nu, murmură ea. Dar uneori mi-aș dori să cred.

CU OPT ZILE ÎNAINTE

Rebecca merse la bibliotecă să caute informațiile, pentru că era singurul loc unde știa că nu o putea vedea nimeni. Se așeză pe un scaun inconfortabil din plastic și tastă în bara de căutare a unui calculator vechi. Aparatul de aer condiționat torcea monoton pe fundal. La vederea rezultatelor căutării, inima i se strânse. Cea mai apropiată clinică era la aproape cinci ore de mers cu mașina, în Dallas, unde trebuia să rămână timp de douăzeci și patru de ore, perioada obligatorie de reflecție asupra deciziei. Era imposibil.

Luase decizia după vizita lui Rich. Deși îl ura, știa că avea dreptate: dacă se afla că soția lui Patrick făcuse avort – indiferent din ce motive – cariera lui politică lua sfârșit. Va face avortul, dar îl va face în secret. Era singura cale prin care își salva copilul de suferință și pe Patrick de un adevăr care l-ar fi putut distruge. O va face singură și va păstra secretul până la moarte.

Însă în timp ce privea harta de pe ecran și simbolurile roșii care indicau puținele clinici din Texas, nu mai era așa convinsă că o putea face singură. Aranjamentele erau complicate, iar ea era vegheată îndeaproape. Trebuia să găsească o altă cale.

Când văzu pliantul prins la panoul de afișaj public, se simți ca lovită de trăsnet.

AVEȚI ÎNCREDERE ÎN FEMEI. AVEȚI ÎNCREDERE ÎN NOI.

SUNTEM O ORGANIZAȚIE NONPROFIT ALCĂTUITĂ DIN FEMEI, PENTRU FEMEI. NU PUNEM ÎNTREBĂRI. GARANTĂM ANONIMATUL.

Dedesubt era un număr de telefon. Rebecca nu știa dacă o puteau ajuta, dar avu sentimentul că cineva îi întindea o mână. Desprinse un număr de telefon și-l vârî în portmoneu.

Într-o dimineață, așteptă să plece Patrick la serviciu, apoi merse la Walmart și cumpără un telefon cu cartelă, cel mai ieftin pe care îl găsi. Îl

plăti, apoi reveni în magazin cu un coș de cumpărături pe care îl umplu cu produse de curățenie, decorațiuni de Crăciun și alte produse de care aveau nevoie. Voia să se asigure că bonul îi oferea un alibi în caz că o lua cineva la întrebări.

Femeia cu care vorbi la telefon era blândă, atentă, grijulie. Îi spuse că îi puteau pune la dispoziție un șofer pentru călătoria la clinica din Albuquerque. Făcu o pauză când Rebecca îi dictă adresa, dar atât de scurtă încât trecu aproape neobservată. Femeia îi făcu totodată programarea la clinică și îi spuse ce trebuia să aibă cu ea și la ce să se aștepte. După ce închise telefonul, Rebecca merse la dulapul cu băuturi, își turnă un pahar de whisky și-l dădu pe gât.

Avea o programare în puțin peste o săptămână. Lucrurile deveniseră reale și nu mai exista cale de întoarcere.

Rich își trecu mâna pe barul lucios, din alamă șlefuită.

— Eu zic că sunt pe jumătate artist, pe jumătate soldat. E nevoie de o anumită delicatețe să faci ceea ce fac eu, dar trebuie să fii dispus, în egală măsură, la efort și sacrificii.

Muzica – de pian și jazz inofensiv, răsunând din boxele încastrate în lambriuri întunecate din lemn – nu era atât de tare încât să fie nevoit să ridice vocea pentru a se face auzit, dar era suficient de tare încât să știe că nu era auzit de alții. Era unul dintre lucrurile care-i plăceau la locul acela. Asta și faptul că-i amintea de clubul lui din DC, deși era o imitație ieftină.

Împinse cu un semn din cap paharul către barman, care luă o sticlă de whisky de pe raft și-i mai turnă unul dublu.

— Sunt multe ore de lucru și nopți nedormite în hoteluri de doi bani, în orașe de doi bani, iar la final, chiar dacă cel pe care-l reprezinți câștigă, tu nu ești acolo pe scenă cu el, în fața admiratorilor înfocați. Înțelegi ce spun? Spun că nu poți face asta dacă vrei să cunoști gloria. Nimeni n-o să te bată pe spate să-ți spună că „ești tare”, pentru că „tare” e tipul pe care te lupți să-l vezi ales. Nu trebuie să uiți asta. Nicio clipă. Ridică paharul, adulmecă și se încruntă. Ei numesc asta marfă de calitate? E poșircă, asta e, bombăni ducând paharul la buze și dându-l peste cap oricum. Sunt oameni care îmi spun: „Rich, de ce nu ești tu acolo pe scenă? Ai putea candida pentru orice post și ai câștiga”. Aș minți să spun că nu m-am gândit la asta. Când eram în facultate – am făcut școala în New Haven când eram în facultate, zic, am fost vicepreședinte al Consiliului Studenților. Am câștigat cu cel mai mare număr de voturi din istoria YCC^[2] – a fost o victorie zdrobitoare. După cum vezi, aș putea s-o fac. Am toate datele. Dar știi ce am înțeles? Activitatea de zi cu zi în guvern e o corvoadă. Așa este! E teribil de plictisitoare. Ridică paharul și-l goli de tot. Mai vrei unul? Rich ridică mâna și făcu semn barmanului să-i umple paharul, fără să aștepte răspunsul interlocutorului. Barmanul turnă în pahar. Toată distracția este în lupta să

ajungi acolo. În strategie, în planificare, în bătălia finală. Știi când iubesc oamenii cel mai mult un politician? În noaptea în care e ales. După aceea, totul începe să scapete. Te uiți la mine ca la un nebun acum, dar așa e, cum îți spun! Nu te iubesc niciodată mai mult ca în noaptea în care ți se anunță numele. Își coborî privirea în pahar, îl răsuci, zâmbi. Cum e noaptea aceea pentru tipul care l-a pus pe scenă, care l-a făcut să câștige? E cel mai tare sentiment din lume! Mai tare decât sexul, decât drogurile, decât poșirca asta de whisky. Este – făcu ochii mari – BUM! O injecție de adrenalină drept în inimă. Te simți invincibil în noaptea aceea, serios. Apoi tipul tău urcă pe scenă să rostească discursul de mulțumire, deschide gura și ascuți rostite cuvintele tale. E ca și cum ai fi un ventriloc, doar că nu ai mâna înfipțată în dosul tipului tău. Pufni. Mi-au cerut vreo doi să fac și asta, dar e o cu totul altă poveste. Așa că, da, e muncă grea și nu dormi niciodată, nu ai familie, iar dacă ai o s-o pierzi, dar să mă ia naiba dacă nu e cea mai bună slujbă din lume. Cel puțin, după părerea mea. Sorbi din pahar și rămase o clipă pe gânduri. Tipul meu – să vedem, poate va fi tipul nostru – are tot ce-i trebuie. Arată bine, e isteț, vorbește bine, are expresia aceea înduioșătoare după care se înnebunesc femeile, aerul de tip de treabă care le place bărbaților, muncește din greu, merge la biserică, nu se vaită și la naiba dacă nu e cel mai fermecător ticălos pe care l-am cunoscut. Crede-mă când îți zic, de zece ani fac treaba asta și nu am cunoscut un candidat ca el. Are toate datele să ajungă în vârf, vorbesc serios. Știu cum pare, eu să îți vorbesc despre astfel de lucruri, aici la barul ăsta de doi bani, în hotelul ăsta de doi bani – aruncă o privire barmanului –, fără supărare. Dar vorbesc serios. Tipul ăsta poate ajunge în vârf, iar eu vreau să fiu cel care-l duce acolo. Clătină din cap gândindu-se la ceva. Singura problemă e nevasta. Arată cum trebuie – e drăguță, blondă, dantură frumoasă, tot ce trebuie –, dar nu are sensibilitatea necesară pentru asta. Înțelegi ce vreau să spun? Are ceva din Hillary. Mai rău, nu pune suflet, se vede. A participat la câteva evenimente și doar stă acolo așa – își întinse buzele într-un zâmbet forțat –, iar asta se vede, oamenii nu pun botul. Le lasă impresia că e mai brează decât ei și asta pentru că e *convinsă* că e mai brează decât ei. Hei, ar trebui să o vezi cum se uită la mine: ca la un gunoi. E din California, înțelegi? San Francisco. Are un masterat în împletit coșuri sau așa ceva. A lucrat ca profesoară, lucru care, ai zice, ar trebui să ne ajute, dar când vorbește despre asta sună ca o hipiotă sau ceva de genul ăsta. Despre „învățământ integrat” și

„inteligență emoțională” și toate prostiile alea care, sincer vorbind, nu merg la alegătorii care-și fac griji pentru copiii lor obligați să stea în clasă cu mexicani care nu știu o boabă de engleză. *Comprende? No comprende?*^[8] Chicoti, oftă, redeveni serios. În fine, în prezent am de rezolvat o încurcătură de proporții. Vorbim despre o amenințare de gradul unu, care ar putea distruge complet alegerile, iar ea stă la baza acestei amenințări. I-am spus când am acceptat să-i fiu șef de campanie că era un risc, dar ceea ce se întâmplă – clătină din cap – e ceva cu totul special. Își termină băutura și se uită la ceas. Trebuie să plec. Mă văd cu șeful în douăzeci de minute să discutăm strategia pentru săptămâna viitoare. A crescut cu șapte puncte în sondaje. Ascultă, sunt sigur că te-ai prins deja, dar nu te-am invitat aici ca să te uiți la mine cum beau whisky de proastă calitate și vorbesc despre nimicuri. Situația despre care vorbesc, în mâinile cuiva mai puțin capabil, ar ruina cariera politică a unui candidat. În mâinile mele însă – își răsfiră degetele rânjind – sunt pe cale să transform rahatul ăsta în aur și vreau să fii martor la asta. Ai o ocazie unică în viață să faci istorie. Făcu semn barmanului să-i aducă nota și așeză cardul de credit peste ea. Ceea ce mă pregătesc să-i propun va suna ca o sinucidere politică și, evident, nevastă-sa va fi victimă colaterală, dar crede-mă: dacă ne jucăm bine cartea, la anul va fi în Senat și după aceea vorbim de cale liberă către Pennsylvania Avenue 1600^[9]. Și știi ce înseamnă asta pentru tine? Vorbesc de întreg drumul până la vârful. Așadar, ce spui? Mă pot baza pe tine să scriu istorie?

53.

PERIFERIA SANTA ROSA, NEW MEXICO 134 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

Cait simți cum o cuprindea din nou agitația, având furnicături în piept și mâncărimi în degetele de la mâini și picioare. Tocmai văzuseră un indicator – 133 kilometri până la Albuquerque. În ritmul acela, ajungeau într-o oră și un pic.

Trecură pe lângă o casă aflată la capătul unui drum lung de pământ. Miji ochii să vadă în întuneric. Deasupra ușii de la intrare era un bec aprins și în față era parcat un Cadillac. Cineva era acasă.

Așteptă să vadă faruri aprinzându-se, să audă hurelul motorului de camionetă, dar în jurul lor nu era decât întuneric, liniște și întinderea nesfârșită a șoselei.

Însă el era aproape. Simțea asta. Știa că și Rebecca o simțea.

CU O SĂPTĂMÂNĂ ÎNAINTE

Cait privea mereu spre ușă, parcă așteptându-se ca o persoană să intre și să o ucidă cu o singură împușcătură. Dormise rău cu o noapte în urmă, trezindu-se la fiecare zece minute să verifice încuietorile, scrutând întunericul, așteptându-se să vadă de cealaltă parte a geamului o pereche de ochi curioși, convinsă că tipul din Durango, cel care o urmărise, era acolo. Fiecare trosnet și pocnet din apartamentul vechi o făcea să sară din pat, strângând cuțitul cu amândouă mâinile. De parcă ar fi știut ce să facă, în caz că cineva intra peste ea. De parcă n-ar fi fost deja moartă.

Reuși să adoarmă abia în zori și se trezi câteva ore mai târziu în țârâitul alarmei. Lucra o tură dublă la Dark Horse. Noul manager le schimbaseră programul, „să facă ceva diferit”, după cum ținuse să le spună de la prima întâlnire pe care o convocase într-o luni dimineață la ora nouă, deși știa cu toții că voia doar să le arate cine era șeful. Reușise să-și păstreze tura de sâmbătă noaptea, dar altfel programul ei de lucru devenise mizerabil. În mod obișnuit, ar fi făcut o criză – era una dintre cele mai vechi angajate ale barului și, desigur, una dintre cele mai bune –, dar alegea să aibă liniște, chiar dacă asta însemna să mănânce supă la plic toată luna. Dacă nu era aglomerație, cel puțin vedea când intra cineva pe ușă. Avea timp să se ascundă sau să se ferească.

Ușa se deschise și inima îi urcă în gât, sufocând-o, însă era doar Ken. Îi făcu semn cu mâna, dar, în loc să se așeze pe scaunul lui obișnuit, la bar, bărbatul se strecură într-un separeu și făcu semn unei ospătărițe să-i aducă un meniu. Cait începuse deja să umple o halbă, dar opri robinetul și o lăsă pe jumătate plină pe prosop.

Era o tură lentă, plictisitoare, în mijlocul săptămânii, așa că o parte din ea se întristă să-i piardă compania (și bacșișul), dar mai mult se bucură că nu era nevoită să facă conversație despre șansele echipei de fotbal a Universității Texas sau să zâmbească la glumele pe care le auzise de zeci de ori. Totuși, îl urmări pe Ken și răsuflă ușurată când primi comanda de

băutură, dovedindu-i că nu se înșelase în privința lui. Noul manager făcea caz de pierderi. Îi umplu halba și o așeză pe tejghea pentru ospătăriță.

Ușa se deschise din nou. Nu-l recunosc pe individ: un tip de vârstă mijlocie, cu părul negru, pantaloni chino^[10] și tricou polo cu o inscripție pe care nu o vedea bine de la distanță. Avea ochelari de soare și mâinile vârâte adânc în buzunare. Oare Adam îi zisese dacă tipul care o căutase acasă avea părul negru? Trebuia să îl și întrebat cum arăta, să-i fi făcut o schiță. Nu văzuse cine era la volanul Durango-ului, cu o zi înainte. Oare el să fi fost?

Bărbatul se uită fix la ea, cu colțurile gurii ridicate într-un zâmbet disprețuitor. Scoase mâinile din buzunare. Cait văzu o sclipire metalică și i se înmuiară picioarele. Se prinse cu mâinile de tejghea. Aruncă o privire către ușa din spate. Oare avea timp?

Bărbatul se uită la telefonul din mâinile lui, apoi îl vârî înapoi în buzunarul pantalonilor. Se întoarse, îl văzu pe Ken în separeu, îl salută și se strecură lângă el. Cait îl mai văzu pe acesta din urmă împingând un meniu spre noul venit.

Nu era acolo pentru ea.

Fu atât de ușurată că abia atunci realizează: Ken bea cu altcineva decât Nick. De trei ani nu îl văzuse niciodată în bar cu altcineva. Însă era clar că se cunoșteau. Imediat ce tipul cel nou dădu comanda, se aplecară unul spre celălalt și se cufundară într-o discuție.

Cait își petrecu restul turei încercând să-și stăpânească nervii. Atmosfera în bar rămase liniștită. Veni un cuplu la șaiszeci de ani, băură două pahare de vin alb la cină, se plânseră că muzica era prea tare și plecară lăsând bacșiș doi dolari la o consumație de treizeci de dolari. Mai intră un grup de englezi cu obraji roșii, îmbrăcați în tricouri ale unei echipe de fotbal, care deja mergeau împleticit, băură câte trei beri de fiecare și plecară în același fel. O femeie în taion ceru un scotch dublu, simplu, îl dădu pe gât și plecă fără o vorbă. Spre dimineață, Cait adunase unsprezece dolari din bacșișuri, iar Ken și tovarășul lui misterios erau singurii rămași în bar. Ospătărița le trânti fără menajamente nota pe masă și ieși la o țigară. Nu băuseră mult – două beri de fiecare – și nu mâncaseră nimic, așa că nu meritau efortul. Ca și Cait, și aceasta știa, fusese o noapte ratată.

Ken nu o așteptă pe ospătăriță să revină din pauza de țigară. Îi întinse nota lui Cait, cu o bancnotă de douăzeci de dolari și-i spuse să păstreze restul care se ridica la frumoasa sumă de patru dolari. Un bacșiș generos,

dar care nu făcea cine știe ce diferență pentru ospătăriță.

— Nick n-a venit? spuse Cait așezând bacșișul în nota de plată pentru colega ei.

Ken scutură din cap.

— De data asta, nu. Hei, Mike. Îi făcu semn amicului lui, care rămăsese în separeu. Vreau să-ți prezint o prietenă.

Bărbatul se ridică și porni spre bar. Nu era un tip masiv, dar se mișca încet, studiat, ca și cum hainele atârnavă pe el ude și grele. Își scosese ochelarii de soare și Cait văzu că avea ochii albaștri ca lupinul^[11] care creștea lângă casa părinților ei, în Waco, și că erau încărcăți de tristețe.

— Încântat de cunoștință, spuse el, dar nu întinse mâna să i-o strângă și nici ea nu o întinse pe a ei.

Avea sentimentul că-l cunoștea deja.

— Ești din Austin? îl întrebă, deși știa că nu era.

— Mike e din Columbus, spuse Ken ca și cum aceea era vreo realizare.

— Cunosce orașul, spuse Cait. Familia mea e din Waco, așa că trec prin Columbus de fiecare dată când merg la ei.

Mike dădu afirmativ din cap, dar nu spuse nimic. Se priviră unul pe altul în tăcere, preț de câteva clipe, apoi Ken izbi în tejghea cu atâta putere că tresăriră toți trei.

— Ei bine, Caity, știu că te grăbești să închizi, așa că nu te mai reținem.

— Pe curând, Ken.

— Să fii sigură. Păstrează-mi locul cald și berea rece cât lipsesc.

— Așa o să fac. Mi-a părut bine de cunoștință, Mike. Îi conduse ca să încuie în urma lor. Noapte bună, le mai spuse ținând ușa deschisă.

— Și ție. Și ai grijă cum ajungi acasă, adăugă Ken cu un zâmbet malițios. Lumea e plină de pericole.

Cei doi bărbați se uitară unul la altul și izbucniră în râs. Cait îi privi traversând parcare, apoi încuie ușa.

Nici în noaptea aceea nu dormi.

CU PATRU ZILE ÎNAINTE

4chan/Caitlin_Monaghan

TruePatriot368: De ce n-a ucis-o nimeni încă pe scârba aia??? Credeam că suntem pe bune aici.

Cucks_Suck: Vorbe mari, fapte puține.

Cucks_Suck: dacă vrei atât de mult să moară, de ce n-o faci tu, în loc să te vaiți ca o muiere.

TruePatriot368: Dacă îmi plătește cineva biletul de avion până în TX, vin imediat.

TruePatriot368: e o mizerie că mai trăiește, după ceea ce a făcut. Tipele ca ea merită pedepsite exemplar, pentru ca și celelalte să știe ce pătesc dacă nu-și văd de bucătăria lor.

Anonim: Misiune acceptată, fraților. Aveți grijă la vreme. O furtună se îndreaptă spre ea.

PERIFERIA CLINES CORNERS, NEW MEXICO
113 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

Când farurile își făcură din nou apariția, Rebecca nu putea spune că era surprinsă. O știuse de multă vreme, cu mult înainte ca mașina aceea să le izbească pentru prima oară, cu 160 kilometri în urmă, înainte să fi pus piciorul în Jeep-ul acela cu mirosul lui mucegăit, stătut. O știuse de când privise pentru prima oară ecografia copilei ei și luase hotărârea să nu o aducă pe lume. Știuse că, într-un fel sau altul, acela va fi sfârșitul ei.

Camioneta se apropia în viteză, cu luminile farurilor orbitoare și implacabile în întunericul înconjurător.

— Crezi că e aceeași mașină? întrebă Cait cu privirea în oglindă.

— Sigur că e aceeași, spuse Rebecca și închise ochii.

Scrâșnetul de metal izbind metalul răsună mai tare decât crezuse vreodată că era posibil. Părea să izvorască din interiorul craniului ei. Le lovise din lateral. Jeep-ul se smuci pe banda de urgență, împrôșcând pietrișul, apoi Cait trase de volan și redresă mașina. Era albă ca varul în lumina orbitoare a farurilor, cu broboane fine de sudoare pe frunte și pe buza superioară, cu fălcile încleștate.

Intrară pe asfalt. Rebecca scrută orizontul. Erau din nou singure pe șosea. Mașinile de mai devreme dispăruseră.

Cait o prinse cu o mână de braț, păstrând cealaltă mână pe volan.

— Ești bine?

— Sunt bine, răspunse Rebecca. Tu?

Cait duse o mână la cap.

— Așa cred.

Camioneta rămăsese în urma lor, nu departe. O simțeau așteptând, la pândă. Cait apăsă pedala de accelerație și motorul se opinti cu un scâncet.

— Dar Jeep-ul? Crezi că rezistă?

Rebecca îi studia chipul, căutând indicii.

Cait se încruntă.

— Cred că da.

Însă vocea ei nu era convingătoare. Pierduseră din viteză, simțea că Jeep-ul nu mai avea putere.

— Ce ne facem?

Rebecca auzi tremurul din propria ei voce și se strădui să îl stăpânească. „Gândește!” Scotoci în geantă după telefon. Nu aveau semnal.

Cait o privea.

— Cum e?

Rebecca scutură negativ din cap.

— Oricum, nu contează. Până ar ajunge cineva la noi...

Nu era nevoie să termine de rostit propoziția. Știa amândouă cum se termina. Într-o baltă de sânge și o grămadă de fiare contorsionate pe asfalt, lângă deșertul care privea rece, indiferent.

— E aproape șase. Soarele va răsări în curând. Nu poate să ne atace în lumina zilei.

Cait clătină negativ din cap.

— Mai e cel puțin o oră până răsare soarele.

— Vor mai apărea mașini. Ca mai devreme. Vom avea martori. Nu poate să...

Însă Rebecca știa că putea. Le urmărise până în locul acela pustiu. Putea face orice.

— Vine! spuse Cait cu privirea în oglinda retrovizoare. Pregătește-te!

Rebecca își puse mâinile pe pânțele și închise ochii. „Nu așa trebuia să se termine, scumpa mea”. Rebecca avea să moară, la fel și Cait, la fel și copila ei, dar nu așa își dorise să se întâmple. Va fi o moarte cumplită, dureroasă. Rebecca își imaginează cum se izbește cu capul de bord, cum e proiectată prin parbriz, miile de tăieturi minuscule făcute de sticla spartă, zgârieturile provocate de impactul trupului ei cu asfaltul, oase, sânge și metal amestecate. Va fi și foc – mirosul înțepător al benzinei urmat de fumul care se va înălța nevăzut spre cerul întunecat.

Bărbatul va coborî din mașină și se va apleca deasupra ei privind-o cum moare și ochii lui – ochii lui goi – vor fi ultimul lucru pe care îl va vedea înainte să moară, ca iepurașul care își dăduse ultima suflare în brațele ei și ca mama ei. Va intra în neființă. Și pentru câteva clipe sau poate minute nesfârșite, în pânțele ei, copila va continua să trăiască și va ști – în ciuda afecțiunii de care suferea –, va ști că mama ei nu mai este. Va rămâne

singură pe lume, plutind nestingherită în pânțele mamei sale până când ea însăși va muri, lipsită de hrana pe care trupul acesteia i-o oferea.

Ori mai rău: nu murea sau, în orice caz, nu murea pe loc. Măduva spinării îi era secționată, întrerupând oxigenarea creierului, dar reușeau să-i salveze trupul (nu și mintea, dar aceasta nu conta, nu într-o astfel de situație) și o vor conecta la echipamente care respirau în locul ei și-i țineau inima în viață, așteptând să se dezvolte copilul, apoi o tăiau și aduceau copilul pe lume, în lumea aceea nemiloasă, iar frigul înconjurător avea să fie un șoc pentru pielea ei delicată și va muri, tremurând, singură, înconjurată de străini cu chipurile acoperite de măști, de echipamente care piuiau și de metal rece.

Rebecca se pregăti de impact și așteptă, dar camioneta nu făcea decât să tureze motorul, apoi să se distanțeze.

— Ce face? întrebă ea cu glasul tăiat. Groaza o împiedica să respire. De ce ne face asta?

Rebecca simți mâna lui Cait cuprinzând-o pe a ei.

— O să fie bine, îi spuse. Vocea îi era nefiresc de calmă. Vom trece peste asta. Strânse mâna Rebeccăi și, pentru o clipă, pieptul i se relaxă.

Jeep-ul era solid. Cu mâna liberă, Rebecca atinse portiera și o simți rece, rezistentă. Se văzu pe sine în interiorul mașinii ca pe o sămânță în miezul unui sâmbure protector.

Închise ochii și așteptă.

•

Instructajul nu o pregătise pentru așa ceva.

O pregătise pentru anumite situații, firește: cum să extragă femeile din casă, dacă partenerul agresiv era acolo, cum să le conducă printre protestatarii vehemenți când soseau la clinică, să recunoască semnele post-intervenție care necesitau îngrijire medicală.

Scenariul acela nu îl discutaseră niciodată la o cafea searbădă și biscuiți Pepperidge Farm învechiți: și anume că se putea trezi în mijlocul pustietății, cu o femeie speriată lângă ea și un nebun care încerca să le scoată de pe șosea.

Camioneta era tot pe urmele lor. Nu zărea decât silueta bărbatului, dar își putea imagina zâmbetul de pe chipul lui. Îi plăcea să le țină în suspans.

Privi către Rebecca. Aceasta era întoarsă către geam, așa că nu-i vedea decât genele date cu rimel și linia delicată a obrazului. Mâinile îi erau tot pe

abdomen, protejându-l. Cait ar fi vrut să întindă brațul, să-și așeze mâna peste mâinile ei, să-i spună că totul va fi bine, că vor ajunge la timp în Albuquerque, unde totul se va desfășura cum trebuia și că va fi înapoi acasă, în Lubbock, în cel mai scurt timp. Dar erau vorbe goale. Nu putea să-i promită nimic. Nu știa ce le aștepta.

Trase adânc aer în piept și expiră prelung.

— Îmi pare rău, dacă e din vina mea, murmură ea.

Rebecca dădu negativ din cap.

— Și mie, dacă e din a mea.

Văzură farurile apropiindu-se din nou.

Cait își fixă privirea asupra șoselei și strânse volanul. În minte îi răsună vocea instructoarei, limpede precum cerul nopții: „Siguranța pacienței este prioritatea noastră numărul unu”.

— Voi face tot posibilul să scăpăm cu viață, spuse. Acum, ține-te bine!

•

Camioneta veni iar spre ele, farurile acesteia inundând Jeep-ul cu o lumină albă, orbitoare.

— Nu-l văd, spuse Cait cu ochii mijiți în oglindă. Tu?

Rebecca privi în urmă. Nu vedea decât masca radiatorului și parbrizul fumuriu al mașinii. Nimic în interior.

— Nu, nimic.

Cait apăsă și mai tare pedala de accelerație și Jeep-ul țâșni înainte. Rebecca auzea zgomotul motorului opintindu-se și accelerația șovăielnică. Nu avea cum să scape de el, nu în condițiile acelea.

— Ce ne facem?

Cait scutură din cap.

— Nu știu.

Rebecca privi înainte pe șosea. Din sens opus se apropia o mașină. I-o arătă lui Cait.

— Nu poți să-i semnalizezi cumva? Cu farurile?

— Vor crede că îi avertizez despre un echipaj de poliție.

— Atunci, claxonează! Dacă claxonezi, poate șoferul privește înapoi și înțelege ce se întâmplă.

Cait dădu afirmativ din cap, dar nu părea convinsă.

— Merită să încercăm.

Sunetul claxonului spintecă liniștea nopții. Camioneta încetini ușor și se

uitară cum geamul camionului ce venea din direcția opusă – un tir ce transporta echipamente agricole – coboară și apare chipul unui bărbat, alb ca o stafie. Cait continuă să apese pe claxon și amândouă începură să lovească cu pumnii în geamuri, dar bărbatul clătină nedumerit din cap și-și văzu de drum. Trebuie să le fi crezut bete, își zise Rebecca, sau nebune.

Tirul se îndepărtă, în vreme ce luminile camionetei se apropiau din nou. În curând, era suficient de aproape încât să le lovească. O dată, de două ori, încă o dată, mai puternic.

Cait strânse volanul și înjură.

— N-avem scăpare, spuse ea printre dinți.

Rebecca îi urmări privirea. În fața lor se așterneau drumul și deșertul. Nu aveau unde să se ascundă.

•

Camioneta se apropie din nou, prin stânga, încercând să meargă în paralel cu Jeep-ul.

— Ce face? întrebă Rebecca.

Cait privi în stânga. Geamul camionetei era aproape paralel cu al ei. Se apropie sperând să-l vadă pe șofer. Geamurile însă erau fumurii și nu văzu decât propria ei imagine, palidă și îngrozită.

„Gândește! Gândește! Ți trebuie un plan”.

Pedala accelerației era apăsată până la podea și cu toate acestea Jeep-ul se zbătea să atingă 120 de kilometri pe oră. Avea o problemă. O simțea în scrâșnetul angrenajelor, în vibrația motorului. Transmisia patina. Probabil fusese avariata când le izbise.

„Haide, fetițo, imploră ea. Nu mă lăsa acum!”

Camioneta rămase lângă ele. Era un Chevrolet model mai nou, de teren, cu cabină dublă și motor puternic. Nu o putea depăși.

Trebuia să-l păcălească.

— Ține-te bine!

Frână brusc. Spatele mașinii derapă și Cait se luptă să mențină direcția. Anvelopele scrâșniră pe asfalt și aerul se umplu de mirosul cauciucului ars. Camioneta era la nouă metri în fața lor. Apoi la optsprezece, patruzeci și cinci. Centura de siguranță îi strivi pielea în dreptul claviculei.

Jeep-ul opri în mijlocul șoselei. Nu se auzea decât respirația lor grea.

— Ce naiba? Rebecca se uita la Cait cu ochii măriți de groază. Ce faci?

Cait nu pierdu vremea să-i explice. Stinse farurile și în jurul lor se făcu

întuneric. Dacă funcționase o dată, se gândi, poate funcționa din nou. Băgă în marșarier, intră pe banda de urgență, întoarse și porni în viteză.

— Mergem în direcția greșită.

— Știu, spuse Cait cu privirea nedezipită de drum.

Inima îi bătea atât de repede încât o simțea pulsând în creier. Conducea cu 110 kilometri pe oră, în beznă, pe contrasens. Dacă n-ar fi încercat din răputeri să își salveze viețile, s-ar fi putut crede că încerca să se sinucidă.

Nu venea nimic, din nicio direcție. Acolo, cel puțin, avea timp să emită un avertisment, deși știa că ar fi speriat de moarte pe oricine, în momentul în care aprindea farurile. Nu aveau nevoie decât de puțin timp. Dacă ajungeau înapoi la centrul acela turistic din Clines Corners, poate reușeau să ceară ajutor. Nu își mai permitea să-și facă griji despre Rebecca și poliție. Aveau nevoie de ajutor, indiferent ce trebuiau să facă pentru asta, indiferent de sacrificii. Era mai bine decât să sfârșească moarte.

Se uită în oglinda retrovizoare. Era liber. Nu se aștepta ca el să le lase să scape cu una, cu două. Sigur o văzuse întorcând. O văzuse stingând luminile. De ce nu o urmasese?

Se îndreptau spre est și pentru prima oară linia orizontului începea să strălucească. Se uită la ceas, 6.34 a.m. într-o jumătate de oră soarele va fi sus pe cer. Nu știa dacă asta era o binecuvântare sau un blestem.

— Văd ceva.

Cait se întoarse și o văzu pe Rebecca aplecată în față, forțându-se să privească în oglinda laterală.

— Ce este?

— O mașină pe banda cealaltă.

Cait privi în oglindă. Zări niște faruri.

— El e?

În lumina slabă, zări strălucirea măștii radiatorului unei camionete.

Știu răspunsul înainte ca Rebecca să dea afirmativ din cap și să înceapă să plângă.

•

Camioneta intră cu un salt pe banda lor. Scrâșnetul motorului umplu văzduhul și Rebecca îi simți graba, furia. Indiferent cine era la volanul acelei mașini, voia să le distrugă cu orice preț.

Închise ochii. Era împăcată. Se putea întâmpla orice.

Camioneta veni iar lângă ele, dar rămase lângă roata din spate.

Cait se uită în oglinda laterală.

— Nu îmi dau seama ce face acolo.

Răspunsul veni repede. Botul camionetei le lovi făcând mașina să se învântească și scoțând-o de pe șosea. Jeep-ul atinse bordura și se răsturnă. Prin parbriz se arăta dintr-odată lumea cu susul în jos, ca o oglindă de carnaval. Pe partea șoferului, izbitura fu puternică, zdrobind geamul și înfundând capota înainte să se răsucească din nou prin aer și să aterizeze pe roți.

Motorul șuieră prelung, dureros, apoi tăcu.

Nu aveau airbaguri și centura de siguranță a Rebeccăi se slăbise în urma impactului. Se izbise cu fața de bord, apoi capul i se smucise înapoi când Jeep-ul rămăsese pe loc. Duse mâna la gură. Degetele i se umplură de sânge.

Lumea se răsturnă din nou înaintea ochilor ei. Nu-i plăcuse niciodată să vadă sânge.

Se pipăi căutându-se de răni. Gâtul o durea la fiecare mișcare, iar umărul drept era lovit și dureros la atingere. Mișcă cu grijă picioarele. Durerea o săgetă în gleznă; probabil o sucise. La sfârșit, își atinse pântecul. Preț de câteva secunde nu simți nimic, apoi încet, o mișcare ca bătaile aripilor unui fluture. Se lăsă pe spătarul scaunului.

Poate era o binecuvântare dacă pierdea copilul din cauza accidentului. Însă nu voia să-i dea monstrului care conducea camioneta satisfacția victoriei. Trebuia să se întâmple cum voia ea. Nu altcineva.

Își întoarse atenția către Cait. Aceasta atârna moale în scaun, ca o păpușă de cârpe, cu părul și fața acoperită de sânge. Cioburi de sticlă îi acopereau trupul strălucind ca niște diamante.

Se întinse și o scutură.

— Cait, mă auzi? Cait?

Nimic. Între buze îi apăru un balon roz care apoi pocni. Rebecca o scutură mai abtâr.

— Cait, dacă mă auzi, trebuie să te trezești!

Aruncă o privire pe geamul spart în lumina slabă. Nu zărea camioneta, dar știa că era acolo.

Știa că va veni să termine treaba.

•

Cait deschise cu greu ochii. Clipi de câteva ori în fața parbrizului crăpat,

către imaginea fragmentată a deșertului. Era liniște. Nu auzea decât clocotul potolit al sângelui ei în urechi. Preț de-o clipă, se simți bine.

Apoi veni durerea.

Își simțea chipul ca stropit cu acid. Limba îi era tumefiată și plină de sânge, iar când își coborî privirea, văzu că brațul stâng atârna ciudat.

Simți o mână scuturând-o și își auzi numele rostit iar și iar. Deschise gura să spună ceva, dar nu-și găsea cuvintele. Închise iar ochii. Voia să doarmă. Voia ca visul acela urât să ia sfârșit.

— Cait!

Deschise ochii și văzu chipul Rebeccai aplecat deasupra ei. De pe bărbie îi picura sânge, iar gura îi era lovită, umflată. Însă ochii o speriară cel mai rău. Erau aprinși, o săgetau. Erau îngroziți.

— Trebuie să plecăm. Rebecca făcea ceva cu mâinile lângă ea. O să te așez dincolo, ca să conduc eu. O să plecăm de aici.

Desprinse centura de siguranță și Cait alunecă în față, peste volan. Întreg trupul o durea.

— Cait, mă auzi?

Cait gemu.

— Poți să-ți pui brațele împrejurul gâtului meu?

Cait încercă, dar nu reuși să ridice brațele. Se prăbuși pe spătarul scaunului.

— E în regulă, murmură Rebecca. Nu îți face griji.

Cait simți niște brațe trăgând-o de umeri. Țipă săgetată de o durere sfâșietoare în brațul stâng.

— OK, e în regulă, o alină Rebecca. Cred că ți-ai rupt brațul, încerc să fiu atentă, dar nu avem prea mult timp la dispoziție.

Cait îi simți brațele în jurul taliei, trăgând, smucind. Trupul ei își schimbă poziția. Durerea o săgetă din nou.

Probabil leșinase din cauza durerii, pentru că atunci când deschise din nou ochii era așezată pe jumătate pe scaunul pasagerului și Rebecca trecea peste ea pe scaunul șoferului. O urmări cu privirea potrivindu-și scaunul și căutând cheile.

Rebecca răsuci cheia în contact. Motorul se opinti. Încercă din nou. Motorul se forța, tușea. Cait își dădea seama că acesta era pe ducă. Era înecat. Întinse un deget către Rebecca.

— Accelerația... îi șopti. Apasă pedala de accelerație...

Cuvintele i se pierdură în zgomotul asurzitor de metal zgâriind metalul. Cele două femei încremeniră. Auziră pași, apoi o mână scutură mânerul portierei; un alt scrâșnet metalic prelung pe carcasa lovită a Jeep-ului.

Rebecca o privi îngrozită pe Cait.

— El e, șopti.

Ușa se deschise cu o smucitură și silueta unui bărbat apăru în cadrul ei.

•

Rebecca se uită la bărbatul din dreptul ușii. Nu-l cunoștea.

Văzu confuzia așternându-se peste privirea lui întunecată, urmată de furie.

— Tu cine mama dracului ești? întrebă el, apoi o izbi cu pumnul drept în față, fără să aștepte un răspuns.

Capul îi căzu pe spătarul scaunului. Văzu stele verzi. Ridică mâinile la timp să blocheze următoarea lovitură, de această dată o palmă. Avea senzația că i se umfla capul. Scânci de durere.

— Ieși dracului afară, spuse străinul și începu să tragă de ea să o scoată din mașină.

Rebecca începu să dea din brațe, orbește, lovind și zgâriind pe apucate. Îi înfipse un deget în ochi și omul se retrase un pas, apoi se întinse să o apuce de gât și strânse până când auzi traheea pocnind, îi dădu drumul înainte să-și piardă cunoștința și se uită la ea cum se apleacă peste volan și vomită.

— Coboară, spuse din nou, trăgând-o de braț și Rebecca simți cum alunecă de pe scaun.

Ridică picioarele și-l lovi. Îl nimeri în piept, trimițându-l câțiva pași înapoi.

— Cait, strigă trăgând-o de braț. Trebuie să te trezești! Trebuie să te dai jos din mașină!

Bărbatul o prinse de glezna rănită. Palmele îi erau reci și umede de sudoare. Rebecca se zbătu ca un pește în cârlig, dar omul trase până o scoase din mașină. Trupul i se izbi cu putere de pământ în timp ce cu capul se lovi de pragul ușii, un val de durere săgetând-o de-a lungul șirei spinării.

Înfipse degetele în pământ în timp ce el o trăgea la marginea drumului.

— Cine ești? mai apucă să strige înainte ca el să o izbească cu piciorul în burtă, întunecându-i vederea.

•

Cait încercă să-și întoarcă capul din bătaia aerului înghețat. Îi era frig peste tot, tremura din tot corpul de durere.

Auzi, ca prin vis, zgomotele unei lupte urmate de o serie de lovituri înfundate. Își ținu ochii închiși, căci nu voia să vadă. Nu mai voia decât să doarmă. Să se cufunde în uitare totală, nesfârșită.

Un țipăt spintecă noaptea. Cait deschise ochii. Era cu fața în sus și prin parbrizul crăpat vedea albastrul întunecat al cerului răzbătând printre lujeri purpurii și roz închis. Nu văzuse ceva mai frumos de când era.

Din nou, țipătul, redus apoi la tăcere. Liniște. Pași grei răsunau tot mai aproape. Degetele îi tresăriră. Ceva în creierul ei reptilian îi spunea să se miște, să plece, să o rupă la fugă. Trupul nu o asculta.

Ușa de lângă ea se deschise. Aerul rece îi biciui pielea. Un glas, mormăieli. Mâini pe trupul ei, trăgând, ridicând-o. O mireasmă cunoscută îi invadă plămânii. Încercă să își focalizeze privirea, dar nu vedea decât întinderea nesfârșită, pictată, a cerului, privind-o la rândul ei – frumoasă, indiferentă.

Călcâiele i se târau pe pământ.

Se deschise o ușă. Scaunul din piele era moale sub trupul ei. Apoi se închise o ușă. Zgomotul cheii în contact. Un motor care prinse viață.

PERIFERIA MORIARTY, NEW MEXICO
87 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

Nu rostise o vorbă de când o așezase lângă el, în mașină, dar îi simțea mirosul: portocale amestecate cu apă de colonie, condimentat și dulceag. Își simțea capul ca un balon umplut cu lipici.

Timpul îi scăpa printre degete; nu părea să-l mai stăpânească, închise un ochi și cu celălalt încercă să citească ceasul de pe bordul mașinii. În cele din urmă, cifrele se așezară cuminiți: 6.46. Apoi i se amestecară în minte. Un gând căuta să se ridice deasupra celorlalte: „Rebecca”. Încercă să stăpânească valul de panică ce o cuprinse. „Rebecca? Unde e Rebecca?”

Îl văzuse de nenumărate ori pe parcursul ultimilor doi ani, dar acolo, în lumina aceea, părea schimbat. Părea mai tânăr. Lumina lunii îi dezvelea urmele unor cicatrici pe obraz, lăsate de o acnee juvenilă.

— Cum ne-ai găsit?

Bărbatul se scărpină în ceafă. Cait auzi răcâitul unghiilor pe piele.

— Trebuie să taci.

Se așternu din nou tăcerea, mai apăsătoare.

Îl privi. Profilul îi era de un alb straniu în întuneric. Îi urmări linia moale a pielii de sub bărbie. Părea blând, inocent.

Acum. Însă trebuia să-l cunoască din nou. Era un bărbat care o urmărise sute de kilometri. Era un bărbat care le atacase, voit, și aproape le ucisese. Era un bărbat care o scosese pe Rebecca din mașină și o bătuse, poate chiar o omorâse.

Stomacul i se strânse.

„Rebecca. Unde e Rebecca?”

Iar acum era bărbatul care o ducea Dumnezeu știe unde, care era stăpân pe viața ei.

Începu să tremure din nou și își strânse brațul sănătos peste piept. De când o urmărea? Fusese doar în noaptea aceea? Sau o urmărea de luni întregi?

Toate nopțile acelea, când se întorcea de la lucru și traversa curtea, convinsă că era privită. Când strânsese cheile în mână, gata să riposteze, până când încuia ușa în urma ei și râdea singură de cât de sperioasă devenise. Nopțile lungi, nedormite, cu urechile ciulite în întuneric să audă pași afară, lângă fereastră. Sentimentul că nu era în siguranță în propria ei casă.

Și el, mereu în fața casei, zâmbind, salutând-o, urându-i o zi frumoasă. Purtându-se ca un bun vecin.

O scutură un fior nou. El fusese, în tot acest timp.

Cât timp fusese ignorat? Ani întregi în care nu fusese nimic altceva decât un vierme zvârcolindu-se în țărână, dezgustător și disprețuit. La școală îl urâseră chiar din prima zi, când vărsase lapte pe el, în pauza de masă, și un băiat îl batjocorise zicând că mirosea a lapte bătut. Acum știa că laptele nu se strica așa de repede. Băiatul simțise altceva, ceva putred în măruntaiele lui, impregnat în piele, în măduva oaselor, în suflet.

Când împlinise opt ani, mama lui insistase să-și cheme colegii de clasă la petrecerea de ziua lui. Închiriaseră o sală la Roller Kingdom și mama lui îl luase cu ea la Party City, unde îl lăsase să aleagă singur decorațiunile. Oferise el însuși invitațiile – albastre și roșii, cu Superman – și se uitase la copii cum le vârâseră în ghiozdane și dulapuri, fără să rostească o vorbă. În ziua petrecerii nu a venit nimeni. Nici măcar unul. Încă se vedea cu ochii minții cum introduce monedă după monedă în aparatul cu jucării, cu mama lui lângă el, încercând să-și ascundă lacrimile.

După aceea, se însingurase și mai mult, păstrând distanța, urcând în camera lui imediat ce se întorcea de la școală.

Cu toate acestea, îl găseau mereu. Indiferent cât încerca să treacă neobservat, îl căutau până dădeau de el. Nu le ajungea să-l urască. Voiau să-l rănească.

Pubertatea fusese cu deosebire dificilă. Zi după zi în care vedea repulsia în ochii fetelor, chiar și în ai celor necunoscuți. Sportivii idioți care îl tachinau, îl închideau în dulapuri, îi scui-pau în mâncare. Își petrecea serile încuiat în camera lui, ignorându-și mama care îl striga să coboare la cină. Umpluse caiete întregi cu poezii de dragoste pentru fete care nu aveau să îl iubească vreodată și cu note sfâșietoare de jurnal unde înregistra amănunțit fiecare nouă respingere.

Își petrecuse ore întregi în fața oglinzii încercând să-și dea seama ce anume îl făcea atât de respingător. Da, era slăbănog. Când își scotea cămașa, lucru pe care îl făcea doar la duș, își număra coastele ca pe niște

clape de pian. Mama lui îi dăduse o vreme niște suplimente, să ia în greutate, niște shake-uri scârboase cu gust de cretă, dar trupul lui se încăpățânase să rămână slab. Și chipul îi era uscățiv și prelung, iar ochii îi păreau prea mari pentru capul lui. O dată, un coleg îl numise Auschwitz, pentru că părea abia ieșit dintr-o tabără de concentrare, și așa îi rămăsese porecla.

În facultate, devenise mai ușor. Oamenii păreau să-l urască mai puțin. Își făcuse chiar câțiva prieteni. Însă oricât ar fi încercat, nu reușise să obțină o întâlnire. Nu voia decât să țină o fată de mână, la cinematograful, să o sărute de noapte bună, să aibă grijă de ea. Era un tip de treabă. De ce nu-i dădea nimeni o șansă?

Cu vreo doi ani în urmă, într-un bar, o fată îi răsese în față când îi oferise ceva de băut. În noaptea aceea se gândise să se sinucidă. Ajunsese până acolo încât umpluse cada cu apă caldă și făcuse rost de o lamă de ras, dar în cele din urmă nu avusese curajul s-o facă.

În schimb, scrisese într-un motor de căutare în browserul calculatorului: „De ce nu vor fetele să iasă cu mine?” și ajunsese pe un forum intitulat „braincels”^[12]. La început, fu surprins de lucrurile ciudate pe care le citi acolo despre femei, dar, cu cât citea mai mult, cu atât le dădea dreptate. De câte ori nu fusese respins de o fată care plecase apoi acasă cu un cretin musculos? Citi toată noaptea și, în zori, își adună curajul să contribuie și el cu ceva. Povesti cele întâmplare în noaptea aceea și cum același scenariu îl trăise, fără întrerupere, din liceu.

„Ai putea să înghiți pilula neagră”^[13], scrisese cineva sub comentariul lui. Vino, apa e înghețată”.

Căută explicația în Dicționarul Urban: „Idee derivată din concepția că succesul romantic este determinat mai degrabă de aspecte genetice precum o sănătate bună, prosperitate și inteligență (aspect fizic, putere, simetrie), decât de alte calități abstracte precum bunătatea sau tăria de caracter”.

Se simți ca lovit de fulger. Dintr-odată, totul căpăta sens: respingerile, singurătatea, neputința. Așa se născuseră, fiecare dintre ei. Nu vor face niciodată o femeie să-i placă pentru că genetica stabilise că erau inferiori din punct de vedere fizic, prin urmare, respingători. Singurii care aveau parte de sex erau tâmpiții cu mușchi sau indivizii *beta*, cu care fetele se mulțumeau dacă aceștia aveau bani.

Găsise o comunitate de oameni care înțelegeau cât era de nedrept ceea ce

trăiau și care își împărtășeau experiențele. În sfârșit, se simțea inclus.

Și când aflase că era vecin cu nemernica aceea, simțise că viața lui avea în sfârșit un scop.

El urma să fie cel care o va ucide.

59.

CLINES CORNERS, NEW MEXICO 93 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

Cait închise ochii și se prefăcu adormită. Trebuia să se gândească. Să conceapă un plan.

Ce voia de la ea?

Rebecca, abandonată în țărână, plină de sânge. O, Doamne, o, Doamne, era moartă! Și era numai vina ei.

N-ar fi trebuit să o lase să urce în mașină. Trebuia să fi făcut drumul înapoi imediat ce camioneta le lovise pentru prima oară, trebuia să fi insistat să anunțe poliția. Trebuia să-i fi purtat mai bine de grijă. Acum era moartă.

Și nu peste mult timp, așa va fi și ea.

„Liniștește-te! Păstrează-ți calmul!”

De o parte și de alta se întindea deșertul. Șoseaua era pustie. Nicio mașină căreia să-i facă semn, deși nu îi era clar cum ar fi putut face asta. Un panou care făcea reclamă unei gropi de gunoi: TU ARUNCI, NOI COMPACTĂM. Un popas pustiu.

Nu își dădea seama dacă mergeau spre est sau spre vest. Oare mai trecuse pe acolo? Încercă să își amintească repere, dar, firește, nu existau. Nu era nimic acolo; doar pustietate.

Unde o ducea?

Îndrăzni să-l privească. Bărbatul se uita drept înainte. Chipul îi era de nepătruns. De câte ori se uitase la el fără să-l vadă? Își aminti de ziua în care se mutase, cum apăruse în curte, întrebând-o dacă avea nevoie de ajutor. O ajutase să care salteaua în apartament și-i oferise o bere, drept mulțumire. Își aminti că se gândise, în noaptea aceea, că era norocoasă cu așa un vecin cumsecade, unul în privința căruia nu avea de ce să își facă griji. Unul în care putea avea încredere.

Cine era, de fapt?

Dar mai important: ce voia de la ea și cum să facă să-i ofere ceea ce voia, fără să-și piardă viața?

La început, fusese ca într-un film. Se simțise puternic în spatele volanului, înalt și puternic. Ar fi putut să-i facă felul cu mult timp în urmă, în Texas, dar așteptase, se pregătise. Îi plăcea sentimentul pe care i-l dădea urmărirea, punctulețul acela verde deplasându-se pe ecran, privindu-l, provocându-l. Îi plăcea faptul că știa lucruri despre care ea habar nu avea, că aruncase un laț invizibil în jurul gâtului ei și că-l putea strânge în orice clipă.

Prima dată, după IHOP – se gândise să termine treaba atunci. Fusese așa cum se așteptase: groaza de pe chipul ei, valul de adrenalină când intrase cu camioneta în Jeep, scrâșnetul încântător al metalului. Era amețitor, ca un drog. Își dorise să nu se mai termine. Așa că prelungise jocul cât putuse de mult, rămânând în urmă, făcând-o să creadă că îl pierduse, că era în siguranță. Când făcuse trucul cu farurile, râsese. Îi acordase bucuros victoria aceea. Jucau un joc pe care el avea să-l câștige. Și la finalul cursei izbânda urma să fie mult mai dulce.

După o vreme, goana nu îl mai mulțumise. Voia să audă scrâșnetul metalului, să-i vadă frica pe chip de aproape, voia să se simtă puternic. Voia să-și vadă puterea reflectată în ochii ei.

Așa că se hotărî să dea lovitura finală.

Momentul acela, când Jeep-ul se răsturnase... nu mai trăise ceva asemănător. Fusese ca scena aceea din Pulp Fiction, când Travolta injectează adrenalină în inima fetei aceleia, doar că el se simțise și ca Travolta, și ca fata aceea. Un sentiment de putere absolută.

Nu se așteptase să mai fie o femeie acolo. Nu înțelegea cum de n-o văzuse mai înainte – îi jucase lumina o festă, poate, sau fusese atât de concentrat asupra lui Cait încât nu mai văzuse nimic altceva. Când smucise portiera și dăduse cu ochii de blonda aceea, nu se putuse gândi decât ce mult semăna cu Jenny, colega lui din liceu, care râsese de el când o salutase, odată, pe coridor, apoi... Dumnezeuule, habar nu avusese cât era de puternic.

Cum de nu știuse? auzise soldați vorbind despre valul de furie și exact așa se simțise și el atunci. Copleșit.

Cum își privea mâinile strânse pe volan, vedea încheieturile degetelor învinețite și zdrelite, dar nu simțea nicio durere. Oare asta însemna să te simți viu? Asta pierduse o viață întreagă?

Acum că știa cum era, voia mai mult.

PERIFERIA MORIARTY, NEW MEXICO
79 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

Rebecca știa că avea ochii deschiși, dar lumea se încăpățâna să rămână cufundată în întuneric. Își duse o mână la față. Avea ochii umflați și genele acoperite de sânge închegat. Se frecă la ochi până reuși să distingă lumina purpurie a răsăritului și întinderea aspră, uscată a deșertului.

Jeep-ul zăcea înfundat și tăcut în țărână. Camioneta nu mai era. Rebecca scrută orizontul și zări luminile de poziție ale acesteia chiar înainte să dispară.

Încercă să se ridice în genunchi și pe brațe și vomită pe pământul rece. Încheieturile îi erau zdrelite și însângerate și nu se putea sprijini pe brațul drept. O dureau întreg corpul.

O adiere ușoară străbătu deșertul înfiorând-o. Tremura. Își dădu seama că îi era frig. Era înghețată. Trebuia să ajungă repede la căldură. Avea nevoie de apă, bandaje și medicamente.

Trebuia să înțeleagă ce se întâmplase.

— Cait?

Cuvântul răsună ca un șuielat aspru. O dureau gâtul de când bărbatul acela încercase să o sugrume. Încercă să înghită și durerea o tăie ca un cuțit.

— Cait? strigă din nou, mai tare, dar tot zadarnic.

Trase de câteva ori adânc în piept mirosul de benzină, mireasma șamponului lui Cait și aroma dulceagă a bărbatului de mai devreme. Ascultă cu atenție, încordându-și auzul, așteptând să audă huruitul motorului, dar liniștea se așternuse ca o pătură proaspătă de zăpadă.

Nu mai știa cât rămăsese așa, cu simțurile la pândă, cu respirația înnodată în gât ca o pasăre captivă, așteptând să fie plesnită de ceva.

O șopârlă trecu în goană pe lângă ea. O zări și încremeni pe loc fixând-o cu ochii ei negri, fără să clipească. Rebecca îi simțea freamătul interior, bătăile repezi ale inimii, apoi clipi și farmecul se rupse. Șopârla dispăru în tufe.

Se ridică șovăielnic și porni spre Jeep. Mergea încet. Știa ce urma să găsească acolo și nu voia să vadă: cadavrul însângerat al lui Cait, părul ei năclăit de sânge, ochii fără viață, craniul turtit.

Se aplecă și vomită din nou.

„Te rog, nu, te rog, nu!”

Groaza se aduna în ea tot mai intensă, cu fiecare pas. Ajunse pe partea șoferului, se sprijini de marginea zimțată a geamului și se aplecă.

Jeep-ul era gol.

Rebecca scrută împrejurimile, căutând-o. Șoseaua era întunecată, pustie, implacabilă. Ocoli mașina – merse pe partea unde stătuse Cait. Portiera era deschisă și se vedeau urme care duceau până lângă urmele roților camionetei. Se luă după urmele roților până la șosea și văzu că trecuseră pe cealaltă bandă și se îndreptau spre est.

O luase pe Cait.

Oare era încă în viață?

Pe ea de ce o lăsase acolo?

Era martor. Îl văzuse.

Poate crezuse că murise.

Își aminti expresia de pe chipul lui când deschisese portiera și dăduse cu ochii de ea: ură autentică, nedisimulată.

Își dori să se fi luptat cu mai multă înverșunare.

Își cuprinse pânțelele cu mâinile. Când o izbise, încercase să se ghemuiască, să-și ferească pruncul de lovituri, dar știa că o atinsese cel puțin o dată. Își ridică bluza și văzu că începea să se învinețească. Bebelușul ei.

Cine era monstrul acela?

Iar acum o avea pe Cait.

Oare se va întoarce după ea?

Își aminti că văzuse luminile de poziție ale mașinii îndreptându-se spre est. Se uită apoi la Jeep-ul care zăcea în praf. Un far atârna într-un fir și se vedea zgârietura lungă, violentă, pe partea șoferului, geamul făcut țandări, golul întunecat, ca un dinte lipsă. Privi înăuntru. Cheile erau în contact.

Se uită către est, așteptându-se parcă să vadă luminile camionetei venind în viteză către ea, dar șoseaua rămase întunecată. Nu știa cât zăcuse fără cunoștință. Câteva secunde sau poate o oră. Chiar dacă el rămăsese pe șosea, nu avea nicio garanție că îl va prinde din urmă. Și dacă îl prindea –

ce urma? Ce putea ea să facă?

El o urmărise pe Cait, nu pe ea. Nu era responsabilitatea ei. Ea nici n-ar fi trebuit să fie în mașină cu Cait; până și ea o recunoscuse. Mințise ca să ajungă la ea, mințise în privința motivelor ei și în tot acel timp planul ei era să o trădeze. Sigur, în cele din urmă își recunoscuse faptele, dar era suficient? Cait voise să o distrugă și pusese viața amândurora în pericol. Rebecca nu-i datora nimic.

Aceasta era ultima ei șansă. Era însărcinată în optsprezece săptămâni. Nu mai avea mult timp la dispoziție. Își atinse pântecul.

Își aminti bătaia din ușă, bărbatul care îi înmânase citația, zâmbetul lui înainte să se întoarcă și să alerge înapoi la mașină. Audierea era programată pentru ora 11.00, la Tribunalul din Lubbock, iar ea nu va fi acolo. Neprezentarea în instanță era o infracțiune gravă. Era un risc de care fusese conștientă când urcase în mașina lui Cait, iar acum totul devenise și mai important.

Parcursese deja un drum lung. Dacă nu ajungea în Albuquerque, sacrifică totul.

Nu-i datora nimic acelei fete. Cait făcuse propriile ei alegeri care o aduseseră în punctul acela, așa cum făcuse și Rebecca. Cait îl știa pe bărbatul din camion. Pe Cait o urmărise. Era vina ei, nu a Rebeccăi.

Însă în timp ce-și spunea toate aceste lucruri, Rebecca știa că nu era chiar așa. Cait nu era cu nimic mai vinovată decât era ea însăși. Să trăiești mereu cu groază făcea parte din viața oricărei femei. Mâna strânsă pe chei, fără căști în urechi, noaptea, pe stradă, mereu cu teama că o mână te va înhăța și totul va lua sfârșit. Întotdeauna întrebându-te cine va fi? Un bărbat pe care-l cunoști sau un necunoscut? Nu fusese ea convinsă, până în clipa în care bărbatul acela deschisese portiera mașinii, că pe ea voia să o ucidă, și nu pe Cait? Nu fusese ea convinsă că toate cele întâmplate erau din vina ei, că o merita, cumva?

Cine merita o astfel de viață?

Fără scuze. Fără acuze. Trebuia să acționeze.

Nu avea prea mult timp.

Scaunele Jeep-ului erau pline de cioburi și pete de sânge; curăță cu grijă scaunul șoferului, peste care așează apoi o eșarfă și se așează la volan.

Răsuci cheia în contact. Motorul se opintea din nou.

„La naiba”.

Ce încercase Cait să-i spună? Rebecca se uită la indicator. Rezervorul era aproape plin, prin urmare alta era problema. Erau șanse mari ca Jeep-ul să se fi defectat. Se răsturnase de două ori; ar fi fost un miracol să mai funcționeze. Cel mai probabil își dăduse duhul.

Răsuci din nou cheia în contact. Același sunet înecat, apoi liniște.

Se pregătea să renunțe când își aminti. Accelerația. Cait spusese ceva despre pedala de accelerație.

Rebecca o apăsă ușor și încercă din nou. Motorul încă se forța, dar avea mai multă vigoare. Apăsă pedala până la podea, răsuci cheia în contact și, după câteva încercări, motorul porni.

Băgă în viteză și se încadră din nou pe Șoseaua 40. Porni către est, pe urmele camionetei care dispăruse din vedere.

CLINES CORNERS, NEW MEXICO
KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

La început, Cait încercă să negocieze.

— Nu trebuie să faci asta, îi spuse. Dacă oprești acum și mă lași să plec, promit să nu spun nimănui despre cele întâmplate.

Chipul bărbatului se schimonosi de furie.

— Nu-mi spune ce trebuie să fac!

Greșise. Trebuia să repare.

— Iartă-mă. N-am vrut să...

— Ba ai vrut. Nu te preface că nu te-ai gândit că mă poți controla. Așa credeți toate, n-am dreptate?

Cait își regândi abordarea în tăcere. Își aminti de Rebecca, de felul în care discutase cu Scott, în tir, flatându-l, lăsându-l pe el să vorbească. Făcându-i pe plac.

— Nu ți-aș spune niciodată ce să faci, rosti ea cu voce caldă și plăcută. Nu vreau să te controlez, vreau să te ajut.

— Nu am nevoie de ajutorul tău.

La naiba. Iar greșise.

— Știu că nu ai nevoie de ajutorul meu. Vreau doar să îndrept lucrurile. Credeam că suntem prieteni.

El râse amar.

— Nu am fost niciodată prieteni.

— OK, bine, vreau să fim prieteni acum. Spune-mi cu ce ți-am greșit, voi încerca să îndrept lucrurile. E vorba de bani? Nu am prea mulți bani, dar...

— *Firește* că te-ai gândit că e vorba de bani. Voi, femeile, numai la bani vă gândiți. Ei bine, *Cait*, anumite lucruri nu pot fi cumpărate. Lucruri precum respectul, demnitatea, onoarea. Știi ce sunt femeile ca tine? Lipitori. Sugeți sângele din tot ce vă înconjoară.

— Adam, te rog, dacă mi-ai spune...

— Încetează să-mi mai spui ce trebuie să fac!

Adam închise ochii. Camioneta se abătu de la drum.

— Ți-am zis, spuse el printre dinții strânși, să taci!

Ridică o mână de pe volan și o plesni, greu, cu dosul palmei. Cait se lovi cu capul de scaun, cu urechile țiuind de durere. Își cuprinse falca cu mâna încercând să nu plângă.

O va ucide, era clar, și nu putea spune nimic să-l oprească.

Trebuia să-și schimbe planul.

Nu își propusese să o lovească, dar cum deschidea gura, o nouă minciună se strecura printre buzele ei, ca un șarpe veninos, gata să atace. Când vorbea așa, îl împiedica să gândească. Creierul lui devenea greoi, îmbâcsit, confuz.

Dinspre Cait venea un miros – de sânge și sudoare amestecate cu încă ceva, un iz animalic. Nu-i plăcea că trebuia să inhaleze mirosul ei, să-l tragă în piept, până în ultima celulă din trupul lui.

Nu-i plăcea nici faptul că ea vorbea întruna. Îi spusese să tacă, dar nu-l asculta. Evident că nu-l asculta. Trebuia să-i dea o lecție.

Lovitura îl umpluse de bucurie.

La început, se gândise că o va ucide. O va împușca între ochi, ca pe un câine, așa cum merita. Acum voia să prelungească momentul, să-l savureze; era lângă el, atât de aproape încât dacă întindea brațul o putea atinge, îi putea simți sângele fremătând sub piele, buclele delicate...

Fusese închis mult prea multă vreme în temnița lui rece și întunecoasă. Acum că era liber, voia să se bucure din plin de libertate. Voia să o privească în ochi și să-și contemple propria putere reflectată în ei. Să vadă că el era un zeu, iar ea nu era nimic înaintea lui.

„Aceasta este menirea ta, pe care acum o împlinești.

CLINES CORNERS, NEW MEXICO
97 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

Soarele se ridica la orizont, un punct orbitor de lumină albă transformând cerul și deșertul în întinderi de un portocaliu aprins, ca și cum întreaga lume fusese cuprinsă de flăcări, iar ea se îndrepta fix către inima iadului. Era genul de răsărit menit să te impresioneze cu frumusețea lumii în care trăim.

Rebecca fixă parasolarul și miji ochii prin parbrizul crăpat. Jeep-ul era destul de avariat, dar ea mergea cât putea de repede, cu motorul huruind, vitezometrul indicând peste 120 kilometri pe oră, cu privirea fixată asupra drumului, căutând camioneta.

La intersecția dintre Șoseaua 40 și Șoseaua 285 zări acoperișul clădirii Travel Center din Clines Corners. Patru drumuri, patru alegeri, nici urmă de camionetă. Apăsă pe accelerație și motorul gemu. Mașina nu mai rezista mult. Trebuia să-i găsească, repede, înainte ca Jeep-ul să cedeze definitiv. Ceasul era aproape șapte. Pe șosea își mai făcuseră apariția câteva camioane de mare tonaj și se strecura pe lângă ele ignorând sentimentul de frică ce o încolțea când se apropia de câte unul. Ar fi vrut să fie singură pe drum, doar ea, șoseaua și luminile din spate ale camionetei.

Ajunse la răscruce și încetini. În fața ei nu se zărea nimic, cu excepția unui tir care transporta niște tractoare. Din spate nu venea nimic și oricum n-avea niciun sens ca el să se fi întors. Șoseaua 285 se întindea la dreapta, pustie, cu excepția unui turn de control în depărtare.

Zări luminile unei mașini mergând spre nord pe Șoseaua 285. Nu era sigură că erau ale lui, dar alte indicii nu avea. Semnaliză și viră.

„Vin după tine, își spuse, cu privirea fixată pe luminile mașinii din fața ei și apăsând pe accelerație. Vin”.

***PERIFERIA CLINES CORNERS, NEW MEXICO
117 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE***

Virase la stânga, la intersecție, și se îndreptau spre nord pe o șosea necunoscută. Lui Cait i se strânse inima. Chiar dacă, printr-o minune, o căuta cineva, șansele să o găsească erau infime. Sigur, primul lucru pe care l-ar face oricine ar fi să-i refacă traseul, deși nu știa cum era posibil. Încercă să-și amintească de oamenii întâlniți pe drum, care ar fi putut fi martori. Ospătărița de la restaurant. Scott, șoferul camionului, deși acesta era departe acum. Lucrătorul de la benzinărie.

Nimeni, de fapt. Era singură, într-un teritoriu necunoscut. Se gândi la părinții ei, cum se vor simți când se vor trezi cu un polițist la ușă, să-i anunțe că fiica lor era moartă. Tatăl ei se va prăbuși imediat – el era cel sensibil dintre ei –, iar mama ei va rămâne împietrită și palidă, ca și cum aceea era doar o nouă povară pe care îi era dat să o ducă.

Nu mai fusese acasă de câteva luni și nu se gândise să-i sune, nici măcar atunci când lucrurile acelea despre ea răbufniseră în presă. Mama ei o sunase, a doua zi după ce numele îi fusese dezvăluit. Văzuse apelul pierdut, când ieșise din tură, dar nu o sunase înapoi. Ce să-i fi spus? Părinții ei erau oameni cumsecade, munciseră din greu să își întrețină familia, îi crescuseră cum se cuvine, iar ea cum îi răsplătise? Plecase la oraș fără să privească în urmă, apoi le făcuse numele de rușine. Știa cum trebuia să-i fi privit lumea, la biserică, după aceea, șoaptele și privirile pline de compătimire. Iar ea nu avusese curajul să o lase pe mama ei să își exprime dezamăgirea.

Îi dezamăgise, iar acum era pe cale să le sfâșie inima. Polițiștii cu caschetele în mâini vor aștepta respectuos în pragul casei de pe Pine Street, tatăl ei va plânge, mama ei va da din cap și le va mulțumi, apoi îi va suna pe frații ei să le dea vestea că sora lor fusese ucisă.

Asta dacă îi vor găsi trupul. Erau în mijlocul pustietății și, după toate aparențele, Adam părea hotărât să o ducă și mai departe în miezul aceluia tărâm necunoscut. În depărtare se zărea creasta nedeslușită a unui platou.

Era un loc bun de ascuns un cadavru, în canionul din apropiere. Oare acela îi era planul?

Trebuia să scape. Așa cum constatasese Rebecca, când gonise după puștiul acela, la benzinărie, era o bună alergătoare. Adam trebuia să oprească undeva. Atunci va ieși din mașină și va alerge din toate puterile. Picioarele începuseră deja să îi furnice de nerăbdare. Da, așa va face. Va alerge până va rămâne fără suflu, va alerge până când nu-l va mai vedea, și chiar și atunci va continua să alerge. Când picioarele îi vor atinge din nou pământul, o va rupe la fugă și nu se va mai opri.

Însă era o problemă cu glezna. O scrântise destul de rău când se răsturnase mașina. O dureau și coastele – era posibil să aibă chiar o fractură. Nu putea să-și dea seama de ce era în stare decât atunci când va coborî, iar atunci putea fi prea târziu. Dacă era prea slăbită sau prea înceată, o va ajunge din urmă imediat. Și atunci, fără îndoială, o va ucide.

Pe cine păcălea? Era ca și moartă din clipa în care camioneta aceea apăruse pentru prima oară în spatele lor. Era doar o chestiune de timp.

Privirea lui Cait se opri în oglinda retrovizoare. În urma lor, ca la vreo opt sute de metri, pe șosea se apropia un nor de praf în mijlocul căruia distingea o formă pătrătoasă. La început se gândi că privirea îi juca feste – un miraj în deșert, cum nu se putea mai potrivit –, apoi zări sclipirea măștii radiatorului și știu că nu era o iluzie.

Ar fi recunoscut Jeep-ul acela oriunde.

Nu înțelegea de ce zâmbea. Probabil încerca să-l intimideze, cum făceau toate. O simțea croindu-și drum în mintea lui, sfredelind în țesutul moale al creierului său. Râdea de el. După toate câte îi făcuse, tot râdea de el.

Era din nou băiețelul din Roller Kingdom, privindu-și mama cum își ascunde lacrimile, știind că fiul ei era un neisprăvit. Era adolescentul cu coșuri fugărit în parcare de elevii atletici. Era tipul din baruri pe care femeile îl refuzau. Era unul dintre rebuturile vieții. Vrednic de dispreț. Un vierme.

Apoi văzu Jeep-ul în oglinda retrovizoare și un val de putere îi străbătu trupul.

„Amintește-ți misiunea”, își zise. Erau în război, iar el era soldatul lor.

El și frații lui trăiseră toată viața auzind că nu erau îndeajuns de buni, de înalți, de frumoși, de bogați. Fuseseră respinși încontinuu de o societate care, de fiecare dată, favoriza femeia.

Până acolo. Se răsculau, iar el conducea atacul.

Își aminti cuvintele postate de unul din frații lui: „Rezistă! Fruntea sus! Trăiește pentru tine! Mergi pe calea ta!”

„Nu te da bătut, își spuse ambalând motorul. Nu capitula!”

„Fă-le să plătească!”

***PERIFERIA YOUNG PLACE, NEW MEXICO
132 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE***

Camioneta făcu la dreapta pe un drum cu o singură bandă, prevăzut cu un indicator care anunța că se înfunda. Rebecca îl urmă afundându-se și mai mult în deșert. Roțile Jeep-ului stârniră praful și abia mai zărea drumul prin parbrizul crăpat, dar plăcuțele de înmatriculare cu număr de Texas erau în fața ei. Nu mai avea nicio îndoială că el era.

Nu-i plăcea că ieșiseră de pe șoseaua principală. Acolo, pe străduța aceea slab asfaltată, nu erau mașini, nici indicatoare, niciun semn de viață, cu excepția mișcărilor rapide pe care le surprindea uneori cu coada ochiului, ale unui iepure sau ale unei șopârle.

Erau în sălbăticie.

Unde mergea? Ce pusese la cale?

Trebuia să-și facă și ea un plan.

Împrejur, terenul era neted cât vedeai cu ochii, dar în depărtare zărea creasta vineției a unui platou.

Nu-l putea urmări la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu el îi va înregistra prezența, dacă nu o făcuse deja. Nu avea unde să se ascundă.

Ea trebuia să facă prima mișcare.

Drumul pavat se sfârșea și începea un drum de pământ care se pierdea în munți. Relieful se schimbă rapid, întinderii nisipoase luându-i locul pământul bătătorit și stâncos, arbuștii fiind de un verde mai intens și devenind, treptat, păduri. Rebecca era atentă la drum, înregistrând toate aceste schimbări. Trebuia să își amintească pentru când aveau să fugă. Trebuia să le știe, dacă erau nevoite să se ascundă.

Platoul se înălța înaintea lor, dur și implacabil.

Motorul șuiera neconținut de la o vreme, un zgomot intens care-i făcea urechile să țiuie și o avertiza că situația era pe cale să se înrăutățească. Nu avea timp de pierdut. Trebuia să acționeze.

Așteptă până când camioneta dispăru într-o curbă, ascunzând-o temporar

vederii, și apăsă pedala de accelerație. Jeep-ul țâșni înainte scrâșnind din toate încheieturile. Când zări din nou camioneta, era aproape. Se uită printre crăpăturile din parbriz. Nu vedea decât creștetul lui privind în urmă, către ea. O invitație.

Planul ei era simplu: să-i plătească cu aceeași monedă. Spera ca Jeep-ul să facă față acelei ultime provocări.

Pentru început însă trebuia să se asigure că și Cait era în camionetă.

„Haide, Cait!”

O nouă sforțare. Roțile Jeep-ului patinară pe suprafața de pietriș.

Urcau. Panta fusese lină la început, dar acum crengile copacilor se aplecau spre ei, poteca era neclară și se reconfigura la fiecare câțiva metri.

Vitezometrul arăta că mergea cu peste 110 kilometri pe oră. Jeep-ul derapă într-o curbă. Trecu foarte aproape de un copac, crengile acestuia zgâriind portiera.

Camioneta continua să urce. Ochii bărbatului erau fixați în oglinda retrovizoare, privind-o, întunecați și răi. Urcară spre platou cu privirile împletite.

Apoi, doar o clipă, bărbatul privi în dreapta lui. Lângă el era cineva.

Motorul trepida. Nu mai putea menține viteza multă vreme.

Nu voia să o rănească pe Cait. Dorea ca aceasta să fie pregătită pentru ceea ce urma.

Apăsă tare pe claxon. Un stol de muscari țâșni spre cer dintre copaci.

De pe scaunul de lângă șofer se înălță o mână. Pumnul strâns. Degetul mare ridicat.

Rebecca apăsă pedala accelerației. Aduse Jeep-ul în spatele camionetei și trase de volan.

•

Cait privea chipul Rebeccăi în oglinda laterală. Nu mai zărea nicio urmă de blândețe. Aceasta se îndrepta neînfricată spre camionetă.

Când auzise claxonul, Cait verificase centura de siguranță, apoi ridicase mâna deasupra capului. Voia ca Rebecca să știe că trebuia să facă tot posibilul să-l oprească. Voia să știe că dacă ea, Cait, murea cu prilejul acelei încercări, nu era vina Rebeccăi. Voia să știe că îi era recunoscătoare pentru că-i venise în ajutor, când ar fi putut foarte bine să se salveze. Voia să știe că merita mai mult și spera ca, odată povestea încheiată, va căuta să-i fie mai bine.

•

Botul Jeep-ului mușcă din roata din spate a camionetei, dezechilibrându-o. El se redresă și reveni pe drum. Pe partea din stânga spate a camionetei se vedea o zgârietură prelungă, dar părea superficială. Nu lovise suficient de puternic.

Îi văzu fața în oglindă și zâmbetul care-i apăruse pe buze. Camioneta începu să se îndepărteze. Rebecca apăsă pedala accelerației.

Mașinile huriau pe drum, botul Jeep-ului era aproape de camionetă, dar nu reușea să o atingă. Jeep-ul abia mai ținea pasul. Drumul se strică din nou, era doar pământ gloduros și pietriș. Amortizoarele nu făceau față, trupul îi era zguduit în scaun.

Nu mai avea timp.

În fața lor se ridica un mal abrupt, împrejmuț de un gard solid. Dacă reușea să-l împingă într-acolo, poate reușea să-l destabilizeze suficient cât să-l răstoarne. Trebuia să-i distragă atenția, fie și pentru o clipă, să-l facă să încetinească.

•

Jeep-ul se apropia și Cait se prinse cu mâinile de marginea scaunului, pregătită de impact, dar când acesta avu loc, abia dacă-l simți. Camioneta era solidă, iar Adam se dovedea un șofer neașteptat de abil, controlând derapajul fără să clipească și revenind imediat pe drum. În ochii lui se citea un calm desăvârșit, pe care nu îl mai văzuse și care o îngrozea.

Jeep-ul începea să piardă teren. Motorul părea avariat, ca și cum transmisia fusese distrusă, și producea un zgomot ascuțit pe care nu îl mai auzise până atunci. Rebecca nu mai avea timp pentru o nouă încercare. Nici Cait nu mai avea.

Îi aruncă o privire lui Adam. Ochii acestuia erau fixați asupra drumului, maxilarul îi era încleștat. Îi alunecară ochii pe un pix așezat în suportul pentru pahare dintre ei. Degetele îi zvâcniră. Oare era suficient de rapidă? Dacă o prindea, situația devenea și mai problematică pentru ea.

La naiba. Nu avea nimic de pierdut.

Apucă pixul și i-l înfipse cu toată puterea în coapsă.

•

Camioneta viră brusc. Pierdu rapid din viteză și Rebecca îl ajunse, dar Adam trase de volan, evitând impactul în ultimul moment. Rebecca se poziționează în lateral, prinzând camioneta între Jeep și malul abrupt. Acela

era momentul decisiv. Surprinse privirea lui Cait și-i făcu semn din cap. Zări umbra unui zâmbet pe buzele ei, chiar înainte să tragă brusc de volan și să intre în camionetă.

Scrâșnetul metalului răsună în văzduh. Camioneta se înclină peste mal, retezând în cădere câțiva stâlpi de gard, partea din spate a mașinii clătinându-se haotic în timp ce el se străduia să o redreseze. Rebecca văzu capul lui Cait izbindu-se de tetieră, brațul întreg sprijinindu-se de bord și valul de păr negru răvășit în mișcarea de rotație a mașinii.

Sperase că se va răsturna, dar camioneta își recăpătă în curând stabilitatea. Nu avu însă timp să evite copacul.

Pinul secționă botul mașinii, metalul se înfășură pe trunchiul acestuia, roțile se ridicară pentru o clipă în aer apoi căzură cu o bufnitură asurzitoare pe pământ.

Rebecca încremeni. Frânase puternic în momentul în care camioneta derapase și se afla la cincisprezece metri în urmă, în mijlocul drumului de pământ.

Opri motorul și coborî din mașină.

Cel dintâi o izbi liniștea. După hurelul motoarelor și clocotul sângelui din urechi, tăcerea intervenită subit era asurzitoare. Auzea șuieratul slab al motorului, adierea vântului printre pini, țipătul îndepărtat al unui șoim. Mirosul intens de benzină îi irită nările, urmat de izul acru al fumului.

Pe partea lui Cait, camioneta era sfârtecătă. Geamul se spărsese în urma impactului, lăsând în urmă o gură căscată, furibundă. Din interiorul cabinei nu se simțea nicio mișcare.

„Te rog, să fii bine. Te rog, să fii bine!”

Rebecca ajunse în dreptul geamului și privi înăuntru. Trupul lui Adam era aplecat spre geam, cu pieptul apăsător de airbag și capul atârând spre tocul ușii. Avea o tăietură adâncă pe frunte, iar chipul îi era palid și inert.

Cait era aplecată peste airbag, plețele ei negre în contrast cu albul acestuia. Avea ochii închiși. Părea liniștită, împăcată. Părea că doarme. Rebecca o atinse ușor.

— Cait? Mă auzi?

Cait deschise ochii și o privi. Gemu slab.

Rebecca simți că o lasă picioarele.

— Slavă Domnului! Ești rănită?

Cait scutură încet din cap.

— Nu cred. Tuși, se strâmbă. Nu foarte rău.

Pulberea din airbag îi acoperise hainele și pielea cu un praf fin.

— Crezi că e... Rebecca nu termină vorba, de teamă să nu cobească.

Cait se uită la Adam și dădu din cap.

— Așa cred.

— Hai să te scoatem de-aici.

Rebecca trase de mâner, dar era înțepenit.

— Nu se deschide.

Încercă din nou.

— Va trebui să ieși pe geam.

Cait dădu afirmativ din cap și începu să se elibereze încet, cu grijă, aruncând câte un ochi spre trupul inert al lui Adam. Când reuși să desprindă centura de siguranță și să se elibereze de sub airbag, Rebecca se întinse și o ajută să se strecoare pe geamul spart.

— Haide, zise aceasta sprijinind-o și urmărind în același timp fuiorul din ce în ce mai gros de fum care se ridica din capotă. Trebuie să plecăm.

Cele două femei porniră șchiopătând spre Jeep. Rebecca se pregătea să deschidă portiera, când aruncă o privire în urmă – văzu portiera camionetei deschizându-se și o pereche de bocanci atingând pământul.

Văzu apoi că tăietura de pe fruntea lui Adam sângera abundant peste chipul lui palid, că un crac al pantalonilor era înnegrit de sânge și că îl dureau când se sprijinea pe picior, dar cu toate acestea el ridică brațul cu arma și ținti drept spre pieptul ei și, chiar înainte ca el să apese pe trăgaci, văzu că zâmbea.

Cait auzi scrâșnetul metalic al balamalelor și se întoarse la fix să-l vadă pe Adam coborând din camionetă. Îi văzu privirea, sclipirea metalică a armei și o trase pe Rebecca la pământ înainte ca el să apese pe trăgaci. Glonțul se înfipse în mașină, la dreapta locului unde cu o fracțiune de secundă mai devreme stătuse Rebecca.

Cait știa că a doua oară nu va mai rata.

Se târără pe brânci în spatele Jeep-ului în timp ce un al doilea glonț ricoșă din ușa posterioară.

— Nu știam că are armă, murmură Rebecca.

Cait scutură din cap.

— Nici eu.

Îl auzeau apropiindu-se. Își dădeau seama că șchiopăta după faptul că un

pas era mai înfundat decât celălalt. Cait se bucură că-i înfipsese pixul acela în coapsă când avusese ocazia.

Era rănit. Și ele erau, dar ceea ce conta era faptul că el era rănit. Le dădea un avantaj, dacă își jucau bine cărțile. În primul rând, trebuiau să plece cât mai repede de acolo. În spatele Jeep-ului erau ținte sigure. Iar pașii răsunau din ce în ce mai aproape.

Cait văzu o ocazie. Rebecca își riscase viața să o salveze. Era momentul să-i întoarcă serviciul. În plus, dintotdeauna îi plăcuseră faptele generoase.

— Ascultă, îi șopti. Eu o să mă reped la picioarele lui. Tu să fugi cât poți de repede. Indiferent ce se întâmplă, să nu te oprești.

Rebecca scutură negativ din cap.

— Îl atacăm amândouă. Apoi fugim împreună.

— Lasă-mă să fac asta pentru tine, te rog! rosti Cait cu disperare în voce. Asta e șansa ta să scapi.

Rebecca îi susținu privirea.

— Șansele noastre sunt mai mari dacă rămânem împreună.

Pas, târșăit. Pas, târșăit. Cait îi vedea vârful bocancilor și umbra. Era atât de aproape încât îi simțea mirosul.

Rebecca avea dreptate. Dacă îl ataca și rata... niciuna nu scăpa cu viață. Împreună însă...

Dădu afirmativ din cap și ridică mâna. Începu să numere pe degete. Unu. Doi. Trei. Urmau să se repeadă la cinci.

BUM!

•

Explozia cutremură deșertul cu un zgomot asurzitor, trimițând valuri de abur fierbinte împrejur, arzându-le pielea și împrôșcând văzduhul cu resturile camionetei.

Rebeccăi îi luă o clipă să se dezmeticească, dar Cait o smucea deja de braț îndemnând-o să fugă.

Focul ajunsese la rezervor, detonându-l ca pe o bombă.

Nu puteau decât să speri că explozia îl luase și pe Adam cu ea.

O rupseră la fugă printre tufișuri, năpustindu-se printre copaci, împiedicându-se de bolovani, cu pielea sfâșiată de măracini și cu tălpile alunecând pe nisip, cu răsuflarea întretăiată, în aerul plin de mirosul înțepător al fumului, neîndrăznind să privească în urmă.

•

Suflul exploziei îi pârlise lui Adam părul, îi bășicase buzele și simțea fibrele topite ale cămășii lipite de pielea lui, dar nu percepea durerea. Nu mai simțea nimic altceva decât ură absolută, minunată, care îi curgea prin vene ca o apă înghețată.

Le privi pe cele două femei fugind.

Nu se grăbea. Știa că nu vor ajunge departe.

•

Nu aveau niciun plan. Erau mâunate de bătăile asurzitoare ale inimilor, de clocotul sângelui, de dorința fierbinte de a supraviețui.

•

Le urmă, târându-și piciorul rănit. Tot nu-i venea să creadă că scârba aceea îi înfipsese pixul în coapsă.

O va face să plătească. Pe amândouă. Era soldat. Era războinic. Va lupta până va învinge.

Aveau un avans de vreo cincisprezece metri, dar și ele erau rănite și durerea avea să își spună cuvântul. El în schimb nu simțea durere. Trupul îi era străbătut de o putere care-l făcea invincibil. Strânse mâna pe pistol. O văzuse pe Cait prăbușindu-se. Și pe cealaltă ridicând-o și ajutând-o.

Înălță arma și privi prin cătare. O vedea, fețișoara ei drăguță plină de noroi și sânge, gura schimonosită de durere.

Coborî brațul. Era prea departe. Voia să o privească în ochi când apăsa pe trăgaci. Voia ca ea să simtă cât era el de puternic. Și de neîndurător.

•

Cait privi în urmă și văzu ceva mișcând printre copaci.

Venea după ele.

Se cățărau cu mâinile și genunchii juliți de pietre colțuroase. Se puteau ascunde acolo, erau spații în stânci unde se puteau adăposti pentru a-l vedea venind. Aveau nevoie de un avantaj. Acesta era singurul lucru la care se putea gândi.

— Acolo, spuse indicând o treaptă în stânca de deasupra lor.

Continuară să se cațăre.

•

Le privea cățărându-se și zâmbi în sinea lui. Ce prostuțe erau! Nu înțeleseseră că nu aveau scăpare?

•

Ajunseră sub piatra în formă de capac. Era prea abrupt să mai urce.

Rebecca se uită la Cait.

— Suntem blocate.

•

El nu se grăbea. Le vedea privindu-l. Scoase arma și o îndreptă spre ele. Le văzu tresărind.

Rebecca se lipi cu spatele de stâncă. Mirosea a benzină și a cauciuc ars.

— Ce ne facem?

Cait clătină din cap.

— Nu știu.

Ea le condusesese acolo. Era vina ei. Trebuia să găsească repede o soluție. El se apropia.

Pas, târșâit. Pas, târșâit.

Îi zărea chipul și umbra unui zâmbet. Cine era bărbatul acela? Îl văzuse dintotdeauna ca pe tipul din vecini. Simpatice. Inofensiv. Dar, nu. Era un monstru.

Se uită la Rebecca, sprijinită de stâncă, murmurând, cu o mână pe pânțele.

Cu șapte ore în urmă era o străină, dar își riscase viața ca să o salveze pe ea.

Nu putea să o lase să moară. Nu acolo. Nu în felul acela.

Nu avea niciun plan.

Uneori însă nu ai nevoie de un plan.

Uneori trebuie doar să acționezi.

I se adresa Rebeccăi:

— Indiferent ce se întâmplă, fugi!

•

Cait se repezi pe pantă în jos, alergând din ce în ce mai repede. Își imagină că era un glonț spintecând văzduhul, indestructibil și implacabil.

Era la șase metri de el când acesta ridică pistolul.

La trei când îi văzu degetul zvâcnind.

Așteptă să audă împușcătura, deși știa că moartea va surveni înaintea zgomotului.

Așteptă să simtă glonțul în piept, sau în cap, sau în abdomen, sfâșiindu-i carnea, articulațiile, oasele.

Îl privi în ochi.

Văzu degetul apăsând pe trăgaci.

Așteptă prăbușirea în neant.

Glonțul îi atinse tâmpla stângă. Îi auzi promisiunea șoptită.

Îl auzi încărcând arma.

Se aruncă asupra lui cu aerul vâjâindu-i în urechi. Îl izbi drept în piept, îl trânti la pământ și arma îi scăpă în tufișuri.

Erau înțeleși, zgâriind, lovind, fiecare încercând să-l imobilizeze pe celălalt. Cait își înfipse dinții în antebrațul lui, făcându-l să țipe de durere. El o apucă de păr și trase smulgându-i-l din rădăcină. Degetele ei îi căutau orbitele. Voia să-l rănească. Voia să-l facă să sufere.

Bărbatul însă era puternic. Mai puternic decât părea. Mâinile i se înfășurară împrejurul gâtului ei și începu să strângă. Când vru să-i desprindă degetele, o izbi cu capul de pământ. Cerul albastru începu să se întunece. Cait își auzea respirația în urechi, aspră, disperată. El strânse și mai tare.

— Cum e să suferi? Șuieră sfredelind-o cu privirea. Cum e să mori?

Îi amortiră brațele și picioarele. Rămase fără puteri și zăcea acolo, inertă, în timp ce el continua să strângă. Lumea se retrăgea tot mai departe. Închise ochii, cuprinsă de o căldură stranie. Trecuse dincolo de durere.

Nu auzi împușcătura. Simți greutatea trupului lui prăbușit peste al ei, simți căldura sângelui curgând peste ea din gâtul lui străpuns de glonț, îi auzi ultima suflare. Dar nu auzi împușcătura.

Deschise ochii și o văzu pe Rebecca aplecată deasupra ei, cu soarele așezându-i un nimb aurit în jurul capului.

Era dimineață și ele erau în viață.

MORIARTY, NEW MEXICO
457 KILOMETRI PÂNĂ LA LUBBOCK

Lăsară trupul lui Adam pe munte, să-l găsească poliția sau vulturii. Dacă îl găseau aceștia din urmă, în câteva săptămâni nu vor mai rămâne din el decât oasele albite. Deșertul era flămând și nu stătea mult pe gânduri.

Abandonară și camioneta cu carcasa carbonizată contorsionată împrejurul trunchiului pârjolit al pinului. Cait nu-l văzuse niciodată conducând o camionetă – avea o Corolla veche cu un abțibild al echipei Longhorns pe geam –, prin urmare, nici măcar nu era sigură că era a lui. Probabil o închiriasă, ceea ce însemna că la un moment dat cineva îi va observa lipsa. Poate chiar vor trimite să o caute. Nu conta. Ea și Rebecca nu vor mai fi acolo. Hotărâse deja că dacă venea poliția să o întrebe despre vecinul dispărut, va spune că nu știe nimic. Într-un fel, acela era adevărul. Îl cunoștea mai puțin decât crezuse.

Motorul Jeep-ului porni din câteva încercări și făcură drumul înapoi până la șoseaua principală.

Cait nu privi în urmă. Avea coastele învinețite, fața tumefiată și plină de sânge, iar brațul stâng îi pulsa dureros, însă cele petrecute în deșert aveau pentru ea consistența unui vis. Știa că o parte din ea rămăsese acolo, pe platou, lângă cadavru și lângă caroseria carbonizată a camionetei. Nu le va duce dorul.

Găsiră un atelier auto lângă o benzinărie în apropiere de Moriarty și opriră. La momentul oportun, pentru că Jeep-ul abia mai trăgea și Cait se temea că va ceda dintr-o clipă în alta. Parcară în spate și se duseră direct la baie să se curețe cum puteau. Cait avea buzele tumefiate și dureroase, Rebecca o tăietură urâtă pe frunte, dar restul rănilor le puteau ascunde cu ușurință. Cait avea niște haine de schimb pe bancheta din spate: colanți și tricouri supradimensionate care le făceau să pară două studente în drum spre o tabără de purificare. Ascunseră hainele murdare de sânge sub un scaun, Cait urmând să scape de ele când se întorcea în Texas.

Pe drum se pusese de acord asupra poveștii. Dacă întreba cineva – și mecanicul întreabă imediat ce Cait îi arată Jeep-ul parcat în spate – vor spune că o vulpe le tăia calea și ieșiseră de pe șosea încercând să o evite. Cele mai bune povești sunt întotdeauna bazate pe un sâmbure de adevăr: iar ele aveau un smoc de blană în masca radiatorului și urme de sânge. Destul ca mecanicul să nu mai pună alte întrebări și să le spună cât va costa reparația.

— E destul de distrusă, spuse omul clătinând din cap. Vorbim de înlocuirea punții din față, probabil trebuie umblat și la motor. Va dura ceva și va costa.

Rebecca umbla deja în geantă să scoată portmoneul.

— E în regulă, plătesc oricât numai să pornim din nou la drum.

Cait făcu un pas înainte.

— Fă-mi o favoare, spuse ea dând ocol Jeep-ului. Hai să o ridicăm pe cric să ne uităm împreună.

Mecanicul clătină din cap.

— Știu și eu...

— Te rog, spuse ea cu un zâmbet convingător. Fă-mi pe plac.

Mecanicul ridică mașina pe cric și se strecurară amândoi sub ea. După câteva secunde, Cait ieși cu grijă.

— Pare ruptă garnitura, zise ea ridicându-se și ștergându-și mâinile pe o cârpă.

— Așa e, zise mecanicul cu ranchiună. Presupun că e mai rezistentă decât pare. O să fie gata într-o oră.

Cait cumpără niște gustări: gogoși, chipsuri cu sos de brânză, cafele mari cu lapte și zahăr, și le așează pe masa de lângă parcare, dar niciuna nu se atinse de nimic. Soarele se ridicase sus pe cer și încălzea masa de plastic.

Se făcuse ora nouă și mai aveau încă o oră de mers până la Albuquerque.

— Îmi pare rău că am pierdut programarea, spuse Cait. Dacă vrei, îi sun să văd dacă ne pot primi mai târziu...

Rebecca scutură din cap.

— E prea târziu.

Cait nu înțelegea. Conform fișei medicale, Rebecca era însărcinată în optsprezece săptămâni, avea timp destul să facă intervenția și Cait era convinsă că cei de la clinică ar fi făcut tot posibilul să o reprogrameze.

— Sigur nu vrei să sun, să...

Rebecca doar zâmbi, cu zâmbetul acela trist al ei, și își ridică bărbia

către soare. După câteva minute, Cait făcu la fel, lăsându-și obrajii mângâiați de razele calde, trăgând în piept aerul proaspăt. Înăuntrul ei ceva se schimbase.

Se apropia Crăciunul. Anul acesta va merge acasă, în Waco, își va lua liber, deși Ajunul Crăciunului era una din cele mai generoase nopți la bar. Ba poate va rămâne acolo câteva săptămâni, în patul din camera în care crescuse, uitându-se la posterele pe care le lipise pe pereți în adolescență, imagini din Paris, Londra, New York, la toate locurile pe care visase să le viziteze cândva și la toți oamenii care visase să devină.

***GRANIȚA STATULUI TEXAS
138 KILOMETRI PÂNĂ ÎN LUBBOCK***

Porniră pe un drum diferit către casă, spre sud pe Autostrada 25, apoi pe Șoseaua 380 prin Roswell, pe lângă Muzeul OZN, a cărui parcare era plină de mașini cu abțibilduri pe care scria „Cred”, și magazinul de suveniruri Alien Zone. Niciuna din ele nu voia să se întoarcă pe drumul pe care veniseră, deși ruta aleasă era ocolitoare.

Pe drum, avură destul timp să vorbească. Destul pentru Cait să-i explice Rebeccăi cine fusese Adam pentru ea, dar nu și să-i spună de ce pornise pe urmele ei – pe urmele lor – așa cum o făcuse. Îi spuse că i se păruse dintotdeauna că se simțea singur, ca și cum acela era un motiv întemeiat să o atace. Rebecca își dorea să o poată absolve pe Cait de vina pe care o purta. Ceea ce trăiseră nu putea fi explicat sau justificat. Era dificil de spus a cui era vina. Indiferent cine era Adam, ce-l făcuse să vrea să le ucidă... nu vor înțelege niciodată, pentru că nu poți înțelege răul. Poți doar să-l înfrunți, să-i rezisti, să-i supraviețuiești. Dar nu poți să îl înțelegi.

Prin urmare, Cait nu trebuia să se simtă vinovată. Da, scrisese articolul acela despre Jake, dar asta nu justifica ceea ce urmase, așa cum Rebecca nu era vinovată pentru discursul acela idiot al lui Patrick. Nu poți fi responsabil decât pentru propriile fapte.

Trecură pe lângă un indicator: BUN VENIT ÎN TEXAS. CONDUCEȚI PRIETENOS, CA UN TEXAN.

Existaseră momente în care Rebecca nu crezuse că va mai ajunge vreodată în Texas. Acasă.

Acolo era acasă? Locul acela întins, cu cerul mai albastru decât oriunde și unde în diminețile de aprilie deschidea larg ușile să intre cel mai dulce aer pe care îl respirase vreodată? Încercă să-și imagineze casa pe care o părăsise cu nici douăzeci și patru de ore în urmă. Mai era aceea casa ei? Îi mai putea trece pragul, să se așeze la masă, să se strecoare în așternuturile primitive și să se simtă ca acasă?

Surprinse privirea lui Cait fixată asupra ei.

— Ce ai de gând să faci?

Era tulburător cum reușea fata aceea să-i citească gândurile uneori.

— Nu știu, recunosc eu ea.

— Ne-am putea continua drumul, să mergem în Austin. E o clinică acolo, le cunosc pe fete. Ai sta la mine.

Rebecca reflectă preț de o clipă.

— E o ofertă generoasă, spuse în cele din urmă, știind că acela nu era de fapt un răspuns.

Ceasul era aproape cinci după-amiaza. Citația din geanta ei îi solicitase prezența în instanță la ora unsprezece dimineața, ceea ce însemna că audierea avusese loc cu ore în urmă, în absența ei, și deși nu știa care fusese decizia judecătorului, avea o bănuială. Era așa cum spusese Cait, la un moment dat, pe drum: Patrick era un învingător. De cum citise acuzațiile care i se aduceau știuse că va pierde. De aceea alesese să meargă în New Mexico. Citația declanșase cronometrul și nu-și permitea să aștepte cele douăzeci și patru de ore impuse de lege în Texas. Prin urmare, trebuise să părăsească statul și să o facă înainte ca audierea să aibă loc. După aceea, poliția va fi cu ochii pe ea, pândindu-i fiecare mișcare. Își imagina că o făceau deja, dar până când ciocănelul judecătorului nu lovea masa, trebuia să creadă că nu vor încerca să o oprească. Și nu o opriseră. Ajunsese în New Mexico. Nu ajunsese însă în Albuquerque.

Toate acestea însemnau că, odată întoarsă în Texas, o vor căuta. Se întrebă dacă nu făcuse o greșală refuzând propunerea lui Cait să mai rămână în New Mexico, însă nu voia să-i facă și mai multe probleme, știind că dacă o ajuta să facă avort după ce avusese loc audierea, Cait devenea complice. Așa, riscul era doar al Rebeccai.

Cait intră în parcare a unui Allsup.

— Ultima realimentare înainte să ajungem înapoi, spuse deschizând portiera. Vrei ceva din magazin?

— Nu, mulțumesc. Amintirea gustărilor de culoare portocaliu fluorescent care păreau să-i placă lui Cait îi întoarse stomacul pe dos.

O urmări cu privirea cum dispare în magazin. Cerul senin căpătase o culoare cenușie. Se întuneca.

Rebecca se foi în scaun, încercând zadarnic să găsească o poziție mai confortabilă. Mulțumită foliei din plastic cu care mecanicul acoperise

geamurile sparte, în Jeep era întuneric. Și parbrizul urma să fie înlocuit. Îi va lăsa lui Cait niște bani pentru reparații. Stomacul îi chiorăia după atâtea ore fără hrană, însă nu putea mânca. Se întrebă cât va dura să-și recapete pofta de mâncare. Se întrebă dacă se va simți rău pentru tot restul vieții.

Își așeză o mână pe pânțe. „Am încercat, scumpo. Am încercat din răputeri, dar n-a fost de ajuns și te-am dezamăgit”. Închise ochii.

O bătaie puternică în parbriz.

Deschise ochii și în fața Jeep-ului văzu un bărbat în uniformă albastră. Barbie puternică. Șapca trasă pe ochi. Sclipirea metalică a unei insigne. Mâna pe tocul armei.

Rebecca deschise portiera.

— Da, vă rog?

— Rebecca McRae?

Dădu afirmativ din cap.

— Doamnă, vă rog să ieșiți din mașină.

***CU ȘASE ORE ÎNAINTE
TRIBUNALUL REGIONAL DIN LUBBOCK, TEXAS***

Judecătorul Proctor năvăli în sală și se cocoță la masa lui ca o cioară cu privirea ageră care tocmai își zărise prada. Înaintea lui era așezat un teanc de documente pe care le aranjă, cerând totodată celor prezenți să ia loc.

Rich văzu julitura de pe mâna judecătorului, proaspătă, din timpul partidei de squash pe care o jucaseră de dimineață. Se gândi să-i trimită o sticlă de șampanie să-și ceară scuze, deși lovitura fusese corectă și nu era vina lui că judecătorul nu mai era sigur pe propriile picioare. La drept vorbind, judecătorul ar fi trebuit să-i trimită lui o sticlă de șampanie și nu doar pentru că îl lăsase să câștige partida. Cazul acela era un plocon, îndeajuns să-i facă numele cunoscut, poate chiar să-l plaseze pe lista scurtă pentru curtea de apel. Parcă auzea deja relatările sobre ale crainicilor, în ediția de noapte a știrilor: „O realizare remarcabilă pentru activiștii împotriva avortului din Texas a avut loc astăzi, când judecătorul tribunalului din Lubbock, Anthony Proctor, a decis că un făt nenăscut merită să se bucure de aceleași drepturi și de aceeași protecție ca oricare alt individ”.

Desigur, judecătorul nu se pronunțase încă, dar Rich știa că o va face. Nu întâmplător îi ceruse avocatului să se adreseze judecătorului Proctor. Îi cunoștea preferințele. Rich se asigurase.

Piciorul lui Patrick începu să tremure sub masă, lângă el, și Rich îl înghionti să se stăpânească. Știa că era emoționat, dar nu trebuia să o arate. Dincolo de ușile duble ale sălii tribunalului aștepta presa. Candidatul lui trebuia să pară calm și sigur pe el imediat ce ieșeau.

Judecătorul își dresă vocea.

— Vă mulțumesc pentru prezență. Am analizat argumentele ambelor părți și sunt pregătit să comunic verdictul. În dosarul *McRae împotriva McRae* și în absența pârâtei, Rebecca McRae, instanța se pronunță în favoarea procuraturii și se declară de acord cu emiterea unui ordin temporar de interdicție împotriva pârâtei, împiedicând-o pe aceasta să părăsească

statul cu pruncul ei nenăscut, numit aici „Copilul McRae”, în vederea întreruperii sarcinii.

Așteptă câteva clipe ca murmurul din sală să înceteze. Rich își dădea seama după felul în care judecătorul își umflase pieptul că acesta era mândru de el. Nu-i mai trimitea nicio șampanie. Îi oferise destul.

— Nu a fost o decizie ușoară. La baza acestei hotărâri stă importanța relațiilor conjugale în societatea noastră, așa cum a fost pusă în evidență de cazurile *Griswold împotriva Connecticut* și *Maynard împotriva Hill*. Instanța este de părere că instituția căsătoriei nu poate prospera decât atunci când ambii parteneri au drepturi egale și instanța consideră că dreptul tatălui de a proteja viața copilului său trebuie considerat mai important decât dreptul mamei de a-și ucide copilul. Prin urmare, considerăm că atunci când o femeie alege să întrerupă o sarcină fără acordul tatălui copilului, aceasta încalcă nu doar drepturile tatălui, ci și pe ale copilului nenăscut, pe care tatăl le apără. Consider că este de datoria statului să protejeze viața cetățenilor să-i cu orice preț și sunt de părere că Texas trebuie să calce pe urmele mărețelor state Alabama, Kansas și Missouri în protejarea drepturilor celor mai vulnerabili cetățeni ai săi, respectiv cetățenii nenăscuți. Înțeleg că domnul McRae acționează în numele copilului său. Dacă doamna McRae încalcă prezenta hotărâre și părăsește statul cu Copilul McRae, fără permisiunea expresă a domnului McRae și a instanței, și dacă încearcă să întrerupă sarcina fără permisiunea expresă a domnului McRae și a instanței, doamna McRae se face vinovată de încălcarea prezentei hotărâri și va face obiectul urmăririi penale.

Sala fremătă din nou. Rich văzu umerii lui Patrick tremurând și dădu să-l atenționeze, apoi se opri. „Fie, lasă-l să plângă. Publicul adoră un politician sensibil, atâta timp cât e vorba de un bărbat. Nevestele din întreg statul se vor topi la vederea acestui bărbat chipeș, înlăcrimat. «Ce tată! își vor spune. Ce bărbat!»”.

Da, înregistra un succes răsunător. Rebecca se crezuse mai isteată decât el, se gândise că nu trebuia să asculte de nimeni, că putea face orice pofta fără să suporte consecințele.

Zâmbi în sinea lui.

Rebecca era pe cale să afle că nimeni nu îl păcălea pe Rich Cadogan. Nimeni.

***GRANIȚA STATULUI TEXAS
138 KILOMETRI DE LA ALBUQUERQUE***

„Au aflat despre Adam”.

Acela fu primul gând al lui Cait când văzu polițistul aplecându-se lângă geamul Jeep-ului și iluminând cu lanterna chipul îngrozit al Rebeccăi. Azvârli o bancnotă de douăzeci de dolari către casier și se repezi pe ușă afară, la timp să-l vadă pe polițist scoțând-o pe Rebecca din mașină.

Cait veni în fugă lângă el.

— Ce naiba faceți aici?

Polițistul – un bărbat înalt, cu chipul împietrit și șapca trasă pe ochi – ridică o mână să o oprească.

— Doamnă, vă rog să vă retrageți.

Cait făcu un pas în față.

— Nu până nu îmi spuneți ce se petrece. Aceasta este mașina mea. Am dreptul să știu.

Polițistul ridică o sprânceană, impasibil.

— Doamnă, interveniți într-o arestare, infracțiune care se pedepsește de asemenea cu reținerea. Prin urmare, dacă nu doriți să împărțiți o celulă, vă recomand să vă retrageți.

Îi zâmbi cu superioritate și Cait se stăpâni din răspuseri să-și țină mâinile la spate ca să nu-l plesnească.

— Cel puțin, spuneți-mi unde o duceți.

— Aproape, la penitenciarul regional Yoakum. Sunteți liberă să ne urmați.

Cait căută privirea Rebeccăi.

— Ești bine?

Se aștepta ca aceasta să fie înspăimântată, în schimb Rebecca era nefiresc de calmă. Nu părea deloc surprinsă.

— Sunt bine, spuse ea încet. E în regulă.

Cait dădu afirmativ din cap.

— O rezolvăm, îți promit. Vin după voi.

Se uită cum ofițerul o așază pe Rebecca pe bancheta din spate a mașinii de poliție, ținându-i o mână pe creștet. Îi veni să strige la el să nu o atingă, dar se stăpâni. Pentru moment, trebuia să-i facă jocul. Dacă făcea o scenă, îi îngreuna situația Rebeccăi.

Cait se așază la volan, îndesă punga din plastic cu gustări sub scaunul gol al Rebeccăi și porni motorul. Mașina de poliție părăsi parcare cu girofarul aprins și cu Cait pe urmele ei.

Traversă orașul în spatele echipajului de poliție, cu mintea cotropită de gânduri. Polițistul nu-i spusese pentru ce o arestase pe Rebecca, dar trebuia să aibă de-a face cu cele petrecute pe munte. Oare găsiseră cadavrul lui Adam? Resturile carbonizate ale camionetei? Cum de făcuseră atât de rapid legătura între moartea lui și Rebecca? Avuseseră grijă să șteargă amprente de pe pistol înainte să-l lase lângă cadavru. Cait nutrise speranța că cine va descoperi cadavrul va crede că era vorba de o sinucidere, deși acum gândul i se părea naiv, absurd. Trebuia să fi curățat bine scena accidentului. Șterseseră urmele de pe pistol, dar sângele lor era peste tot.

Sânge. La naiba, hainele lor murdare de sânge erau în mașină. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Putea explica restul – geamurile sparte, vânătăile de pe chipurile lor – spunând că fuseseră implicate într-un accident. Dar cum explica sângele altcuiva pe hainele lor? Trebuia să fi scăpat de haine în New Mexico. Făcuse o prostie să creadă că era mai bine să le ia cu ea. Cum fusese atât de nesăbuită? Dacă le trimiteau la laborator găseau urme din sângele lui Adam. Cum explicau asta?

Fusese autoapărare. Adam încercase să le omoare.

Dar cum o dovedeau?

„Încetează! Calmează-te!” Se grăbea să tragă concluzii. Trecuseră doar câteva ore de la moartea lui Adam. Chiar dacă îl descoperise cineva imediat după plecarea lor, cum ar fi putut polițiștii să adune dovezi împotriva lor atât de repede? Nu se aștepta ca amprente de pe Rebeccă să fie în sistem. Cum o găsiseră?

Ampretele ei, pe de altă parte... în liceu, când fura din magazine, fusese prinsă lângă un Walgreens după ce furase un ondulator de păr. O duseseră la poliție, îi luaseră amprente și o ținuseră într-o celulă câteva ore, până când mama ei ajunsese să o ia. La vremea respectivă, spusese că nu îi

aduceau acuzații – polițistul voise doar să o sperie –, dar cum putea ști sigur că nu-i înregistraseră amprente?

Și chiar dacă nu o făcuseră, dacă aveau suficiente dovezi împotriva Rebeccăi, aveau și împotriva ei. Se aflaseră în aceeași mașină și fuseseră văzute împreună.

Lucrurile nu se legau.

O întrebare nu-i dădea pace: de ce o arestaseră pe Rebecca, dar nu și pe ea?

***PENITENCIARUL REGIONAL YOAKUM,
PLAINS, TEXAS
116 KILOMETRI DE LA LUBBOCK***

Rebecca se holba la capul bărbatului, prin geamul separator. Era pentru prima dată într-o mașină de poliție și era șocată de miros: Armor All^[14] amestecat cu transpirație.

Știa că ar fi trebuit să fie mai speriată, dar totul i se părea inevitabil. Despre asta o avertizase Rich în dimineața aceea, când o vizitase acasă. Și Patrick făcuse o aluzie, neîndrăznind să i-o spună direct. Știuse că era o chestiune de timp din clipa în care bărbatul acela îi înmânase citația. Acum, părea că momentul venise. Dacă ar fi fost genul care aprecia ironia, ar fi amuzat-o faptul că era arestată pentru o decizie aparent legală în timp ce, cu nici douăsprezece ore în urmă, ajutase la comiterea unei crime. Însă tot ce simțea era o furie surdă.

Totul părea zadarnic. Ea și Cait văzuseră moartea cu ochii, atâtea kilometri parcurși împreună, planurile pentru copilul ei. Pentru ca totul să se încheie în felul acela: cu un polițist conducând-o la penitenciarul regional dintr-un orașel. Cu copilul încă viu în pânțele ei, îndreptându-se către o suferință inexorabilă.

Închisoarea era o clădire din cărămidă, cu două etaje și rânduri de ferestre mici, întunecate, simplă și înspăimântătoare. Când polițistul veni să-i deschidă portiera, un fior de teamă îi urcă pe șira spinării. Bărbatul îi întinse o mână pe care o acceptă zâmbind. Voia ca el să o placă. Avea nevoie de prieteni.

Lângă bordură, se împiedică ușor și părul îi alunecă peste obraji. Polițistul îi luă brațul, să o sprijine.

— Aveți grijă, spuse el conducând-o spre ușile duble, din sticlă, ale închisorii. Făcu un semn către bărbatul așezat la un birou masiv din lemn. Hei, Bill, o înregistrezi tu, te rog?

Bill își ridică privirea și o măsură din cap până în picioare, cu răceală.

Rebecca știe imediat că pe acela nu-l va câștiga de partea ei, indiferent cât i-ar fi zâmbit.

— Adu-o aici, mormăi omul.

Polițistul o conduse de-a lungul unui coridor lung până în capăt, într-o încăpere fără geamuri. Singurele piese de mobilier erau o masă Formica, veche, și câteva scaune pliante.

— Vreți niște apă sau ceva? o întreabă înainte să iasă, dar ea refuză. Nu voia să irosească o favoare pe un pahar cu apă.

Se așează pe un scaun și fixă cu privirea un bec ce pâlpâia. Se întreabă dacă ajunsese și Cait. Dacă ajunsese, probabil îi făcea capul mare bărbatului morocănos de la recepție. Gândul o făcu să zâmbească, fie și numai pentru o clipă.

Polițistul se întoarse însoțit de un alt bărbat care se prezentă drept locotenentul Walker.

— L-ați cunoscut deja pe colegul meu, sergentul Bakerson, adăugă acesta cu un gest către polițistul care o arestase.

Le zâmbi amândurora. Locotenentul era mai în vârstă decât sergentul Bakerson – trecut de cincizeci de ani, estimează ea – și avea părul cărunt, tuns scurt. Acesta nu-i întoarse zâmbetul.

— Doamnă McRae...

— Rebecca, vă rog.

— Doamnă McRae, cunoașteți motivul arestării?

Rebecca făcu ochii mari.

— Nu.

— Ați fost citată și trebuia să vă prezentați în instanță, la tribunalul din Lubbock. Așa este?

Rebecca nu răspunse.

— Și cunoașteți că audierea a avut loc azi dimineață, la ora nouă, în absența dumneavoastră?

Tăcere.

— Doamnă, înțelegeți că neprezentarea în instanță, când ați fost citată, este o infracțiune?

Din nou, Rebecca nu răspunse. Polițistul se lăsă de pe un picior pe altul.

— Doamnă McRae, ce făceați în New Mexico?

— Eram într-o excursie cu o prietenă.

— Da, am avut plăcerea să facem cunoștință cu prietena dumneavoastră.

Cei doi bărbați schimbă între ei o privire. Așadar, Cait era acolo.

— Soțul dumneavoastră știa că plecați într-o excursie?

Rebecca scutură negativ din cap.

— Ne-am decis în ultima clipă. El era plecat în interes de serviciu, așa că nu am vrut să-l deranjez.

— Doamnă McRae, înțeleg că sunteți însărcinată, așa este?

— Da.

— Doamnă McRae – Rebecca își dorea din tot sufletul ca el să înceteze să i se mai adreseze în felul acela –, soțul dumneavoastră a cerut să fie emis un ordin de restricție împotriva dumneavoastră, ordin care vă împiedică să părăsiți statul cu copilul lui nenăscut. Judecătorul a aprobat, ceea ce înseamnă că ați încălcat ordinul și de aceea sunteți aici. Ați mers în New Mexico să faceți avort? o întreabă fixând-o cu privirea.

Rebecca se înfurie.

— Nu vă privește. Dacă nu știți, avortul este legal în această țară.

— Doamnă, judecătorul a emis un ordin prin care vi se interzice să întrerupeți sarcina, ceea ce înseamnă că orice tentativă în acest sens este o încălcare a unui ordin judecătoresc și, prin urmare, o infracțiune.

Rebecca se prinse cu mâinile de masă. Știa că Patrick era disperat, dar nu se așteptase să recurgă la asemenea măsuri.

— Nu am greșit cu nimic.

— Să înțeleg că ați întrerupt deja sarcina?

Rebecca tăcu. Nu voia să-i dea satisfacție recunoscând că eșuase. Polițistul clătină din cap.

— Nu mă aflu aici să discut aspectul moral al acțiunilor dumneavoastră, spuse el, deși i se citea pe chip că o judecase deja. Sunt aici în calitate de reprezentant al legii, să vă aduc la cunoștință că ați încălcat cel puțin o prevedere a unui ordin judecătoresc, motiv pentru care ați fost arestată. Veți petrece noaptea aici și mâine dimineață veți fi transportată în Lubbock, unde sunteți programată să apăreți în instanță. Aveți întrebări?

— Pot să vorbesc cu prietena mea?

— Vizitele nu sunt permise până mâine dimineață.

— Dar un telefon? Am dreptul la un telefon, nu-i așa?

Locotenentul își trecu mâna peste față.

— Telefoanele sunt pe coridor. Grăbiți-vă. Într-o oră se dă stingerea.

Sergentul Bakerson o conduse la un separeu cu un singur aparat

telefonice, în capătul holului. Prin uşile duble răzbătea până la ea murmurul înfundat al celorlalţi prizonieri.

— Ora cinei, spuse poliţistul făcând un semn către direcţia de unde venea zgomotul. Nu vă faceţi griji, le spun să pună deoparte o porţie pentru dumneavoastră.

— Nu mi-e foame.

Bărbatul se aplecă spre ea.

— Trebuie să vă cruţaţi puterile, spuse el cu o blândeţe neaşteptată. În fine, poftiţi, adăugă arătând spre telefon. Vă las să vorbiţi.

Rebecca îl opri.

— Vreau să vorbesc cu prietena mea, cea care ne-a urmat cu maşina.

Bărbatul îşi ascunse un zâmbet.

— Cea cu gura mare.

Rebecca dădu afirmativ din cap.

— Nu îţi ştiu numărul pe dinafară. Îmi dau seama că nu e puţin lucru ceea ce vă cer, dar aţi putea să îmi spuneţi numărul telefonului public de la recepţie?

El o privi lung, apoi spuse oftând:

— Aşteptaţi aici.

— Mulţumesc.

— Să nu suflaţi o vorbă şefului meu, spuse el îndepărtându-se. Reveni câteva minute mai târziu strângând în mână o bucată de hârtie. Grăbiţi-vă, aţi auzit ce-a spus Walker, în curând se dă stingerea.

— Mă grăbesc, spuse ea formând numărul. Mulţumesc încă o dată. Sincer.

Gestul acela simplu de amabilitate îi aduse lacrimi în ochi.

Poliţistul ridică din umeri.

— Dacă înseamnă ceva, cred că ceea ce v-au făcut este o crimă. Sper ca soţul dumneavoastră să primească ceea ce merită.

— Şi eu, spuse ea strângând receptorul. Şi eu.

***PENITENCIARUL REGIONAL YOAKUM,
PLAINS, TEXAS
116 KILOMETRI PÂNĂ LA LUBBOCK***

Cait nu dădu atenție telefonului public care suna lângă ea, până când polițistul care o primise pe Rebecca vârî capul pe ușă și-i făcu un semn.

— E pentru tine.

Cait sări de pe bancă și ridică receptorul.

— Ești bine?

— Sunt bine. Rebecca se străduia să pară stăpână pe ea, dar se simțea că era speriată. Mă vor duce în Lubbock, mâine.

— Are – coborî vocea –, are legătură cu Adam?

— Nu, nicio legătură. E vorba de soțul meu și netrebnicul lui șef de campanie.

Cait era ușurată și totodată nedumerită.

— Ce tot spui? De ce a cerut Patrick să fii arestată? N-ai greșit cu nimic.

— Spune-i asta judecătorului din Lubbock.

O voce autoritară strigă ceva în fundal.

— Ascultă, rosti Rebecca precipitat. Nu mai am timp. Vreau să-ți cer o favoare.

— Orice, spuse Cait imediat.

— Îmi trebuie un avocat – unul bun – până mâine dimineață.

— Las pe mine. O să fii bine, acolo, până mâine?

— După noaptea trecută?

Râsul Rebeccăi o mai încurajă. Poate chiar era bine.

— Da, cred că o să fiu bine. Tu unde dormi?

— E un motel în apropiere. Un loc ce părea abandonat, pe care-l zărise în drum spre secția de poliție. O să iau o cameră acolo. La ce oră plecați spre Lubbock, mâine?

— Nu mi-au spus.

— Bine, voi fi aici cum răsare soarele. Până atunci, ai grijă de tine.

— Și tu. Cait?

— Da?

— Ți mulțumesc că ești alături de mine.

Cait zâmbi.

— Doar pentru asta sunt aici.

Închise, apoi scotoci în geantă după telefon. Avea treisprezece apeluri pierdute, toate de la un singur număr. Cunoștea o singură persoană potrivită să le ajute, dar înainte de asta trebuia își adune curajul să înfrunte consecințele. Apăsă butonul și așteptă.

Lisa răspunse la al doilea apel.

— Ce naiba, Cait! Unde ești?

Furia din vocea ei o făcu pe Cait să tresară.

— La granița cu Texas. Un loc numit Plains.

— Rebecca e cu tine? E bine?

— E cu mine și e bine. Ascultă, Lisa, știu că ceea ce am făcut e...

— Stupid? Periculos? Iresponsabil? Ilegal?

— Da, toate astea, îmi pare rău. Știu că nu trebuia să mă port așa.

— Nu vreau să aud o vorbă. Ți dai seama ce ai făcut? Ai pus în pericol întreaga organizație. Ți-am cerut expres să nu te amesteci, dar nu ai ascultat. În schimb, ai păcălit-o pe biata Pat, care se simte îngrozitor pentru că ea nu e o *psihopată*, ca tine.

— Ascultă, poți să-mi spui tot ce poțezi când mă întorc în Austin, și crede-mă, știu că o merit. Însă acum am nevoie de ajutorul tău. De fapt, Rebecca are.

— Parcă ai spus că e bine.

— Este... fizic, cel puțin. Dar – Cait trase adânc aer în piept – a fost arestată.

— La naiba, am crezut că avem mai mult timp.

— Știai? se miră Cait.

— E peste tot la știri. Soțul Rebeccăi a cerut un ordin judecătoresc să o împiedice să avorteze. A jucat cartea identității personale și judecătorul a fost suficient de idiot – sau dornic de atenție – încât să îl creadă. Însă nu m-am așteptat să o rețină atât de repede.

Dintr-odată, totul căpăta sens. Rebecca trebuie să fi știut ce o aștepta – de aceea spusese că nu mai aveau timp, când așteptau să fie reparat Jeep-ul.

— Ți-a spus Rebecca ceva despre asta, când a făcut programarea?

— Nimic. Însă trebuie să fi știut – în presă se spune că era citată să apară în instanță și nu s-a prezentat. Lisa trase aer în piept. Cait, s-ar putea să aibă probleme mari.

— Pentru asta are nevoie de noi să-i găsim un avocat bun. Măine o duc la Lubbock. Este programată să apară în instanță.

— Se mișcă repede când e vorba de un politician, nu-i așa?

Lisa nu se obosi să-și ascundă dezgustul.

— Mă ocup. O sun pe Cathy Rebuk să văd dacă e disponibilă. O țin acolo peste noapte?

— Da, penitenciarul Yoakum, în Plains. Măine, merg după ei în Lubbock.

— Bine. Ne întâlnim la tribunal și te pun la curent. Ai făcut bine că m-ai sunat. O rezolvăm noi cumva.

Cait merse la motel, o clădire joasă cu pereți tencuiți și o pancartă de carton la intrare, anunțând camere libere. Parcă mașina și sună la recepție. Îi deschise un bărbat înalt, sprinten, îmbrăcat în blugi și cămașă.

— Cu ce îți pot fi de folos?

— O cameră, pentru o noapte, spuse Cait încercând să pară respectabilă. Știa că arăta ca și cum o târâse cineva peste câmp și că dacă bărbatul acela refuza să o primească, era pierdută. Scoase portmoneul. Plătesc cash, în avans.

El flutură din mână.

— Nu e nevoie, achiți de dimineață. Nu cred că o vei șterge în toiul nopții. Camerele sunt simple, dar ai apă caldă și un pat confortabil.

Cait zâmbi.

— Nici nu-mi trebuie mai mult.

Locul nu era atât un motel, cât mai degrabă câteva camere disponibile în casa omului. O conduse prin sufragerie, pe lângă bucătăria unde soția lui gătea, într-un dormitor mic, curat.

— Baia e pe hol, îi spuse arătând încotro. Ți-e foame?

Cait clătină negativ din cap.

— Nu vreau să deranjez...

— Nu te-aș fi întrebat dacă nu erai binevenită. Oricum, Terry gătește întotdeauna prea mult. Cina e gata în vreo douăzeci de minute. Pregătește-te și strigă dacă ai nevoie de ceva.

Cait făcu un duș în baia acoperită cu plăci de faianță verde și roz,

spălându-și trupul de pământ și sânge. Avu grijă să șteargă cada după aceea – se vedea că oamenii erau curați și nu voia să creadă despre ea că era îngălată –, îmbracă aceleași haine și se îndreptă spre bucătărie.

De cum intră, o izbi mirosul de ceapă prăjită cu mirodenii și înțelese dintr-odată cât îi era de foame. Așezându-se la masă, o încolți vina la gândul că Rebecca era la închisoare. „Oare ei îi dăduseră ceva de mâncare? Era singură în celulă sau o puseseră laolaltă cu alți infractori? Va putea să doarmă? Era îngrozită?”

Vocea bărbatului o smulse din șuvoiul gândurilor.

— Nu ești vreo vegetariană, nu-i așa? întrebă el ridicându-i farfuria și îndreptându-se spre aragaz.

Cait râse.

— Nu, mănânc orice.

— Bun. Apropo, eu sunt Jim, iar aceasta este soția mea, Terry.

Femeia de lângă aragaz îi făcu un semn.

— Mă bucur să te avem oaspete. Azi e zi de chili – sper că ți-e foame.

— Cait. Chili sună nemaipomenit, mulțumesc.

Se așezară toți trei la masă și cinară într-o liniște plăcută. Îi adresară câteva întrebări – de unde era, cu ce treburi se afla acolo – la care ea le răspunse cât putu de politicos. Mâncarea era bună – caldă și aromată – și până la finalul cinei se simți mai întremată. Insistă să spele vasele. O invitară să se uite cu ei la televizor, dar le spuse că era obosită și se retrase.

Se întinse pe pat, cu ochii la ventilatorul din tavan, ascultând zumzetul înfundat al televizorului, care răzbătea până la ea. Era ruptă de oboseală, dar acum că putea dormi, nu o lua somnul și era agitată. Gândul la Rebecca, în celula închisorii, și la ceea ce o aștepta a doua zi nu-i dădea pace.

Cait scoase telefonul. Lisa menționase că povestea fusese difuzată la știri. Se întrebă dacă avea să găsească ceva. Intră pe internet – în sfârșit, avea semnal bun – și scrise numele Rebeccai în bara de căutare. Apărură peste treizeci de articole încărcate în ultimele douăsprezece ore.

„Candidat la Senat aclamat ca erou pro-viață, după ce și-a dat în judecată soția”.

„Rebecca McRae arestată pentru încălcarea ordinului judecătoresc privind avortul”

„Victorie a activiștilor antiavort în Texas”.

„Să fie acesta finalul deciziei *Roe versus Wade*?^[15]”.

„McRae crește în sondaje, în urma acțiunii judecătorești”.

„Zece lucruri de știut despre Rebecca McRae”.

Citind, sentimentul de neliniște care pusese stăpânire pe Cait se adânci. A doua zi, Rebecca nu înfrunta doar un judecător, ci opinia publică. Iar Cait știa foarte bine că opinia publică putea fi un juriu, judecător și călău mult mai de temut decât instanța.

Trebuia să facă tot posibilul să se asigure că Rebecca era pregătită.

Sări din pat și merse în sufragerie, unde Jim și Terry se uitau la un episod în reluare din *Lege și ordine*.

— Ai nevoie de ceva, drăguță? o întrebă Terry, reducând sonorul televizorului.

— O să vi se pară ciudat că întreb, dar este vreun magazin de haine în apropiere?

— E un Family Dollar pe Cowboy Way. De obicei, au de toate. Te-a lovit cheful de cumpărături?

Cait zâmbi.

— Cam așa ceva. Știți cumva la ce oră deschide?

**TRIBUNALUL REGIONAL DIN LUBBOCK,
TEXAS**

Când echipajul de poliție opri în fața tribunalului din Lubbock, camerele filmau. Rebecca știa că arăta teribil – zgârietura de pe frunte prinsese coajă și părul îi era murdar dar îmbrăcase hainele noi pe care Cait i le adusese de dimineață la închisoare și asta o făcea să se simtă mai stăpână pe situație.

O așezaseră singură într-o celulă, dar răzbătuseră până la ea zgomotele celorlalți deținuți, gemetele, sforăiturile, sunetul de metal al ușilor. Își petrecuse noaptea cu ochii în tavanul acoperit de pete, minunându-se că se gândise, cu douăzeci și patru de ore în urmă, când urca lângă Cait, în mașină, că deși fiind speriată de moarte, era totodată convinsă că ceea ce era mai rău trecuse, că planul ei atât de bine pus la punct se va realiza. Cât de neroadă fusese, cât de naivă! Trebuia să fi știut, de când se trezise cu Rich la ușă, că acela va găsi o cale să o împiedice. La fel când primise citația, nu se așteptase ca Patrick să meargă până la capăt. Nu era oare sinucidere politică să-ți dai nevasta în judecată? Nu mai înțelegea nimic. Lucrurile se schimbau atât de rapid, încât tot ceea ce îi fusese familiar până atunci dispărea ca luat de ape. Se trezise singură, în larg, scufundându-se.

Nu era adevărat. O avea pe Cait. Nu vorbiseră în dimineața aceea – Cait îi lăsase hainele la recepție dar văzuse Jeep-ul în parcare a secției de poliție, apoi venind în urma lor până la tribunal. Așadar, nu, nu era singură. O avea alături pe femeia pe care o cunoscuse cu numai o zi în urmă, dar știa acum că nu o va părăsi.

Rebecca își îndreptă umerii așteptând ca polițistul să-i deschidă portiera. Venise momentul.

Ofițerul o escortă prin mulțime, unde îi însoți lumina blițurilor. Tribunalul era ca majoritatea tribunalelor din America, făcut să impresioneze și să intimideze. Lângă ușă aștepta o femeie îmbrăcată într-un taior sobru. Zâmbi când îi strânse mâna Rebeccăi.

— Eu sunt Cathy și te reprezint azi în instanță, îi spuse cu o voce calmă

și plăcută. Cait ne-a atras atenția asupra situației tale. Am studiat dosarul și am încredere că putem anula decizia. Astăzi prezidează judecătorul Duley: e dur, dar corect și ține la litera legii. În Texas, nu există temei legal pentru acțiunea soțului tău și, sincer vorbind, sunt șocată că s-a emis un ordin judecătoresc împotriva ta. Se aplecă spre ea, conspirativ. Acestea fiind spuse, îl știu pe judecătorul Proctor de multă vreme și sunt convinsă că a crezut că aceasta e șansa lui către curtea de apel. Așeză apoi o mână pe brațul Rebeccăi. Ai întrebări?

Rebecca înghiți să-și controleze senzația de greață și scutură din cap.

— Îți mulțumesc, spuse cu voce pierită. Pentru că faci asta.

Avocata îi zâmbi.

— E plăcerea mea. Îmi place să pun la punct astfel de oameni. Cred că ceea ce faci este o dovadă de mare curaj.

Rebecca clătină negativ din cap.

— Nu mă simt foarte curajoasă.

— Însă ești. Trebuie să fii. Noi toate trebuie să fim. Făcu un gest către ușă. Ești pregătită?

Rebecca privi dincolo de ușile din sticlă, în foaierul de marmură, către basorelieful de bronz al Justiției fixat pe perete. Trase adânc aer în piept.

— Mai pregătită de-atât nu voi fi niciodată.

**TRIBUNALUL REGIONAL DIN LUBBOCK,
TEXAS**

Aprodul își dresă glasul și în sală se așternu tăcerea.

— Ridicați-vă pentru onorabilul judecător Duley!

Cait o văzu pe Rebecca îndreptându-și umerii când judecătorul intră în sală. Se așezase pe un rând în spate – rândurile din față erau pentru familie și reprezentanții presei – și transpira deja în bluza de poliester de la Family Dollar. Își amintise că Rebecca purta colanții și tricoul ei și-i cumpărase o jachetă și o pereche de pantaloni care, constată cu bucurie, îi veneau ca turnate. Hainele o făceau pe Rebecca să pară îngrijită și încrezătoare, deși Cait vedea, chiar și de la șase metri depărtare, că îi tremurau umerii.

Soțul acesteia stătea de partea cealaltă, ca un mire părăsit, în costumul lui sobru și cu o expresie chinuită. Așa-i trebuia. Cait spera că el se simțea la fel de mizerabil pe cât se purtase.

Lângă el era un tip arogant, într-un costum prea strâmt, încercând zadarnic să-și ascundă mulțumirea de sine. „Acela trebuie să fie șeful de campanie de care vorbea Rebecca, își zise Cait. Ticălosul”.

Judecătorul le ceru să se așeze și declară ședința deschisă. Cait încercă să urmărească disputa dintre avocați, dar cea mai mare parte a dezbaterii îi trecu pe lângă urechi. Înțelese însă un lucru, și anume că avocata pusă la dispoziția lor de Surorile de Caritate era bună. Uneori, lui Cait i se părea că aceasta anula pur și simplu, unul câte unul, argumentele părții adverse. La un moment dat, Cait se stăpâni cu greu să nu aplaude.

— Onorată instanță, spuse Cathy gesticulând demonstrativ, nu există temei constituțional pentru o astfel de hotărâre care este o încălcare a deciziei *Roe versus Wade*. Hotărârea judecătorului Proctor este acțiunea unui magistrat lipsit de scrupule, care urmărește să-și promoveze propria agendă politică și ambițiile personale mai presus de datoria pe care o are față de respectarea legii. Clienta mea – arată spre Rebecca, nemișcată, cu umerii drepti în scaun – este victima hărțuirii de către propriul soț. Copilul

pe care îl poartă în pânțece a fost diagnosticat cu o afecțiune genetică rară, incompatibilă cu viața. Clienta mea a fost nevoită să accepte că mult doritul ei copil nu va supraviețui decât câteva ore după naștere, dacă supraviețuiește nașterii care îi pune ei înseși viața în pericol. A luat decizia dificilă de a întrerupe sarcina – o decizie garantată prin Constituție –, și cu toate acestea este tratată ca o infractoare. Vă cer așadar să îndreptați această fărădelege și să anulați hotărârea nechibzuită și fără precedent a judecătorului Proctor.

Judecătorul Duley își plimbă privirea peste sală.

— Înainte să mă pronunț, invit părțile la o discuție deschisă și onestă, în afara sălii de judecată. Mă întristează profund când o situație personală și emoționantă ca aceasta ajunge în fața mea. Sunteți căsătoriți, ceea ce înseamnă că vă iubiți. Sper să țineți cont de asta în discuții. Făcu o pauză să bea apă. Deși înțeleg îngrijorarea părintească a domnului McRae, ordinul judecătoresc emis de judecătorul Proctor nu are precedent constituțional în statul Texas, prin urmare nu poate fi admis de această instanță. Le doresc numai bine domnului și doamnei McRae și mă voi ruga pentru ei în aceste momente dificile. Judecătorul Duley ridică ciocânelul. Cazul e închis.

Cait sări în picioare. Voia să aplaude, să strige de bucurie, dar o văzu pe Rebecca traversând sala cu obrajii plânși, apropiindu-se Patrick și șoptindu-i ceva la ureche. Fața bărbatului se schimonosi și acesta începu să suspine, iar Rebecca se întoarse, cu chipul ei frumos chinuit de durere, dar cu bărbia ridicată, și părăsi sala de judecată.

**TRIBUNALUL REGIONAL DIN LUBBOCK,
TEXAS**

Cum ieși din sala de judecată, Rebecca o luă la fugă. Simțise că începea să o cuprindă panica și știa că trebuia să se îndepărteze de toată lumea – de avocați, de gură-cască, de reporteri, chiar și de Cait – înainte să cedeze.

Împinse o ușă metalică pe care scria „Ieșire de urgență” și se năpusti pe scări în sus. O altă ușă se deschise către un coridor în capătul căruia era toaleta. Intră și închise ușa în urma ei.

Mirosea a odorizant de cameră și a clor. Deschise robinetul și lăsă apa rece să-i curgă peste mâini, apoi își umezi fața și gâtul. Treptat, panica o părăsi, o stare mai apăsătoare și mai persistentă luându-i locul. Groază. Ușurare. Regret. Nu își dădea bine seama. Știa doar că nu o va mai părăsi vreodată.

Își privi imaginea în oglindă. În lumina fluorescentă, pielea îi era galbenă, ca de ceară, iar ochii îi păreau căzuți în orbite. O privea pe femeia din fața ei, încercând să o înțeleagă. Ce știa despre ea?

Fusese cât pe ce să moară de mâna unui nebun.

Petrecuse o noapte la închisoare.

Îi distrusese viața soțului ei.

Își distrusese căsnicia.

Copilul ei încă trăia.

Copilul ei era în continuare condamnat.

Întrebarea la care trebuia să răspundă, iar și iar, după ce lucrurile se mai așezau și vedea din nou limpede – dacă așa ceva mai era posibil –, era următoarea: meritase?

Duse o mână la pânțele și simți o mișcare ușoară, ca o bătaie de aripă. Adrenalina care o însoțise în ultimele douăzeci și patru de ore o părăsise și era secătuită, cuprinsă de o stare de leșin. Durerea era încă prezentă, ca și furia față de nedreptatea situației. Fiica ei trecuse deja prin atâtea și tot nu va cunoaște confortul mângâierii mamei sale sau pe al brațelor tatălui ei.

Unele lucruri rămâneau neschimbate chiar dacă lumea se întorsese cu susul în jos.

Ar fi făcut-o din nou? Pentru copilul ei, da. Ar fi înfruntat orice ca să-și salveze copilul de la o soartă pe care nu le-o dorea nici dușmanilor. Prin urmare, categoric ar fi făcut-o din nou. Fără să clipească.

Rebecca se sprijini cu palmele de marginea chiuvetei și se aplecă spre oglindă. Rămase cu privirea ațintită asupra chipului din fața ei și, o vreme, nu văzu nimic altceva decât oboseală și suferință. Apoi însă o zări. Doar o sclipire, dar știu că era încă acolo, simți cum îi curge prin vene și știu că avea puterea să facă ceea ce trebuia făcut. Fiica ei îi dădea putere și nu avea să o trădeze.

Mai avea de purtat o bătălie. Lupta nu se încheiase.

**TREPTLE TRIBUNALULUI REGIONAL
DIN LUBBOCK, TEXAS**

Cum păși printre ușile tribunalului în aerul rece de început de iarnă, Rebecca fu înconjurată de un roi de reporteri. Pentru o clipă, dădu să se întoarcă, apoi își simți brațele cuprinse de mâini puternice și își recăpătă echilibrul. Se întoarse și la stânga ei își văzu avocata, puternică și încrezătoare în fața presei, iar la dreapta pe Cait, neînfricată și protectoare.

— Ești bine? șopti Cait peste vacarmul reporterilor și Rebecca dădu afirmativ din cap.

Atunci înțelese că era cu adevărat bine. Își dovedise că era puternică și supraviețuise.

— Doamnelor și domnilor, spunea avocata ei. Clienta mea nu face nicio declarație deocamdată, dar ne bucurăm că...

Rebecca se sprijini de brațul lui Cait și făcu un pas înainte.

— De fapt, spuse, ea însăși surprinsă de hotărârea din vocea ei, aș vrea să spun ceva.

Avocata se aplecă spre ea.

— Ești sigură? Nu ești nevoită.

Rebecca scutură din cap.

— Știu. Vreau să o fac.

Cathy se trase într-o parte și Rebecca făcu un pas către mulțime. Jurnaliștii se precipitară în jurul ei, cu telefoanele și camerele de luat vederi. Rebecca își înălță chipul spre soare și străbătu cu privirea cerul senin al dimineții.

— Ultimele săptămâni au fost cele mai dificile din viața mea. Eu și soțul meu ne doream cu disperare un copil și vestea că acesta este bolnav și nu va supraviețui a fost o lovitură cumplită, de neimaginat. Nu îmi acuz soțul pentru ceea ce a făcut – durerea lui este la fel de autentică, la fel de sinceră ca și a mea și știu că inițiativa lui a pornit din iubire –, dar sunt recunoscătoare că legile acestei țări protejează dreptul meu, ca femeie și

mamă, să aleg ceea ce este mai bine pentru mine și copilul meu. Nicio femeie nu ar trebui să treacă prin ceea ce am trecut eu. Nicio femeie nu ar trebui să fie judecată pentru o hotărâre atât de personală și de delicată. Stau în fața dumneavoastră, astăzi, în numele fiecărei femei care s-a confruntat cu o asemenea decizie. Motivele care ne conduc la o asemenea alegere sunt tot atât de multe ca și noi, și nu luăm o asemenea hotărâre cu ușurință, cu indiferență sau fără să suferim. Însă ceea ce ne reprezintă pe toate într-o astfel de situație este faptul că luăm această hotărâre cu convingerea că este cea mai bună alegere pentru trupul nostru, pentru viața și pentru viitorul nostru, și suntem singurele care putem decide asta.

Reporterii începură să o asalteze cu întrebări.

— Doamnă McRae, ce i-ați șoptit soțului dumneavoastră după pronunțarea sentinței?

— I-am spus adevărul, și anume că îi iubesc, pe el și pe copilul nostru.

Altcineva îi vârî un microfon în față.

— Intenționați să cereți divorțul?

Rebecca avu grijă să nu se trădeze. Nu meritau să știe tot ce simțea. Mai ales că nici ea nu mai era sigură că știa ce-și dorește.

— Vă rog să ne respectați nevoia de discreție, mie și soțului meu.

În spatele mulțimii, un reporter duse telefonul la ureche și ridică mâna.

— S-a întâmplat ceva în Dallas, strigă el.

Un murmur străbătu mulțimea și reporterii începură să dea telefoane și să verifice cu frenezie rețelele de socializare. Și astfel, momentul ei luă sfârșit.

Avocata își făcu din nou apariția lângă brațul ei.

— Conferința de presă a luat sfârșit, se pare, spuse ea. A fost un discurs bun. Ar trebui să intri în politică... te pricepi să vorbești în public.

Rebecca respinse sugestia.

— Nu cred.

Cathy ridică din umeri.

— Niciodată să nu spui niciodată. Trebuie să plec, am o audiere în Amarillo, după-amiază. Îi întinse mâna. A fost o plăcere să lucrez cu tine.

Rebecca îi strânse mâna.

— Nu am cuvinte să-ți mulțumesc. Sincer, mi-ai salvat viața.

— Pentru asta suntem aici, noi, femeile. Să ne salvăm una pe alta, îi așeză o mână pe umăr și strânse. Și nu uita ce ți-am zis, despre politică.

Dacă te interesează, la Surorile de Caritate te putem ajuta să stabilești niște legături. Îi făcu semn cu mâna în timp ce cobora treptele tribunalului.

Rebecca simți brațul lui Cait pe mijlocul ei. Se întoarse și o văzu strălucind de bucurie.

— Ai fost nemaipomenită!

— Mulțumesc. Și îți mulțumesc pentru avocată și... ei bine, pentru tot. N-aș fi reușit fără tine.

Cait dădu ochii peste cap.

— Nu-i adevărat. Ești mai puternică decât crezi. Ești dată naibii. Ia spune, ești pregătită să o ștergem de-aici? Jeep-ul așteaptă în spate, gata să ne ducă unde vrei.

Rebecca expiră prelung; abia atunci realizând că-și ținuse respirația.

— Să mergem!

Începură să coboare când un reporter le tăie drumul.

— Iertați-mă, doamnă McRae. Tocmai am fost informați că o clinică de avorturi din Dallas a fost atacată cu bombă. Doriți să comentați?

COLUMBUS, TEXAS
CU O ZI ÎNAINTE

Mike încărca și ultimele cutii în camionetă și fixă cu grijă prelata peste încărcătură. Se uită la ceas. Douăsprezece și zece minute. Era cu mult înaintea programului, dar fusese nerăbdător să pornească la drum.

Când Ken îi prezentase planul pentru prima oară, fusese sceptic. Înțelegea că trebuiau luate măsuri drastice – la urma urmei, vizionase documentarul și citise materialele pe care Ken i le împrumutase –, însă ceea ce-i propunea i se părea extrem. În timp însă Ken îl convinsese. Toate pliantele și protestele din lume nu vor reuși să oprească răul care se petrecea chiar acolo, sub ochii lor. Instanțele ajutau la schimbarea lucrurilor, desigur, dar progresul era încet și nu era garantat, iar între timp mii de vieți erau curmate. Mike nu voia să facă ceva în privința aceea? Nu era acela un moment în care se cerea acțiune?

Argumentul îl pusese pe gânduri. De câte ori nu-și dorise el să-l ucidă pe cel care-i luase viața lui Bonnie? Încă îl vedea, în sala de tribunal, răsucindu-se cu scaunul, în costumul lui ieftin, prefăcându-se copleșit de remușcări pentru ca judecătorul să fie blând cu el. Pe judecător îl păcălise, dar nu și pe Mike. Singurul lucru pe care acela îl regreta era că fusese prins și mergea la închisoare. După părerea lui Mike, merita pedeapsa cu moartea și ca el, Mike, să-l ucidă cu mâinile goale. În schimb, primise trei ani într-o închisoare federală din afara statului, unde avea cazare și trei mese pe zi. Ce dreptate era aceea?

În cele din urmă, acceptă planul lui Ken. Nici nu-i trebui mult să fie convins. Nu mai avea pentru ce trăi și dacă în puținul timp pe care îl mai avea putea să facă o schimbare... ei bine, cum să nu fie de acord cu așa ceva?

Nu ceru detalii privind gestionarea planului. Ken îi spusese să nu-și bată capul cu asta pentru că se ocupa el – avea o rețea, indiferent ce însemna asta. Se ținuse de cuvânt și, cu vreo două săptămâni înainte, apăruse la ușa

lui Mike, în Columbus, cu o cutie de explozibili și un plan detaliat. Mike îl întrebase o dată, la niște beri, dacă nu voia să vină și el, să asiste, însă Ken clătinase negativ din cap spunând că era „familist”. Mike înțelegea asta, fără îndoială. Nu îți riști viața când acasă te așteaptă familia.

În cele din urmă, Mike se bucură că urma să o facă singur. Avea ocazia să fie creativ cu planul conceput de Ken. Trebuia să parcheze în fața clinicii și să plece, dar el nu așa avea de gând să procedeze. Va rămâne la volan când va exploda bomba și, în ultimul moment al vieții lui, înainte să o reîntâlnească pe Bonnie, va ști că ajutase la curățarea răului de pe pământ.

A doua zi, totul se va sfârși. Gândul îl alina. A doua zi, va deveni liber.

AUSTIN, TEXAS
CINCI ZILE MAI TÂRZIU

Ziarele continuau să publice informații despre atacul cu bombă. Două asistente și un îngrijitor își pierduseră viața, însă niciun pacient, din fericire; bomba explodase înainte de începerea programului – dar șoferul mașinii încărcate cu explozibil murise. Cait se holbase minute lungi la fotografia omului, convinsă că îl mai văzuse undeva, dar numele, Michael Chambers, nu-i spunea nimic. Politicienii – între care și Patrick McRae – se grăbiseră să condamne acțiunea, dar atacatorul era deja proclamat erou și martir în colțurile întunecate ale internetului. Cait opri radioul și conectă telefonul la boxe. Căută o melodie care-i plăcea – un cântec vechi al lui Ani di Franco, pe care îl asculta des în facultate – și îl ascultă cu motorul pornit. Se uită la ceas: aveau destul timp să ajungă la clinică. Rebecca era în casă, se pregătea. Nu voia să o zorească.

Jeep-ul era în service – reparațiile pe care le făcuse mecanicul din New Mexico se dovediseră temporare –, așa că acum era într-o mașină închiriată. O berlină joasă, cu transmisie lentă. Îi era dor de Jeep.

Aruncă o privire către ferestrele apartamentului lui Adam. Erau întunecate. Corolla era parcată în fața casei. De când se întorsese, nu văzuse pe nimeni intrând la el și banda galbenă, a poliției, pe care se tot așteptase să o vadă împrejmuind locul, nu apăruse. Nu veni nimeni să-i pună întrebări. Era aproape ca și cum omul nu existase. Se gândi că, la un moment dat, proprietarul va afla că apartamentul era pustiu și îl va închiria altcuiva, deși, ținând cont de faptul că ea însăși nu-l întâlnise vreodată pe proprietar și plata chiriei mergea într-un cont al unei companii din Cedar Park, era posibil să treacă multă vreme până când cineva va afla că Adam nu mai locuia acolo. Că nu mai trăia. Se întrebă dacă mai exista cadavrul lui pe platoul acela sau vulturii îi curățaseră deja oasele de carne.

Se uită din nou la ceas. Se apropia momentul plecării. Încă cinci minute, apoi mergea să o cheme pe Rebecca.

După ce părăsiseră tribunalul, Cait o condusesse la casa din suburbiile orașului Lubbock și o așteptase afară să-și pregătească bagajul. De atunci, locuiseră amândouă în apartamentul lui Cait. Rebecca luase dormitorul, iar Cait dormea pe canapeaua din sufragerie. Cait insistase. Voia ca Rebecca să se bucure de tot confortul, iar ea oricum nu prea dormea.

Adevărul era că se simțea vinovată. În sinea ei, știa că nu era vinovată pentru ceea ce făcuse Adam, dar gândul că era pedepsită pentru ceea ce intenționase să facă în călătoria aceea nu-i dădea pace. Rebecca îi tot repeta că o iertase și Cait o credea, dar știa că iertarea se datora bunătății Rebeccăi, mai mult decât faptului că ea însăși își răscumpărase greșeala. Mai avea de lucru la asta.

Cel puțin, acela era un început. Să îi ofere Rebeccăi adăpost, un pat și așternuturi curate. O conducea la clinică. Va avea apoi grijă de ea: pregătise deja un teanc de reviste și aprovizionase frigiderul, începea să descopere că-i plăcea să aibă grijă de ea. Se și pricepea.

Ușa de la intrare se deschise și apărură Rebecca. Unei priviri neavizate, i-ar fi părut neschimbată față de noaptea în care căit o așteptase prima oară, cu o săptămână în urmă – blondă, de o frumusețe clasică. Cu excepția tăieturii de deasupra sprâncenei, n-ai fi zis că trecuse prin ce trecuse. Trecea încă. Dar Cait vedea diferența. Săptămâna aceea o întărise, o făcuse mai dură. Lucru care pe Cait o făcea să se simtă mândră și tristă totodată.

Rebecca se strecură pe scaun lângă ea fără o vorbă.

— Ești pregătită? o întrebă pornind la drum. Știa că era pregătită.

Merseră o vreme în tăcere, cufundate în propriile lor gânduri, dar alinate fiecare de prezența celeilalte.

În cele din urmă, Rebecca se întoarse spre ea:

— M-am gândit, rosti ea în șoaptă. Mai ai notițele pentru povestea pe care voiai să o scrii despre mine?

Cait simți valul familiar de rușine acoperind-o.

— Nu! Adică, da, le mai am, dar am de gând să scap de ele, să le pun pe foc. Nu mi-am făcut timp încă. Îți promit însă că o voi face, îmi pare foarte rău pentru...

Rebecca ridică mâna să o oprească.

— Nu vreau să scapi de ele. Vreau să le folosești. Vreau să îmi scrii povestea. Toată.

Cait ridică o sprânceană.

— Toată?

Amândouă se gândeau la cadavrul lui Adam din deșert.

Rebecca zâmbi cu jumătate de gură.

— Poate nu chiar *toată*. Se uită la Cait susținându-i privirea. Vreau ca lumea să afle ce mi s-a întâmplat. Poate le ajută pe alte femei. Să știe că nu sunt singure. Faci asta pentru mine?

— Desigur. Aș fi onorată.

La porțile clinicii erau polițiști înarmați, o măsură de precauție în urma celor petrecute. Lisa le spusese că erau acolo pentru încă o săptămână, apoi activitatea revenea la normal, cu voluntarii în veste reflectorizante conducând pacientele pe lângă protestatari și oferindu-le protecție.

Rebecca își trase o șapcă pe frunte și trecură împreună printre cei care protestau. Cait avea emoții, gândindu-se că cineva o va recunoaște pe Rebecca de la știri și va striga ceva deosebit de crud, dar oamenii intonară aceleași slogane și agitară pancartele obișnuite.

Ajunseră la ușa clinicii și Rebecca se opri.

Cait o privi.

— Ești bine? Putem aștepta câteva minute, dacă vrei...

Rebecca clătină negativ din cap și duse o mână la pânțele. O simți, mișcarea delicată ca o bătaie de aripă. Închise ochii.

„Sper că știi că te iubesc. Sper că știi că fac ceea ce cred că e mai bine și că mi se rupe inima”.

Deschise ochii și dădu din cap.

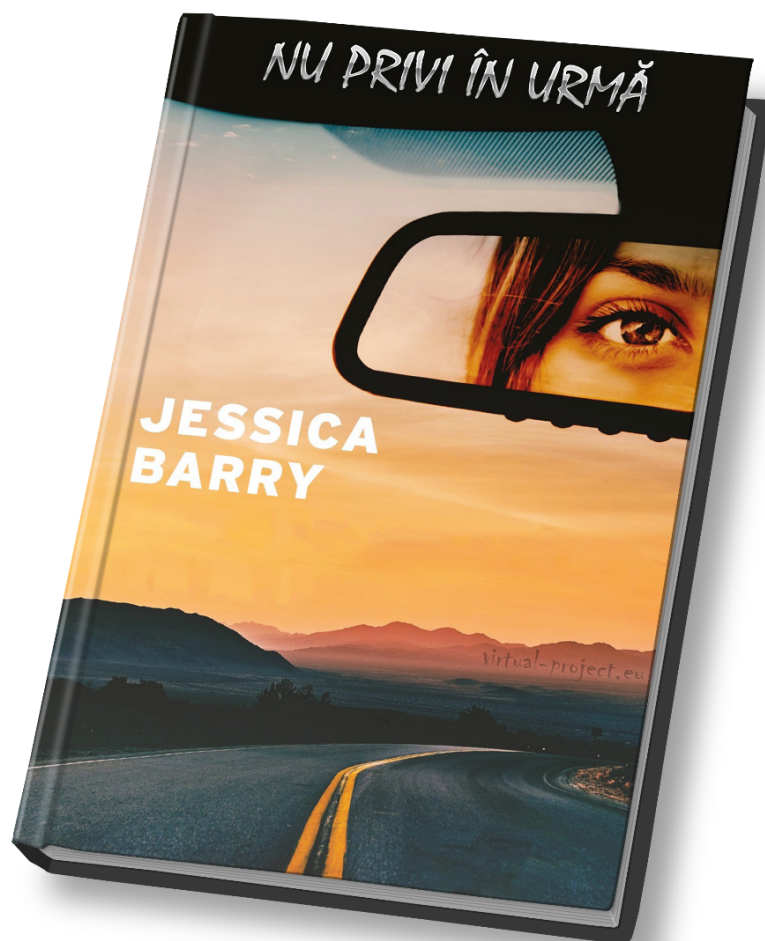
— Sunt gata.

Cait îi luă mâna.

— Mă găsești aici, când ieși, îi spuse conducând-o prin ușile glisante. Te aștept. Trecem împreună prin asta.

Rebecca îi strânse mâna și zâmbi.

— Știu.

virtual-project.eu

violin

- ^[1] Lone Star State - denumirea Texasului (în engleză în original) (n.tr.).
- ^[2] Pagină de internet din SUA care oferă informații și opinii culturale orientate către femei (n.tr.).
- ^[3] Blog independent de modă și stil (n.tr.).
- ^[4] University of Texas (n.tr.).
- ^[5] American Automobile Association - Asociația Americană pentru Automobile (n.tr.).
- ^[6] Forum web anglofon și anonim, de tip imageboard (n.tr.).
- ^[7] Acronim pentru Yale College Council (în engleză în original), Consiliul Studenților de la Universitatea Yale (n.tr.)
- ^[8] Înțelege? Nu înțelege? (în spaniolă în original) (n.tr.).
- ^[9] Adresa Casei Albe în Washington, DC, Statele Unite ale Americii (n.tr.)
- ^[10] Pantaloni din țesătură de bumbac ce se încadrează ca stil între cei sport și eleganți (n.tr.).
- ^[11] Lupinus, cunoscută regional și sub denumirea bluebonnet, este o plantă cu flori din familia leguminoaselor Fabaceae (n.tr.).
- ^[12] Celibatar involuntar, bărbat care crede că nu poate obține un partener romantic sau sexual din cauză că are creierul prea mare (n.tr.).
- ^[13] Otravă (n.tr.).
- ^[14] Marcă americană de produse pentru îngrijirea autovehiculelor (n.tr.).
- ^[15] Decizie importantă a Curții Supreme din Statele Unite ale Americii, adoptată în 1973, conform căreia Constituția Statelor Unite protejează libertatea femeii însărcinate de a alege să avorteze, fără restricții guvernamentale excesive (n.tr.).

NU PRIVI ÎN URMĂ

**JESSICA
BARRY**

virtual-project.eu

